

Tướng Công Không Bằng Cha

Contents

Tướng Công Không Bằng Cha	1
1. Chương 1: Dứt Khoát	2
2. Chương 2: Không Hay Ho Công Tử	3
3. Chương 3: Đêm Tân Hôn	5
4. Chương 4: Im Lặng Chống Đỡ	7
5. Chương 5: Đáng Thương Trượng Phu, Bạo Lực Thê Tử	11
6. Chương 6: Đơn Thuần Nữ Tử	13
7. Chương 7: Đơn Thuần Nữ Tử 2	14
8. Chương 8: “tứ Công Tử”	16
9. Chương 9: Tư Chất Bà Mối	18
10. Chương 10: Tranh Chấp	21
11. Chương 11: Tranh Chấp 2	24
12. Chương 12: Khiêu Khích	26
13. Chương 13: Lăng Công Tử Bán Thịt Lợn	28
14. Chương 14: Đường Tìm Cha	30
15. Chương 15: Tìm Kiếm Chương Quỳ	32
16. Chương 16: Con Trai Kêu “tiểu Nhân”	34
17. Chương 17: Vô Vi Độc Chiến Sơn Tặc 1	36
18. Chương 18: Vô Vi Độc Chiến Sơn Tặc 2	37
19. Chương 19: Tư Vị Tình Yêu	38
20. Chương 20: Vạn Long Sơn Trang	40
21. Chương 21: Nản Lòng Thoái Chí 1	42
22. Chương 22: Nản Lòng Thoái Chí 2	45

Tướng Công Không Bằng Cha



Giới thiệu

Tần Châu ngoại thành đại chân núi, mười năm trước có một gia đình chuyển đến. Nam chủ nhân diệ

1. Chương 1: Dứt Khoát

Tần Châu ngoại thành đại chân núi, mười năm trước có một gia đình chuyển đến.

Nam chủ nhân diện mạo hiên ngang, nữ chủ nhân lãnh diễm tuyệt mỹ, tiểu cô nương kiêu tiểu đáng yêu. Một nhà ba người cùng hoà thuận vui vẻ, bỏ qua những tranh giành thế sự, sống những tháng ngày hạnh phúc.

Nhưng là sáu năm sau, khi tiểu cô nương lớn thành đại cô nương, những ngày tháng an bình hòa thuận liền trôi vào dĩ vãng a.

Bắt đầu từ một nhà ba người đi xa trở về, ở đơn sơ nhà tranh, liền thường xuyên truyền ra nữ chủ nhân sắc nhọn tiếng rống giận dữ,tiếng tiểu cô nương gào khóc , cùng với nam chủ nhân bắt đầu dĩ tiếng thở dài.

Như vậy ngày giằng co bốn năm. Thẳng đến một năm tiểu cô nương trưởng thành, đã là hai mươi tuổi gái lớn thì, lúc này chuyện xưa liền chính thức mở màn.

Hôm ấy, thời tiết sáng sủa, trời quang mây sáng. Nam chủ nhân đã sớm ra ngoài, chỉ còn lại hai mẹ con thủy hỏa bất dung ở nhà.

- “Nương a, Vi nhi cũng không thể lấy chồng a? Vi nhi không nghĩ lập gia đình nha!” Tiêu Vô Vi đi theo sau mẫu thân Lãnh Linh năn nỉ .

- “Không thể! Người đã muốn hai mươi tuổi , nếu không gả thì sẽ không gả nữa à.” Lãnh Linh quyết tuyệt trả lời, lần này nàng thế nào cũng phải hạ quyết tâm đem nữ nhi gả ra ngoài. Bốn năm ! Việc này quyết không thể lại chần chừ.

- “Không gả được thì cũng không cần lấy chồng a!” Tiêu Vô Vi vẻ mặt đau khổ,“Ô — đều tại nương cùng cha không chịu sinh cho ta một đệ đệ, nếu có cái giống cha đệ đệ, nói không chừng qua vài năm nữa là ta có thể gả cho đệ đệ !”

- “Xú nha đầu, người nói hươu nói vượn cái gì vậy?” Lãnh Linh bắt đầu dĩ giận dữ hết, nàng biết nha đầu kia sẽ nghĩ như vậy.“Lần này không phải do người , gả cũng phải gả, không gả cũng phải gả.”

- “Ô — không lấy chồng, không lấy chồng ,không gả! Bọn họ cũng không hảo như cha!” Tiêu Vô Vi lớn tiếng khóc ồn ào. Vấn đề đến đây chỉ có thể giải thích là tiểu nữ tử luyến phụ, chậm chạp không chịu lập gia đình.(Ý Vi tử yêu mêm cha mình quá, không chịu lập gia đình). Mấy năm qua, hai mẹ con đều là vì chuyện này mà cãi lộn không ngớt!

Ai! tiểu nữ tử này hiện tại còn tưởng tượng công của nàng! Lãnh Linh mỉm cười, cười nói:

- “ Lẳng công tử mặc dù không phải cha người, nhưng không hề thua kém gì cha người nga! Cũng là cha người tự mình giúp người chọn đi, nương cũng gặp qua người này. Lớn lên so với cha người còn anh tuấn tiêu sái hơn, cười lộ lên so với cha người còn hoàn hảo đẹp mắt, nói chuyện so với cha người còn khôi hài.....”

- Lãnh Linh dừng một chút, quả nhiên, nha đầu kia ngắc đầu, ánh mắt trắng tắp nhìn chằm chằm nàng, chờ nàng nói câu dưới.

- “..... Trọng yếu nhất là, hần lớn lên rất giống cha người nga!” Thêm “mãnh lược” yếu tố này, xem người còn không muốn? Lãnh Linh khoát trá giờ lên khóe miệng. Đã nhanh bốn mươi nhưng còn lãnh diễm tuyệt mỹ như thiếu nữ hai mươi. Cùng nữ nhi ra ngoài, người khác đều tưởng lầm là hai chị em.

- “Thật vậy chăng? Thật vậy chăng?” Vô Vi mừng rỡ như điên truy hỏi. Nếu thật sự có một người như vậy, kia nàng về sau sẽ không cần phải tranh cha cùng nương , còn phải nhận nương xem thường. Hừ! Cũng không ngại lại, tượng phu của nàng vẫn là do nương tìm về đi !

- “Đương nhiên là thật ! Cao giống cha người, giống nhau mê người khuôn mặt tươi cười, giống nhau anh tuấn mày kiếm, giống nhau.....” Lãnh Linh càng nói càng hăng, trên mặt tươi cười cũng càng ngày càng sáng lạn.

- “Ta đây phải gả cho hần!” Vô Vi cắt lời mẫu thân, lớn tiếng tuyên bố.
- “Con gái của Tiêu Thứ Kiệt và Lãnh Linh ta, đã nói là không nuốt lời nga!” Lãnh Linh cười với nữ nhi, nói.
- “Đó là đương nhiên!” Vô Vi kiêu ngạo, mặt lúc này đã song song với trần nhà. Nàng nhưng là Tiêu Thứ Kiệt nữ nhi!

Cơ mà vì sao nàng cảm thấy nường cười đến thực quỷ dị a? Phải biết rằng, nường chỉ có ở trước mặt cha mới có thể cười a! Hôm nay cứ nhiên sẽ cười với nàng sao?

A, nàng đã biết, nhất định là bởi vì về sau con gái nàng cũng sẽ không cùng nàng tranh trượng phu !

2. Chương 2: Không Hay Ho Công Tử

Tần Châu nội thành lớn nhất hoa lệ từ lâu – Tần Châu từ lâu phòng chữ Thiên, trong sương phòng, bốn vị công tử anh tuấn tiêu sái, khí chất bất phàm, là những hoa phục mỹ nam tử. Không còn gì nghi ngờ, đây chính là Tần Châu phủ tiếng tăm lừng lẫy “Tứ công tử”.

Nói về này tứ công tử, gia thế hảo, nhân phẩm hảo – trừ bỏ có điểm bên ngoài phong lưu thì diện mạo hảo, thật sự hoàn hảo. Tần Châu phủ 99% trái tim nữ nhân đều đặt trên người bốn người này, còn lại 1% nữ nhân còn tại trong bụng mẹ chưa ra đời.

- “A Liệt, người thực tính nghe bá phụ bá mẫu thành thân?” Người đặt câu hỏi là Thượng Quan Tuân – Tần Châu phủ lớn nhất thủy vận (vận chuyển hàng hải) thế gia đại thiếu gia, cũng là kẻ phong lưu nhất trong bốn người.

Nam nhân vẻ mặt u đột tên Lăng Liệt lạnh lùng trừng mắt liếc hần một cái, xem như trả lời.

Thật sự là thế nào “hồ không ra đề thế nào hồ”(hình như câu này là thành ngữ, không hiểu lắm nên để nguyên vậy)! Ngày đều định rồi, còn có thể là giả? Hần chính là bởi vì trong lòng không vui vẻ mới tìm mấy tên bạn tốt này đi ra uống rượu giải buồn, nhưng là có người càng muốn nói về cái chuyện mất hứng ý.

Lăng Liệt ngửa đầu uống cạn chén rượu, thật mạnh đem chén rượu nện ở trên bàn.

Hần, Lăng Liệt, là người kiêu căng, tự phụ nhất trong bốn người, tuyệt đối không cần người khác quản chuyện của mình. Nhất là chuyện chung thân đại sự, hần càng không thích người khác nhúng tay vào, lại không phải do chính hần làm chủ. Kỳ thật, hần có thể phản kháng. Cơ mà hần là một đứa con hiếu thuận, cha mẹ dọa bỏ nhà ra đi, hần liền ngoan ngoãn đầu hàng.

- “Nghe nói nữ nhân kia đã tận hai mươi tuổi, người không ngại lấy cái lão bà a?” Có người cổ quạt cho lửa bùng lên hỏi. Người nọ chính là Bạch Tiểu Thiên, con của Tri phủ đại nhân, sở thích là “vui sướng khi người gặp họa”.

Có thể không để ý sao? Đây Tần Châu phủ có hơn trăm cái nữ nhân mỹ mạo chờ gả cho hần Lăng Liệt – Tần Châu thủ phủ đại thiếu gia, thế mà hần lại bị bắt buộc chỉ có thể lựa chọn thứ một cái đã hai mươi tuổi gái lỡ thì. Người nói nôn hay không nôn?

Nhìn bạn tốt sắc mặt xanh mét, ba người “thật sự muốn” nói với hần hai ba câu an ủi, đáng tiếc..... bọn họ là làm không được a. Ai! Ai làm cho bọn họ đều là có chút tổn hại đâu?

- “Kia nữ nhân lớn lên trông thế nào? Hần là không khó xem đi?” Thẩm Huyền Lăng thêm dầu vào lửa hỏi. Hần nhưng là được công nhân là rất tuấn tú, rất phong độ một người, như thế nào có thể ruồng bỏ hai cái đồng minh kiêm bạn hữu?

Nhìn Lăng Liệt cứng ngắc biểu tình, ba người rút cuộc nhin không được, cười ầm lên.

- “Trời ạ! A Liệt, người sẽ còn không có gặp qua cái kia nữ nhân đi?”
- “Cũng không biết nàng bộ dạng là tròn hay méo mà cũng dám thú?”
- “Còn cần xem sao? Hai mươi tuổi còn gả không ra, nữ nhân như vậy có thể xinh đẹp sao?”

- “Đủ!” Lãng Liệt rót cục phát hỏa . Đây là hấn bằng hữu? Chỉ biết vui sướng khi người gặp họa!

- “Không giúp ta còn chưa tính, cứ nhiên còn dám cười nhạo ta? Thực sự tốt a!” Lãng Liệt liếc xéo, trừng mắt ba người, âm dương quái khí nói.

Xong rồi, thật sự tức giận! Hiểu rõ hấn vô cùng, ba người vội vàng dừng cười, thay một bộ nghiêm túc gương mặt.

- “Này còn không dễ làm? Người hôm nay lấy nàng vào cửa, ngày mai liền lấy hai ba cái mĩ thiếp trở về, ngày sau chỉ cần tiêu điều tự tại.” Phong lưu thành tính Thượng Quan Tuấn dâng lên kế sách.

Hấn vừa nói hoàn, sáu “con mắt hình dao kiếm” bắn lại đây. Hấn như thế nào đã quên, người Lãng gia không được ba vợ bốn nàng hầu . Nhìn xem Lãng lão gia cả đời chỉ có một con cũng không lại nạp thiếp sẽ biết.

- “Theo ta thấy a, vừa thấy mặt liền cho nàng cái ra oai phủ đầu, làm cho nàng về sau cũng không dám quản người chuyện. Như vậy người là có thể sống ngày tháng của chính mình, coi nàng không tồn tại thì tốt rồi.” Bạch Tiểu Thiên dâng kế sách thứ hai.

- “Này cũng không thể làm! Nàng là con gái của cha mẹ ta ân nhân cứu mạng, bọn họ sẽ không để ta lạnh bạc nàng.” Lãng Liệt lắc đầu phủ nhận.

- “Có!” Thẩm Huyền Lãng kêu lên, “Như vậy tốt lắm, nếu nàng bộ dạng ổn ổn, tính tình cũng không tệ, vậy người liền lưu nàng lại, tốt xấu gì cha mẹ người ta cũng từng cứu cha mẹ người, coi như báo ân đi. Nhưng nếu nữ nhân kia bộ dạng đã xấu, lại không ôn nhu, vậy người tìm lấy cái có hựu nàng là xong việc.” Cao minh đi? Thẩm Huyền Lãng đặc ý tự khen.

Chỉ thấy, ba cái chén rượu trực tiếp ném lại đây. Thẩm Huyền Lãng vội vàng tránh ra. Hấn nói sai cái gì sao? Không có đi?

- “Người là gốc tử a? Ngay cả vắng vẻ nữ nhân kia đều không thể , còn có thể hựu nàng?”

- “Chính là.....!” Ba người nhìn hấn ánh mắt, tựa như đang nhìn kẻ ngu ngốc..... Thẩm Huyền Lãng trong lòng đầy ủy khuất a.

Lãng Liệt cười khổ lắc đầu:

- “Quên đi, thuận theo tự nhiên đi. Không phải là chỉ là lấy cái nữ nhân thôi, chẳng lẽ lại làm khó được ta sao?”

- “Ân!” “Ân!” “Ân!” Ba người vội vàng phụ họa .

Đêm lúc hoàng hôn phân, Lãng Liệt tâm tình phiền muộn đi vào gia môn. Bên ngoài say sưa một ngày, uống không ít rượu, vốn định uống rượu giải sầu , ai ngờ càng uống càng thanh tỉnh, càng uống càng sầu. Thế này mới cáo biệt bằng hữu về nhà.

- “Rốt cục về ?”

Lãng lão gia cùng Lãng phu nhân ngồi ngay ngắn chính sảnh, là đang chờ hấn đi.

- “Cha! Nương!” Lãng Liệt khó hiểu, bọn họ chờ hấn làm gì? Hấn đều đã đáp ứng lấy nữ nhân kia.

- “Lại uống rượu ? Rất kỳ cục ! Lập tức sẽ thành thân , còn như vậy cả ngày ở bên ngoài loạn, giống bộ dáng gì nữa?” Lãng lão gia quát lớn. Hấn phải nhanh chóng quần áo con thật tốt, để tránh nữ nhi của ân nhân gả lại đây phải chịu ủy khuất.

- “Cha, ta chỉ là theo vài cái bằng hữu gặp một chút mà thôi, không có gì khác.” Lãng Liệt nhú mày.

- “Không có gì khác? Hừ! Người nếu dám có cái gì khác, xem ta còn không đánh gãy chân của người.” Lãng lão gia cả giận nói, “Mấy ngày nữa, Vô Vi sẽ quá môn , người hảo hảo đối đãi nàng, không được làm cho nàng chịu nửa điểm ủy khuất, có nghe hay không?”

Vô Vi? Hấn tương lai nương tử kêu Vô Vi? Tầm thường Vô Vi, Vô Vi? Lãng Liệt lần đầu tiên nghe được cái tên kỳ quái như vậy. Nói vậy người cũng như tên tầm thường vô vi mới không có người muốn lấy đi.

- “Có nghe hay không?” Lãng lão gia đập bàn kêu to.
- “Cha, nàng kia tướng mạo như thế nào? Tính tình như thế nào?” Lãng Liệt đột nhiên hỏi.
- “Này..... Này.....” Lãng lão gia ấp úng.
- “Đừng nói là ngay cả cha cũng chưa gặp qua nàng nha?” Lãng Liệt bắt đầu phát giác tính nghiêm trọng của vấn đề.
- “Chưa thấy qua thì như thế nào ? Chỉ bằng nàng là Tiêu đại hiệp nữ nhi, nàng còn chỗ nào kém sao!” Dù sao Lãng lão gia luôn một mực chắc chắn Tiêu đại hiệp nữ nhi chính là trên đời tốt nhất con dâu.
- “Đúng vậy. Tiêu cô nương nhất định giống nàng phụ thân, ôn nhu thiện lương, hiệp cốt nhu tràng!” Lãng phu nhân phụ họa .

Lúc này xong rồi, ngay người hiểu rõ hần nhất – mẫu thân đều nói như vậy.

Tiêu Vô Vi a? Cái này đúng là oan gia à. Còn chưa có vào cửa liền hại hần bị cha mẹ rống to mắng to, chờ nàng vào cửa còn không biết như thế nào độc hại hần đâu.

Xem ra hần thật sự nên cẩn thận suy nghĩ đối sách .

3. Chương 3: Đêm Tân Hôn

Thời gian cực nhanh, rất nhanh đã đến ngày thành thân.

Vô Vi ngồi ở bàn trang điểm, để ấu thân nàng giúp nàng trang điểm.

- “Nương, người lần đầu tiên gặp được cha là mặc cái dạng gì quần áo a?” Vô Vi xoay người ngẩng đầu hỏi.
- “Ngồi yên, đừng lộn xộn.” Lãnh Linh xoay đầu nữ nhi lại, tiếp tục cẩn thận sơ tóc.“Là trang phục dạ hành màu đen, bắt quá, cha người lại kiên trì nói là bạch y, ha ha, cũng không biết là thời điểm nào nữa a .” Nhắc tới trượng phu, Lãnh Linh lãnh diễm khuôn mặt tràn ra tươi cười.

Vô Vi phiền não nhú mày, là mặc màu đồ trắng, hay là màu đen đi?

- “Nghĩ điều đừng nghĩ!” Lãnh Linh lấy lược gõ nhẹ vào đầu nữ nhi.“Thành thân chỉ có thể mặc đồ màu đỏ hỉ bào, có nghe hay không?”

Quyết định , nàng muốn mặc đồ màu trắng:

- “Không, ta muốn mặc đồ màu trắng, giống năm đó cha và nương gặp nhau à.”
- “Chỉ có thể mặc đồ đỏ sắc quần áo.” Lãnh Linh hét lớn. Nào có người thành thân mặc đồ màu trắng , cũng không phải làm tang sự a.
- “Ta muốn mặc đồ màu trắng.” Vô Vi rống to lại.
- “Màu đỏ.”
- “Màu trắng.”
- “Màu đỏ.”
- “Màu trắng.”.....
- “Tiêu Thứ Kiệt!” Lãnh Linh hướng về phía ngoài cửa kêu to tên trượng phu.

Tiêu Thứ Kiệt nghe tiếng, đi đến, Tiêu Thứ Kiệt ba mươi lăm tuổi cùng mười năm trước giống nhau sang sảng tiêu sái, anh tuấn, tuấn tú, thời gian làm cho hần càng thành thực cũng có mị lực, tựa như hần xinh đẹp thê tử giống nhau, tăng tuổi không tăng thọ.

- “Có chuyện gì vậy, của ta thân ái nương tử.” Tiêu Thứ Kiệt cười hỏi.
- “Người nói thành thân có phải hay không nên mặc đồ màu đỏ? Ân?” Lãnh Linh lãnh nghiêm mặt chất vấn trượng phu, một bộ biểu tình nếu hần dám nói không thì phải chết chắc rồi.

- “Đương nhiên muốn mặc đồ màu đỏ, như vậy mới vui mừng thôi!” Hắc vội vàng phụ họa.
- “Cha, ta muốn mặc đồ màu trắng, người lần đầu tiên nhìn thấy nương thời điểm, nương sẽ mặc màu trắng quần áo.” Vô Vi đáng yêu, còn biển mếu máo, làm ra một bộ hắc không đồng ý liền khóc cho hắc xem.
- “Hảo, hảo, mặc đồ màu trắng! Nữ nhi của ta mặc đồ màu trắng nhất định giống như tiên nữ nha.” Tiêu Thứ Kiệt lại an ủi nữ nhi.

Cái này thật rất khó, nhìn đến thê tử từ từ xanh mét sắc mặt, Tiêu Thứ Kiệt liền chuyển hướng nữ nhi, ai ngờ nữ nhi lại là một bộ lã chã chực khóc biểu tình.

Vậy phải làm sao bây giờ a? Một bên là hắc âu yếm thê tử, vì nàng, hắc nhưng là ngay cả đại hiệp cũng không làm, như thế nào làm nàng mất hứng đâu? Nhưng bên kia là hắc yêu thương mười năm nữ nhi, nếu không nàng, hắc còn lấy không đến thê tử đâu. Vậy nên làm thế nào cho phải?

- “Vi nhi, người nghe cha trong lời nói sao?”

Vô vi gật gật đầu.

- “Vậy người sẽ mặc màu đỏ quần áo xuất giá,” Còn chưa nói hoàn, Vô Vi đã thủ thế khóc lớn.
- “Không được khóc! Cha ý tứ là, người bên ngoài mặc đồ màu đỏ, bên trong mặc đồ màu trắng, chờ đã bái đường, thành thân, tiến động phòng, người liền đem bên ngoài hồng y phục thoát, như vậy, khi tướng công người xốc lên khăn voan, đầu tiên nhìn đến người không phải là mặc màu trắng quần áo hay sao?” Tiêu Thứ Kiệt rất nhanh nói ra ngọn nguồn, gặp thê tử và nữ nhi cũng chưa phản đối, thế này mới thở hổn hển khẩu khí.
- “Hảo! Vô Vi nghe lời cha.” Vô Vi vui vẻ cười nói, nàng chỉ biết, trên đời này, cha tốt nhất.

Ha ha, rất nhanh nàng sẽ có một cái cùng cha giống nhau hảo, ngay cả lớn lên cũng rất giống phụ thân tướng công. Thật tốt, không cần cùng nương tranh đoạt a!

Trong tân phòng, Vô Vi ngồi yên trong chốc lát, chờ mọi nơi không tiếng động, xác định tất cả mọi người đã rời khỏi đây, vội vàng theo trên giường nhảy dựng lên, nhanh chóng cởi bỏ hỉ phục.

Hảo phiền! Như thế nào nhiều nút thắt như vậy? Vô Vi ra sức cởi phần đồng nút thắt. Hoàn hảo tướng công còn không có tiến vào! Nàng mau một chút.

Ngoài cửa, Lăng Liệt khó hiểu nhìn chằm chằm phòng trong không ngừng lộn xộn tân nương tử, bởi vì tân nương tử đưa lưng về phía cửa, cho nên hắc nhìn không ra nàng đang làm gì.

Rốt cục, Vô Vi cũng cởi xong đồng nút thắt phức tạp, cởi hồng bào, tiêu sái vung tay, hỉ phục lấy duyên dáng đường cong bỏ đến sau bình phong. Hiện tại là tuyết trắng xiêm y! Nàng khoái hoạt nghĩ, sau đó an phận ngồi ở mép giường, chờ mong sớm một chút nhìn thấy cửa nàng tướng công.

Lăng Liệt khinh thường cười lạnh. Nữ nhân này, còn không có hiên khăn voan liền vội vã cởi quần áo?

Hắc đẩy cửa ra, hướng về cửa hắc tân nương đi đến. Hắc muốn nhìn, nữ nhân này đến tột cùng ra sao bộ dáng.

Hắc thân thủ chậm rãi, chậm rãi nhấc lên khăn voan, trong lòng không ngừng cầu nguyện, chỉ hy vọng nữ nhân này không cần rất dọa người a!

Khăn voan xốc lên, hắc thấy được cửa hắc tân nương. Không tính tuyệt sắc, nhưng có thể coi là xinh đẹp, đặc biệt nàng còn có một đôi thiên chân thuần khiết linh hoạt mắt to, cực kỳ mê người.

Hắc thấy được nàng, mà nàng cũng thấy được nàng chờ đợi tướng công. Nhưng là, sau khi nhìn đến cái kia vô cùng bất đồng với khuôn mặt của phụ thân Tiêu Thứ Kiệt, khuôn mặt rặng ngời nhỏ nhắn của Vô Vi nhất thời suy sụp thất vọng, mẩn nhân thất vọng. Chu cái miệng nhỏ khóc lớn lên.

- “Oa – ô – nương gạt ta! Nương gạt ta! Bộ dạng không giống cha, không anh tuấn như cha, lại không khôi hài giống cha, không hảo võ công như cha, còn không hội cười..... Không cần! Ô.....! Cái gì cũng không như phụ thân tướng công, ta không cần!.....”

Đây là cái tình huống gì? Lăng Liệt hoàn toàn trợn tròn mắt

Cha mẹ buộc hấn lấy một cái nghe nói hai mươi tuổi còn chưa gả đi, là gái lỡ thì đã muốn đủ ủy khuất. Không nghĩ tới, đêm động phòng hoa chúc, vừa vén lên khăn voan, tân nương tử thấy hấn liền kêu khóc ầm trời, hô mắc mư bị lừa. Hấn, Lăng Liệt là một trong Tần Châu được rất nhiều nữ tử ái mộ “Tứ công tử” Chẳng lẽ, có nàng nói như vậy thua kém sao? Hừ, không nhịn được giận mà!

Như thế rất tốt, nguyên lai nàng cũng không phải cam tâm muốn gả cho hấn. Nói cách khác, hấn có thể tự do? Lăng Liệt có chút vui vẻ lại có chút tiếc nuối. Vốn định nói, nếu nàng không phải như vậy khó coi, có lẽ hấn có thể thử chấp nhận nàng. Xem ra, không cần.

- “Ô – một chút cũng không giống! Nương gạt ta! Ta không cần !.....” Vô Vi không ngừng cố gắng khóc.

Nữ nhân này như thế nào có thể khóc khỏe như vậy a? Đã mau nửa canh giờ ! Lăng liệt phiền chán thông thả bước đi.

Đêm tân hôn, tân nương tử khóc lớn nửa canh giờ, muốn không để tâm cũng thật khó. Nay không, Lăng gia nhị lão vội vàng tới hỏi rồi.

Vừa vào cửa phủ, Lăng lão gia liền mắng con té tát:

- “Xú tiểu tử, ngươi như thế nào chọc tới Vô Vi ? A? Ta đã nói gì với ngươi hả? Ngươi nếu dám để cho Vô Vi chịu nửa điểm ủy khuất, ta liền đánh gãy chân của ngươi. Ngươi nói, ngươi có đem của lời của ta để vào đâu sao? Ngươi này không cười chết.....”

Bên này Lăng lão gia mắng con, bên kia Lăng phu nhân an ủi Vô Vi. Thật vất vả, Vô Vi rốt cục ngừng khóc, nghẹn ngào nói ra nguyên do.

- “Nương theo ta nói, tướng công bộ dạng rất giống cha, cười lên giống cha, nói chuyện giống cha..... Ô — nhưng là, hấn, tuyệt đối không giống cha, cái gì cũng không như cha! Ta không cần gả cho hấn ! Ta muốn phụ thân! Ô — nương gạt ta! Nàng gạt ta!.....”

Nói xong, Vô Vi lại khóc thét lên.

Nghe xong lời này, Lăng gia nhị lão đỡ khóc đỡ cười, càng không biết như thế nào cho phải. Chỉ biết an ủi Vô Vi, làm cho nàng trước nghĩ một đêm, nếu phải về nhà, sáng mai lại đi.

Còn Lăng Liệt thì đổi ý. Hấn không tin, trên đời còn có nữ nhân không ngưỡng mộ yêu thương hấn(tự kị cấp độ n) lại càng không tin hấn so ra sẽ kém trong lời nàng nói lão cha. Hấn nhất định lấy nàng, muốn nàng . Một ngày nào đó, hấn muốn cho nàng chính mồm nói, tướng công so với cha hảo.

4. Chương 4: Im Lặng Chống Đỡ

Sáng sớm hôm sau, Vô Vi từ biệt Lăng gia nhị lão liền vội vàng ra đi. Mà Lăng Liệt liền cùng đi theo.

“Ngươi theo làm gì chứ?” Vô Vi khó hiểu.

“Cha mẹ lo lắng ngươi một người trở về, cho nên để cho ta tới hộ tống.” Lăng Liệt thuận miệng bịa một cái lý do.

Có nhất thiết sao? Xem hấn như vậy, không đem theo cho nàng phiền toái là đã phải cảm ơn trời đất .“Không cần, ta đi một mình là đến nơi. Hơn nữa, nhà của ta rất xa nha, ta sợ mệt người.” Vô Vi thật sự không thích có nhân đi theo phía sau.

“Không quan hệ.”

Ngươi không quan hệ, ta có quan hệ a! Chính là lời này nói ra không tốt, nói như thế nào thì nhà người ta cũng là có hảo ý:“Về nhà của ta còn muốn leo núi nga.” Vô Vi đe dọa nói.

“Ta không ngại.”

“..... Kia tùy ngươi đi.” Nhìn hấn vẫn kiên trì, Vô Vi cũng sẽ không nhiều lời nữa .

Nàng đi phía trước, Lăng Liệt theo sau. Sau nửa canh giờ, tòa Đại sơn thứ nhất còn chưa đến đỉnh, Lăng Liệt đã mệt thở hồng hộc.

“Tiêu..... Vô Vi, người, có mệt hay không a?..... Nếu không, chúng ta nghỉ một lát lại đi.” Nhìn phía trước bước xa như bay nữ tử, hần mặc cảm.

“Muốn nghỉ người bản thân nghỉ đi. Ta muốn nhanh chút về nhà gặp cha ta.” Vô Vi không hề để ý tới hần, cố chấp hướng đỉnh núi đi đến.

Leo núi đối Vô Vi mà nói không đáng kể chút nào. Có một người cha ở mười năm trước gọi “Kiếm Thần” tung hoành giang hồ, còn kém điểm làm võ lâm minh chủ “Thượng cổ kiếm khách”, lại có một cái ở mười mấy năm trước giết bảy võ lâm minh chủ – nữ ma đầu làm nương, nàng làm nữ nhi của họ, cho dù võ công có kém, cũng không đến nỗi nào đi. Hơn nữa nàng vốn là lớn lên ở hương dã, leo núi chỉ là chuyện nhỏ.

Nhưng mà, này đã mệt muốn chết rồi thiếu gia nhà giàu Lăng Liệt. Hần sinh ra được chiều chuộng, mặc dù không đến mức tay trái gà không chặt. Nhưng làm cho hần trong vòng một ngày đi hơn mười lý, còn tất cả đều là thượng pha hạ pha đầu tiểu sơn đạo, hỏi làm sao hần khổ sở? Cũng may hần Lăng Liệt chưa bao giờ biết đến bỏ cuộc. Vì thế bản thân cắn chặt răng, nhịn xuống hai chân đau đớn, dám ở Vô Vi thâm hậu theo đi lên.

Sau khi bay qua hai tòa không thể tưởng tượng được Đại sơn, mấy gian cỏ tranh rốt cục xuất hiện ở trước mắt.

“Đây là nhà người?” Lăng Liệt ngữ mang trào phúng hỏi.

“Đúng vậy!” Vô Vi không để ý, một lòng thâm nghĩ nhanh chút nhìn thấy phụ thân.

“Cha người như vậy rất giỏi, cũng chỉ có thể cho hai mẹ con người ở căn nhà cũ nát này?” Lăng liệt chậm chọc đến.

Lúc này, ngốc tử đều nghe ra của hần ngụ ý.

Vài bước ở ngoài Vô Vi, trở lại một cái cảm nã thủ liền đem Lăng Liệt chế trụ, “Không cho nói cha ta không phải!” Nàng hét lớn.

Qua sau một lúc lâu, thấy hần không nói lời nào, nàng tiện lợi hần là đáp ứng rồi. Thế này mới thả hần, chính mình bước nhanh nhằm phía nhà tranh.

Thật sự là rất chật vật ! Lăng Liệt xoa chính mình cái kia thượng ở đau đớn cánh tay. Lúc này hần biết nàng vì sao hai mươi tuổi cũng chưa gả đi ra ngoài. Hoặc là là nàng rất luyến phụ, không muốn lập gia đình; Hoặc là chính là nàng quá yêu đánh, dọa người khác chạy hết. Mà hần Lăng Liệt cũng không phải dễ dàng như vậy bỏ cuộc.

Hiện tại, hần càng ngày càng chờ mong kiến thức một chút của hần nhạc phụ đến tốt cùng ra sao phương thần thánh, có thể làm cho kia tiểu nữ tử như thế si mê. Trong lòng nghĩ như vậy, dưới chân cũng sẽ không tự giác nhanh hơn tốc độ. Nhưng là, không đợi hần đi đến nhà tranh. Kia tiểu nữ tử tiếng khóc liền đã truyền tới, làm người ta kinh ngạc là, lần này lại là cái loại không chút nào thực nữ, không chút nào tao nhã, không hề bận tâm gào khóc ầm ĩ!

Nữ nhân này như thế nào như vậy có thể khóc a? Đây lại là phát sinh chuyện gì?

Bước nhanh đi vào nhà tranh, ý nghĩ đầu tiên của hần chính là, nơi này có người ở sao? Nhìn quanh bốn phía, trừ bỏ bàn gỗ, mấy cái mộc đẳng ngoại(không biết là cái gì, chắc là ghế), cái gì đều không có. Không có quần áo, không có chăn gối, không có rèm cửa, cửa sổ giấy, thậm chí không có bát đĩa chiếc đĩa, nói vậy càng không có gạo rau dưa linh tinh.

Bị người ta cướp sạch cũng không đến nỗi sạch bách như vậy đi?

Hần đi qua đi lại, cầm lấy trên bàn thư, xem xong, hần liền hiểu được hết thấy nguồn cơn.

Tiêu Vô Vi:

Cha người mang theo người nương ra ngoài dạo chơi đi. Một tháng sau trở về. Người liền ngoan ngoãn hỏi Lăng phủ làm của người thiếu phu nhân đi.

Nhớ kỹ, không được nhớ chúng ta nga! Hơn nữa không được nhớ cha người — của ta tướng công!

Mẫu thân lưu

Trời ạ! Của hấn nhạc mẫu như thế nào như thế thú vị? Sớm đoán chắc nữ nhi thành thân ngày hôm sau sẽ gặp chạy về nhà, liền suốt đêm thu thập cao chạy xa bay. Còn mang theo sạch sành sanh, làm cho nàng không thể không hồi Lăng gia. Thật sự là inh a!

Nếu hồi lúc này hấn có cái gì tâm nguyện, kia nhất định là gặp một lần của hấn thú vị nhạc mẫu cùng rất giỏi nhạc phụ.

“Ô — nương chán ghét, nương đáng giận! Cứ nhiên mang theo cha chạy! Ô — cha sẽ không không cần Vô Vi! Đều là nương! Thối mẫu thân! Ô — đáng giận! Đáng giận! Ô — làm sao có thể không cần Vô Vi?.....”

Vô Vi tiếp tục khóc như mưa, mà Lăng Liệt chính là kiên nhẫn ở một bên chờ. Hấn biết nữ nhân này không khóc tận hứng sẽ không ngừng.

Một lúc lâu sau, Vô Vi rốt cục khóc xong rồi.

“Thế nào? Có đi Lăng phủ hay không?” Lăng Liệt rốt cục có cơ hội hỏi.

“Đi — vì sao không đi a? Đều là bởi vì người, ta mới có thể bị ta nương đá sang một bên! Nếu không bởi vì với người thành thân, ta nương căn bản không cơ hội bỏ lại cửa ta. Hừ! Đều là của người sai!” Vô Vi quyết miệng, hướng ngoài cửa đi đến.

Này cũng lạ nha?

“Trời sắp tối rồi, còn đuổi trở về sao?” Lăng Liệt lòng hoang mang sợ hãi nhìn trước mắt Đại sơn. Thật sự là vọng sơn than thở a!(ngắm núi than thở)

“Có thể — đương nhiên có thể!” Vô Vi tự tin tràn đầy nói.

Đúng vậy, nàng là có thể, nhưng hấn không thể a! Chân giống như cày đau.

“có đi hay không a? Nhìn cái gì vậy?” Đi ra mấy chục thước xa Vô Vi kêu lên.

Ấy? Vì sao nàng không phải hướng trên núi đi, ngược lại hướng núi tà phương đi?

Sau nửa canh giờ, khi Tần Châu cửa thành xuất hiện ở hấn trước mắt, hấn choáng váng. Vì sao đi thời điểm mất ba canh giờ, trở về lại chỉ mất không đến nửa canh giờ?

Đáng giận! Đáng giận! Tức chết rồi!

“Tiêu Vô Vi! Vì sao có đường vừa bằng phẳng vừa gần người không đi, lại leo lên leo xuống núi cao rừng sâu? Đi tốt lắm sao?” Càng nghĩ càng tức. Đáng thương của hấn chân a, cũng không biết biến thành bộ dáng gì nữa.

“Bởi vì cha ta nói leo núi có thể rèn luyện cước lực, có trợ giúp luyện công. Mỗi lần cha ta xem ta theo trên núi trở về, hấn đều khen ta a. Cho nên, mỗi lần ta đi ra ngoài, trở về nhất định đi sơn đạo. Lần này cũng không ngoại lệ a!” Vô Vi từ tốn nói xong, nhanh cước bộ vào thành.

Đáng giận nữ nhân! Đáng giận nữ nhân!

Lăng Liệt tức giận bất bình trừng mắt nhìn Vô Vi đi xa bóng dáng, cũng từng bước hướng nhà đi đến.

Vô Vi một chân vừa bước vào Lăng phủ đại môn, gia đình liền đã vội chạy vào bẩm báo — thiếu phu nhân hồi phủ. Chờ khi nàng đi đến đại sảnh, Lăng gia nhị lão sớm đã đợi ở đó.

Vừa thấy đến Vô Vi, nhị lão vội vàng lại đây thân thiết lôi kéo nàng hỏi: “Vi nhi đã về rồi? Như thế nào về mặt mất hứng?”

“Cha mẹ không cần Vi nhi.” Vô Vi biển mếu máo, vẻ mặt đau khổ.

“Không quan hệ, không quan hệ. Bọn họ không cần người, chúng ta muốn người a.” “Chính là, chính là.” Lãng gia nhị lão an ủi nói.

Vì sao cha mẹ của nàng sẽ không đối tốt với nàng như vậy đâu? Không, phải là nương sao không đối tốt với nàng như vậy đâu? Vô Vi ai oán tưởng: “Cám ơn Lãng bá phụ, Lãng bá mẫu.” Vô Vi lòng tràn đầy cảm kích.

“Đều là người trong nhà, còn gọi như vậy khách khí. Bảo chúng ta cha mẹ là tốt rồi!” Nhị lão cười nói.

“Cha mẹ? Ta đã có cha mẹ, không thể lại kêu người khác là cha mẹ.” Vô Vi chớp ánh mắt, biểu tình còn thật sự.

“Không gọi cha mẹ, vậy kêu công công bà bà tốt lắm.” Lãng lão gia đề nghị.

“Công công? Bà bà?” Vô Vi nghi hoặc nhìn bọn họ, “Nhưng là các người cũng không lão a, vì sao kêu công công bà bà đâu?”

Này..... Nhị lão người xem ta, ta xem người, tương đối không nói gì. Nha đầu kia là thật không hiểu hay vẫn là giả vờ không hiểu a!

“Ai, quên đi, dù sao cũng không biết gọi là gì hảo, ta xem đã kêu công công bà bà đi.” Vô Vi bất đắc dĩ gạt đầu, sau đó ngọt ngào kêu lên, “Công công! Bà bà!”

Nghe nàng như vậy nhất kêu, nhị lão lập tức mặt mày hớn hở.

Lúc này, một cái nha hoàn thanh thúy thanh âm truyền tới.

“Thiếu gia, ngài yếu nhân thỉnh Trương đại phu đến đây.”

“Mau mời hần tiến vào.” Lãng Liệt vội vàng nói.

“Là.” Nha hoàn lên tiếng trả lời mà đi.

Lúc này, ba người mới chú ý tới, Lãng Liệt không biết khi nào vào nhà, không nói một lời, hai chân đặt ở trên ghế, sắc mặt thống khổ.

Lãng gia nhị lão thấy vậy, lo lắng vạn phần. Không đợi Trương đại phu kiểm tra xong, nhị lão liền vội cấp hỏi: “Trương đại phu, tiểu khuyến chân không sao chứ?”

Trương đại phu kiểm tra Lãng Liệt hai chân xong mới chậm rãi nói: “Không có việc gì, không có việc gì. Thiếu gia chính là trong lúc nhất thời đi bộ nhiều, lòng bàn chân nổi lên bọt nước, mà mụn nước lại bị vỡ, cho nên mới đau đớn khó nhịn. Lãng lão gia, Lãng phu nhân cứ việc yên tâm, như thế này sai người cùng lão phu trở về lấy thuốc mỡ đến, sớm muộn gì sẽ khỏi, không đến ba ngày sẽ lại đi lại bình thường.” Vô Vi có chút đăm chiêu đi qua đi lại. Đột nhiên cả kinh kêu lên: “Công công bà bà, trong phủ có thể có rượu nhạt?”

“Có a. Nhưng hiện tại dùng làm gì?” Nhị lão cũng không hiểu nàng vì sao đột nhiên muốn rượu, nhưng vẫn phân phó hạ nhân cầm một bình lại đây.

Vô Vi cầm lấy rượu, thêm một cái chén rượu, đắc ý cười cười, làm một bộ sơn nhân đều có diệu kế.

Chỉ thấy nàng đi đến Lãng Liệt trước mặt, đem rượu nhắm ngay cặp chân vô cùng thâm thắm, hất một cái. Thu phục!

“A —” Lãng Liệt thét chói tai như heo bị chọc tiết.

Nữ nhân này muốn làm sao? Mưu sát chồng a? Nàng có biết hay không rất đau a? Lãng Liệt hung tợn trừng mắt với Vô Vi.

“Vô Vi, ngươi đây là.....?” Mọi người tròn tròn mắt.

“Cha ta và nương đều nói, rượu có thể tiêu độc a, đối miệng vết thương mới rất có lợi! Cho nên ta đã nghĩ dùng rượu giúp hần tiêu độc, nói không chừng bây giờ đỡ hơn rồi!” Vô Vi có điểm ủy khuất giải thích.

“Ngươi, có biết hay không như vậy rất đau a?” Lãng Liệt giận dữ hét.

Nguyên bản thấy hần giống như rất đau, rất đau bộ dáng, Vô Vi trong lòng còn có điểm xin lỗi, nhưng vừa thấy hần như vậy hung rống nàng, nàng liền tuyệt không cảm thấy nửa điểm có lỗi .

“Rất đau sao? Như vậy liền kêu lên đau đớn a?” Vô Vi khinh thường châm chọc nói, “Nhớ ngày đó, cha ta cắt thịt rút tên độc cũng chưa kêu đau một lần à! Người như vậy liền chịu không nổi ?”

Vô Vi trực tiếp coi rẻ hần, “Hừ, vô dụng!”

Nha đầu kia, cứ nhiên trước mặt cha mẹ người ta mắng con bọn họ vô dụng, dù thế nào, người khác trong lòng cũng có chút không vui.

“Công công, bà bà, Vi nhi rất dễ dàng, có thể ăn chút gì hay không?” Cũng không quản hiện tại là cái gì tình huống, Vô Vi đi đến nhị lão trước mặt, thanh thúy hỏi.

“Đương nhiên là có.” Lăng phu nhân phân phó nói, “Tiểu mai, đi đem cơm chiều cấp thiếu phu nhân đưa đến trong phòng đi.”

“Nha! Ta chỉ biết, công công, bà bà tốt nhất !” Vô Vi hoan hô cho Lăng phu nhân một cái ôm chặt.

Nha đầu kia! Nhị lão nhìn nhau cười. Nàng có thể dễ dàng nắm bắt nhị lão tâm a! Đáng giận! Hần lại bị xem nhẹ ! Lăng Liệt tức giận nghĩ.

5. Chương 5: Đáng Thương Trượng Phu, Bạo Lực Thê Tử

Ở lăng phủ ngày người hai ngày, Vô Vi cảm thấy nhàm chán cực kỳ.

Này hai ngày, nàng đem Lăng phủ đi dạo nhiều lần, cuối cùng rút ra một cái kết luận: Này Lăng phủ viện tử quá lớn, phòng nhiều lắm, hành lang quá dài, dễ dàng lạc đường, không tốt. Không giống nhà nàng, liền mấy gian nhà tranh, sạch sẽ trong sáng, mộc mạc hào phóng, vừa xem hiểu ngay.

Vô Vi cúi đầu, ở bên trong phủ nhàn hoãn . Hảo nhàm chán a! Nếu có Lăng Liệt ở đây thì sẽ không nhàm chán như vậy.

Đi? Mới hai ngày không thấy, nàng như thế nào có thể nhưng nhớ hần đi? Quên đi, nàng Tiêu Vô Vi mới sẽ không nhớ cái kia vô dụng phế vật đâu!

Ở góc sân Vô Vi thấy được thật nhiều hoa đẹp. Về phần nó là hoa gì thì nàng không biết, nhưng xem ra cùng hoa đại trên núi khác biệt. Nếu hái một chút đem cắm ở trong phòng, nhất định sẽ rất đẹp! Vô Vi nghĩ như vậy , liền động thủ. Nàng muốn hái một bó hoa đẹp nhất đưa cho công công cùng bà bà, bởi vì bọn họ đối với nàng thật sự tốt lắm.

Đẹp quá! Vô Vi phát hiện một đóa hoa nhỏ màu phấn lam, rất đặc biệt, thật khá. Nàng khoát trá ngắt xuống hoa nhỏ, chậm rãi cắm ở trên búi tóc, hoa nhỏ nhẹ chạm vào mặt, nàng trên mặt nở nụ cười như hoa.

Tình cảnh này, vừa vặn bị cách đó không xa Lăng Liệt nhìn thấy. Hoa đẹp, người đẹp, cảnh cũng đẹp! Hần thật lòng tán thưởng . Nhưng vừa nhớ đến những việc ác nàng gây ra cho hần thì hần không thể nhịn được tâm tình xấu nổi lên.

“Đừng làm hư hoa đẹp!”

Vô Vi nghe tiếng ngẩng đầu, phần nộ che giấu gặp được hần một tia vui sướng, “Người có ý tứ gì?”

“Của ta ý tứ là, dù hoa có đẹp nhưng cũng không thể khiến một người dung mạo bình thường trở nên đẹp hơn chút nào.” Lăng Liệt ngữ khí mang khinh miệt châm chọc. Trời biết hần nói lời này có bao nhiêu chột dạ.

“Người..... Người..... Người nói ta không xinh đẹp!” Vô Vi không dám tin chỉ vào Lăng Liệt, gian nan nói ra lời này, sau đó gào khóc ầm lên.

“Ô — ta là không có đẹp như nương , đối với cha, ô — cha ta nói ta thực đáng yêu! Ô — ngay cả ta nương đều nói ta đẹp vừa đủ, sẽ không quá diễm, nhưng cũng không tới mức bình thường . Ô — người cư nhiên, dám nói ta không xinh đẹp! Đáng giận!.....”

Trời ạ! Trời ạ! Đây tiểu nữ tử như thế nào nói khóc liền khóc a? Nàng cũng giỏi khóc quá đi?—vừa khóc vừa nói chuyện, nguyên khóc một cái canh giờ, quyết không ngừng lại, khóc xong rồi còn không cần thở!

Một lúc lâu sau, Vô Vi khóc dần đến hồi kết, Lăng gia nhị lão cũng đã đến hỏi.

“Xú tiểu tử, ngươi làm cái gì chọc khóc Vi nhi? Của ta nói ngươi không có nghe a? Ta nói cái gì? Cầm ngươi không được ủy khuất Vô Vi, ngươi thế nhưng lại khi dễ hần! Ngươi cho ta trong lời nói là cái gì?.....” Lăng lão gia thấy con liền mắng to.

Nhị lão bộ dáng, Lăng lão gia phụ trách mắng con, Lăng phu nhân tất phụ trách an ủi con dâu.

“Vi nhi đừng khóc nga, nói cho bà bà lúc này lại là vì sao khóc a?”

Vô Vi chớp chớp ánh mắt, chảy xuống hai giọt nước mắt cuối cùng, ủy khuất nói,“Hần nói ta bộ dạng quá xấu, so với heo còn khó coi.”

Nghe vậy, nhị lão cùng kêu lên mắng đến,“Liệt nhi, ngươi hơi quá đáng!.....”

Hần có nói như vậy sao? Lăng Liệt ngẩng đầu nhìn trời, mau rơi tuyết đi!—để hần oan uổng như vậy sao? (chiêu tuyết: rửa oan)

Nhìn kia tiểu nữ tử vẻ mặt vô tội biểu tình, hần liền hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Hôm nay nếu không giáo huấn nàng, hần sẽ không kêu Lăng Liệt.

Hần giận không thể lần át tiến lên, kéo Vô Vi bước đi, cũng không quản cha mẹ lớn tiếng quát, lại càng không quản Vô Vi liều mạng giãy dụa.

Đem Vô Vi kéo vào phòng ở sau, hần hung hăng đóng sầm cửa.

“Ngươi muốn làm sao?” Vô Vi bất mãn chất vấn.

“Ngươi nói xem?” Hần âm dương quái khí không đáp mà hỏi lại.

Trông hần như vậy thật đáng sợ nha. Nhìn quái dị Lăng Liệt, tâm sinh ra e ngại, không ngừng lui về phía sau,“Ngươi đừng quá đến! Đừng tới đây a!”

Thình nộ Lăng Liệt làm sao có thể nghe lời nàng đâu? Hần vẫn như cũ tiến sát từng bước, thẳng đến nàng không đường trốn, lâm vào hần cùng với vách tường vây khốn bên trong.

“Ngươi, ngươi muốn làm cái gì? Ta cảnh cáo ngươi, không cho ngươi xằng bậy nga!” Vô Vi giơ lên khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn chăm chăm vào cao hơn nàng không chỉ một cái đầu Lăng Liệt.

Rốt cục bắt được nàng ! Nguyên bản nên đánh mông nàng vài cái , nhưng hần lại tuyệt không nghĩ làm như vậy. Giờ phút này, hần thầm nghĩ hảo hảo hôn của nàng cái miệng thị phi huyền ảo nhỏ nhắn kia.

Hần chậm rãi hướng nàng tới gần.....

“A!”

Bụng đột nhiên truyền đến đau nhức làm cho hần kêu ầm lên.

Đáng giận! Nữ nhân này cư nhiên thúc gối hần!

“Ngươi —” Muốn nhấn cũng không thể nhấn! Hần chịu đựng đau đớn, thề phải dạy cho tiểu nữ tử này một bài học.

Vô Vi nhìn đến hần đáng sợ sắc mặt cùng ăn thịt người ánh mắt, sợ tới mức vội vàng chạy ra hướng cửa. Nhưng cửa còn chưa có mở đã bị người hoàn toàn ôm lấy .

“A —” Vô Vi kinh hoàng kêu to, tay chân cùng sử dụng phản kháng.

Chỉ nghe “Phanh” một tiếng nổ, cao lớn Lãng Liệt bị quăng ra phòng ngoài. Cùng với thể ngã quỵ rạp trên mặt đất đầy chặt vật của hắn là cánh cửa gỗ cũng tan xương nát thịt.

Vô Vi không biết làm sao nhìn quỵ rạp trên mặt đất không thể động dậy Lãng Liệt, trong lòng một trận áy náy.

Về phần Lãng Liệt, hắn vạn lần không nghĩ tới nhìn nàng kiều nhỏ như vậy cư nhiên có thể ném hắn quăng ra. Như thế rất tốt, không dám mắng nàng, – bởi vì cha mẹ che chở nàng; Lại không dám đánh nàng, không phải chính mình luyện tiếu mà là muốn động thủ cũng không phải người ta đối thủ. Vậy hắn về sau không phải sẽ bị nàng bắt nạt sao ? Không được, tuyệt đối không được, hắn nhất định phải xuất ra của hắn uy phong – “Tứ công tử” khí phách, hảo hảo sửa chữa nàng, làm cho nàng thấy một chút thực lực của hắn.....

Nhưng là hiện tại..... Trời ạ! Mất mặt đã chết! Tưởng động cũng không thể động dậy, chặt vật không chịu nổi vẫn quỵ rạp trên mặt đất. Tưởng hắn Lãng Liệt muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, bao lâu như vậy quả là thâm hiểm quá? Ai! Làm cho hắn chết đi cho rồi.

Bọn gia đình vội vàng chạy tới đem thiếu gia nhà mình nâng đi, chỉ để lại Vô Vi ngơ ngác đứng ở nơi không có cánh cửa, xuất thần ngẩn người nhìn theo.

6. Chương 6: Đơn Thuần Nữ Tử

Đã muốn mấy ngày, Vô Vi không gặp lại Lãng Liệt.

Bị thương nghiêm trọng sao? Nàng không khỏi lo lắng. Nàng cũng không nghĩ tới chính mình ra tay nặng như vậy, càng không nghĩ tới Lãng Liệt không chịu nổi một kích. Vẫn là cha khỏe!

Vô Vi bắt đầu tưởng niệm nàng tuần vĩ bất phạm, tươi cười sáng lạn, võ nghệ siêu quần phụ thân cùng với cái kia lãnh diễm tuyệt luân lại đối nàng chân thật nương. Nhưng là nàng quyết sẽ không thừa nhận là nhớ cha đồng thời lại càng muốn nhắc nương.

Ai! Bọn họ thì tốt rồi, mừng rỡ tiêu dao khoái hoạt. Còn nàng thì sao? Ở chỗ này chịu khổ. – nhảm chán đối nàng mà nói là một loại cực khổ. Nàng cho tới bây giờ cái dịu dàng tĩnh lặng nữ tử. Trước kia ở nhà, không phải đi theo cha lên núi, vào thành, chính là cùng cha học kiếm tập võ, những ngày ấy thật sự là thích vô cùng. Tệ nhất là cha không ở nhà, nàng chỉ có thể đi theo nương phía sau dạo. Nhưng mà so với hiện nay vẫn tốt hơn!

Nghĩ tới nghĩ lui, sau khi vào Lãng phủ, duy nhất không nhảm chán thời điểm, chính là ở cùng một chỗ với Lãng Liệt. Tuy rằng ở chung không phải thực khoái trá, nhưng nàng ít nhất sẽ không cảm thấy buồn a. Không có biện pháp, vẫn là tìm hắn giải buồn đi.

Kỳ thật, Lãng Liệt thương đã sớm tốt lắm, chính là còn xấu hổ nên liền ở trong phòng ngủ người hai ngày. Tựa vào trên giường nhớ lại chuyện cũ, nhìn thấy không thăm hỏi từ trước đến nay Vô Vi vẫn là kinh ngạc, rồi tức giận. Nữ nhân này đến làm gì? Nhìn xem hắn đã chết chưa?

Lãng Liệt hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi không hề xem nàng.

“Người.....” Thấy hắn không muốn để ý nàng, nói đến bên miệng lại nuốt trở vào.

Như thế nào đều đã mấy ngày, sắc mặt của hắn còn kém như vậy a? Là ở tức giận? Hay là bởi vì còn đau a?

Vô Vi nghĩ, hắn nhất định không phải đang tức giận. Bởi vì phụ thân nói qua, nam tử hán đại trượng phu rất phóng khoáng, không so đo tính toán. Cho nên, cha chưa bao giờ giận nương. Nói cách khác, Lãng Liệt sắc mặt không tốt là vì còn đau đi.

Có, nàng có thể giúp hắn giảm đau a.

“Lãng Liệt, thương thế của ngươi còn đau không?” Vô Vi tới gần bên giường.

Nhìn không ra hắn là đang tức giận sao? Đau xót? Hắn còn đau lòng đây. Lãng Liệt liếc nàng một cái, không nói

“Người chỗ nào đau? Nói cho ta biết a.” Vô Vi thành tâm nói.

Lại muốn gì chứ? Hắn tuy rằng nghi hoặc, nhưng vẫn là không nói.

“Người nói mau thôi, ta có thể giúp người giảm đau nga!” Vô Vi mở to hai mắt nhìn hắn, vẻ mặt đều là “Ta không lừa người đâu”.

“Mặt, cổ, bả vai, ngực, bụng..... Ta toàn thân cao thấp đều đau.” Lăng Liệt bịa chuyện nói. Hắn chính là muốn nhìn một chút nàng như thế nào giúp hắn giảm đau.

Toàn thân đều đau!? Vô vi hoảng sợ mở to hai mắt nhìn. Này muốn làm sao bây giờ a?

“Àn –?” Lăng Liệt hừ lạnh , một bộ rõ ràng không tín nhiệm nàng.

Vô Vi bất đắc dĩ hướng hắn dựa vào đi qua, cùng lắm thì thời gian dài một chút.

Nữ nhân này đến tột cùng muốn làm sao?

Khi hắn như vậy nghi hoặc thì đồng thời Vô Vi mong đỏ mềm mại môi đã hôn lên của hắn mặt. Hắn chưa từ khiếp sợ tỉnh lại, môi nàng đã dừng ở hắn trên cổ, sau đó là bả vai, sau đó chính là.....

Hắn đứng lúc bắt lấy của nàng hai vai, ngăn lại nàng hành động kế tiếp. Nàng, đây là đang dụ dỗ hắn? Tuy rằng hắn thật cao hứng, cũng thực hưởng thụ của nàng hôn, nhưng theo hắn hiểu biết, này cũng không phải chuyện tiểu nữ tử kia sẽ làm.

“Tiêu Vô Vi, người đây là đang làm cái gì?” Hắn trừng mắt nàng.

“Chỗ này, chỗ này, chỗ này, còn đau không?” Vô Vi chỉ vào những nơi nàng vừa mới hôn qua mặt, cổ, bả vai, còn thật sự hỏi.

“Ta là hỏi người đang làm cái gì. Này cùng ta đau không đau có cái gì quan hệ?” Nàng là gốc tử hay là kẻ điếc, nghe không hiểu hắn nói sao?

“Vẫn là rất đau sao? Không lý do a?” Vô Vi nghi hoặc lắc lắc đầu, “Không đạo lý a. Àn, thử lại một lần xem.” Nói xong, lại tiếp tục hôn lên của hắn mặt. Bất đắc dĩ hai vai bị hắn cầm lấy, không thể động đậy.

“Tiêu vô vi, người cũng không thể được nói cho ta biết, người muốn làm cái gì? Người đang làm cái gì?” Lăng liệt vô cùng nổi giận giận dữ hết.

“Ta ở giúp người giảm đau a!” Nàng vô tội nhìn hắn, ủy khuất nói, “Mỗi lần cha ta bị thương, hoặc là tỷ như chỗ nào đau, nương đều hảo ôn nhu nhẹ hôn của hắn chỗ thương, sau đó cha ta đã nói không đau . Ta nghĩ a, thương thế của người là do ta gây ra a, ta giúp người giảm đau cũng hợp tình hợp lý a. Cho nên ta đi học nương như vậy, tưởng giúp người a. Ta nghĩ đến,..... Ta nghĩ đến như vậy sẽ rất công hiệu thôi. Nhưng là, giống như đều không có hiệu quả nga.” Nàng có chút thất vọng biên biên cái miệng nhỏ nhắn.

Nữ nhân này! Có khi cảm thấy nàng là một cái tinh quái, thông minh tuyệt đỉnh. Có khi lại cảm thấy nàng thật đơn thuần. Giống như hiện tại.

Dù sao hắn đã sớm tưởng âu yếm , hiện tại là cơ hội tới .

“Hữu hiệu! Ai nói không hiệu ? Của ta mặt, cổ, bả vai cũng không đau nga!” Hắn cười nói, “Nhưng là ta toàn thân đều đau nha, một chỗ một chỗ hôn, vậy người không phải thực phiền toái?”

Vô Vi kinh hỉ khi nghe hắn nói hữu hiệu, lại bất đắc dĩ gật đầu thừa nhận phiền toái.

“Bất quá, nếu người hôn ta chỗ này, ta toàn thân cũng sẽ không đau .” Hắn chỉ chỉ miệng mình, dụ hoặc nàng.

“Thật vậy chăng?” Vô Vi nửa tin nửa ngờ.

7. Chương 7: Đơn Thuần Nữ Tử 2

Cũng không thể trách Vô Vi dễ bị lừa, bởi vì Tiêu Thứ Kiệt cùng Lãnh Linh vốn là người trong giang hồ, không câu nệ tiểu tiết, ai nghĩ sẽ phải dạy nữ nhi những chuyện vậy đâu? Huống chi, bọn họ cũng cho rằng

việc thuộc về bản năng thì không cần bọn họ chỉ dạy. Vô Vi có khi thừa thông minh, nhưng ở phương diện này lại quá mức đơn thuần, hoặc có thể nói là trì độn, thế mới bị ngàn phạm quá tần Lãng Liệt dễ dàng lừa gạt. "Đương nhiên!" Hần khẳng định nói.

Thấy hần như thế chắc chắn, Vô Vi chậm rãi tới gần. Ai ngờ, Lãng Liệt lại kéo nàng vào lòng, cúi đầu vùi vàng hôn lên nàng kiều diễm ướt át phần môi.

Trong phút chốc, như có một dòng điện truyền qua, thiên địa vạn vật hóa thành hư ảo. Vô Vi nhất thời đần độn, ý thức không hề rõ ràng, suy nghĩ không hề rõ ràng. Tệ nhất là, tim nàng đập rất nhanh, trong lòng hỗn loạn, hết thấy cũng không bình thường

Vô Vi bối rối đẩy hần ra, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nóng quá! Nóng quá!— nàng nhất định là bị bệnh!

Nhìn đến nàng thất kinh vẻ mặt, lãng liệt không khỏi vui vẻ.

"quả nhiên ta hiện tại toàn thân cũng không đau ." Hần ý đùa chưa hết nhìn nàng sưng đỏ kiều diễm môi mọng, ôn nhu nói,"Nếu người hôn ta thêm một chút, nói không chừng của ta vết thương sẽ lập tức tối nha"

Nghe hần nói như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn càng đỏ. Nàng vuốt tóc dài bên vai, kiên quyết nói:"Không cần!"

Hiện tại nàng thăm nghĩ nhanh khỏi nơi làm nàng sinh bệnh này. Vì thế, nàng ngẩng đầu, ưỡn ngực, giống như chú gà chọi kiều ngạo, vững bước đi khỏi.

"Hô —" Đi ra ngoài phòng, nàng thở ra một hơi, sờ sờ khuôn mặt nóng bỏng nhỏ nhắn, lại vỗ vỗ trái tim đang đập loạn. Rất kỳ quái ! Vì sao lại như vậy?

Chờ vô vi rời đi, lãng liệt rốt cuộc nhịn không được cười ha ha.

Của hần nương tử rất thú vị . Thật sự là đáng yêu. Hần hiện tại mới phát hiện, của hần tiểu nương tử kỳ thật tốt lắm. Chỉ cần không cùng nàng đối chọi cứng rắn, hần liền quyết không hề thua .

Xem nàng vừa mới hành động cho thấy nhac mẫu cũng không có cùng nàng giằng quá mấy thứ này. Xem ra, về sau muốn âu yếm, cơ hội còn nhiều à.

Ha ha, một ngày nào đó, hần sẽ làm nàng yêu thương hần. Quan trọng hơn là, hần muốn cho nàng biết, tương công tuyệt đối so với cha hạo.

Liên tục vài ngày, Vô Vi đều cố ý trốn tránh Lãng Liệt. Nàng cũng không biết chính mình vì sao sợ hãi nhìn thấy hần, dù sao chính là không muốn thấy hần, hoặc nói đúng hơn là không biết nên như thế nào đối mặt với hần.

Vài ngày nay, nàng luôn luôn phiền não, vì sao nàng cứ nghĩ đến chuyện hôm đó thì mặt đỏ tim đập, xấu hổ không thôi? Nhưng là, trước kia cha không phải cũng thường thường thơm nàng sao? Đây là chuyện thực bình thường đi? Nhưng vì sao hai cảm giác hoàn toàn khác nhau? Tệ hơn là, nàng thậm chí có cảm giác sinh bệnh. Quên đi, biện pháp tốt nhất chính là không thấy hần, cũng không suy nghĩ ngày đó phát sinh chuyện gì. Nhưng là, kia cảm giác vẫn còn..... Vô Vi vô thức xoa chính mình môi.

Xong rồi, xong rồi, lại muốn nghĩ đến chuyện đó rồi. Tim đập không kiểm soát được, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng nóng bỏng.....

"Suy nghĩ cái gì?"

Nàng suy nghĩ đến xuất thần thì bị âm thanh ở phía sau làm hoảng sợ. Trong lúc nàng ngẩn người, Lãng Liệt đã đi đến sau lưng nàng.

Nhìn đến nàng vẻ mặt mất tự nhiên, hần nhịn không được trêu tức:"Không phải đang suy nghĩ ta chứ?" Hần chưa bao giờ biết hần hoạt bát hiểu động tiểu nương tử cư nhiên có thể như thế im lặng."Mới..... Mới không phải đâu!" Nàng bối rối phủ nhận,"Ta..... Ta là, ta suy nghĩ cha ta."

"Nhớ người cha?" Nghĩ cha có thể nghĩ đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn phỉm hồng? Lãng Liệt tất nhiên là không tin.

"Thật sự, thật sự, ta không lừa ngươi !" Vô Vi sợ hần không tin, liền mạng gật đầu khẳng định.

Nhưng nàng càng vội vã phủ nhận, hấn lại càng không tin.

“Nga? Vậy người nói xem người suy nghĩ cha người cái gì?” Lăng Liệt một bộ chờ xem kịch vui vẻ mặt nhìn chằm chằm nàng.

“Ta..... Ta suy nghĩ lần đầu tiên gặp được cha ta.” Nàng rốt cục nghĩ đến muốn nói gì .“Đó là chuyện mười năm trước. Lúc gặp cha ta, hấn còn không phải cha ta.....”

Vô Vi nhìn ra xa ánh mắt tràn ngập mê ly thần thái, cả người giống như đang đặt trong thế giới ký ức xa xăm.

“Có một buổi sáng sớm, nương từ bên ngoài trở về, trên người bị thương, chảy thật nhiều máu. Vô Vi sợ nương sẽ chết, nhưng lại không biết làm gì giúp nàng. Ta chỉ có nàng là người thân , ta không thể để cho nàng gặp chuyện không may. Cho nên, ta bỏ chạy ra ngoài, muốn tìm người tới cứu nàng.

“Nhưng là nửa đường đột nhiên xuất hiện rất nhiều người, bọn họ đều cầm kiếm muốn bắt ta. Ta rất sợ, ta nghĩ đến chính mình cũng không sống nổi. Lúc này, cha ta xuất hiện ! Hấn cái gì cũng chưa nói, cái gì cũng chưa hỏi, chỉ điểm một chiêu liền dọa những người đó bỏ chạy.

“Cha hấn thậm chí cũng chưa hỏi ta là loại người nào, liền đã cứu ta, sau lại còn giúp nương trị thương. Khi đó ta đã nghĩ, hấn là người tốt nhất tốt nhất trên đời....”

Vô Vi hoàn toàn chìm vào hồi tưởng, nói xong nàng trong lòng so với anh hùng còn anh hùng – cha, khuôn mặt nhỏ nhắn sáng bừng, trong mắt tràn ngập sùng bái.

“Đủ!” Hấn rốt cuộc nghe không nổi nữa,lớn tiếng tức giận cắt lời nàng.

Nghe xong của nàng chuyện xưa hấn mới biết “Cha” trong lời nàng nói không phải cha ruột của nàng.

Hấn không nghĩ tới, thậm chí nằm mơ cũng không nghĩ tới, của cha nàng không phải là của nàng “Cha” ruột. Trước kia, hấn chỉ cảm thấy luyến phụ là vấn đề rất nghiêm trọng . Nhưng hiện tại, hấn không hề cho rằng chỉ là đơn thuần như vậy . Có lẽ, nàng là thật thích “Cha” nàng,– không phải nữ nhi đối phụ thân thích, mà là nữ nhân đối nam nhân thích.Hấn còn nhớ rõ, đêm tân hôn, nàng không để tâm đến hấn khuôn mặt tuấn mỹ, chỉ để tâm đến hấn có thật giống phụ thân nàng hay không; Nàng không những không lấy gả cho hấn một cái nỗi bất phàm tướng công là may mắn, lại còn vì hấn không giống cha nàng mà hô to bị lừa; Nàng có thể tàn nhẫn làm cho hấn vất vả trèo đèo lội suối, mất mấy canh giờ đi qua sơn đạo, lại chỉ vì phụ thân nàng một câu khen ngợi....

Nàng là thật thích cha nàng? Cho nên vừa rồi mới nghĩ đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng?

Hấn càng nghĩ càng khẳng định, cũng lại càng phẫn nộ. Điều này làm sao có thể? Nàng là của hấn Lăng Liệt thê tử! Vào lúc hấn bắt đầu thích nàng, trong lòng nàng làm sao có thể còn có người khác? Huống chi người nọ còn là cha nàng! Cho dù không phải cha ruột, nhưng ít ra cũng là tướng công của nàng nương đi!

Xem ra, hấn phải mang nàng ra phủ một chút, làm cho nàng hiểu hấn bất phàm mị lực. Ở nhà, hấn là cái hiếu thuận con, cũng không ngộ nghịch cha mẹ,nhưng nhị lão lại luôn thiên vị giúp đỡ nàng, mới có thể làm cho hấn luôn bị yếu thế, làm cho nàng nghĩ đến hấn không tốt tý nào. Chỉ có ra Lăng phủ, ở mọi người con mắt, nàng mới có thể phát hiện của hấn hảo.

8. Chương 8: “tứ Công Tử”

Đầu tiên đưa nàng đi gặp “Tam công tử”, để nàng biết cái gì gọi là “Thanh niên tài tuấn”. Tuy rằng hấn thấy bọn họ chẳng có gì tính là tài tuấn, nhưng toàn bộ Tần Châu phủ đều cho rằng như vậy, vậy thì miễn cưỡng xem như vậy đi.Nhạc phụ của hấn, mười năm trước có thể một chiêu đánh lui vài tên bất cớ cầm kiếm, như vậy võ học cao thâm, chắc là tuổi cũng không ít. Kia mười năm sau, ít nhất cũng bốn năm mươi tuổi đi. Chờ tiểu nữ tử này gặp qua bọn họ xong, sẽ phát hiện, cha nàng đã già. Đến lúc đó, còn sợ nàng không quên lão cha, yêu thương hấn? Lăng Liệt có chút khoái trá tưởng tượng.“Vô Vi, người có nghĩ ra

phủ đi chơi?” Hắc dụ dỗ nói:“A?” Vô Vi nghi hoặc nhìn hắc, nhất thời không hiểu.Người này biến sắc mặt cũng quá nhanh đi? Vừa rồi còn mới một bộ muốn giết nàng biểu tình, hiện tại lại cười cười nói nó, lại hảo tâm mang nàng đi chơi. Hắc muốn làm gì?‘Không đi? Ta đây đã có thể đi một mình.” Thấy nàng do dự, hắc liền làm bộ một mình rời đi:“Chờ một chút! Ai nói ta không đi ?” Vô Vi vội vàng đi theo,“Ta muốn đi.”“Ha ha ha ha!” Lãng liệt cao hứng cười lớn, đem lúc trước không vui vẻ trở thành hư không.Tần Châu Thiên tử lâu,trong sương phòng, Thượng Quan Tuấn, Bạch Tiểu Thiên, Thẩm Huyền Lăng ba người đang ngồi đợi. Chính là đến đây một lúc lâu rồi, vẫn không thấy người hẹn bọn họ tới.“Các người nói, A Liệt tìm chúng ta đến làm cái gì?” Thượng Quan Tuấn hỏi.“Hắc không phải nói sẽ dẫn một người tới đây hay sao? Có thể hay không là tân nương tử của hắc?” Bạch Tiểu Thiên nghi vấn.“Thực đáng tiếc, ngày đó hắc thành thân không thấy được tân nương tử bộ dạng thế nào. Thành thân nửa tháng cũng không tới tìm chúng ta, nhất định là tân nương tử đẹp đến câu hồn hắc rồi, cho nên đem chúng ta bỏ quên.” Thẩm Huyền Lăng ai oán nói:“Oa! Vậy nàng kia khẳng định là cái đại mỹ nhân ! Ta hiện tại bắt đầu chờ mong sớm một chút nhìn thấy nàng .” Thượng Quan Tuấn vẻ mặt bất chính nói:“Đúng vậy! Có thể đem A Liệt mê hoặc, khẳng định không đơn giản.” Thẩm Huyền Lăng hòa theo.Hai người bọn họ là ngờ ngẩn sao? Bạch Tiểu Thiên cười nhạo nói,“Nếu nàng thật sự rất đẹp, nàng cũng là nương tử của người ta, A Liệt mang nàng tới gặp chúng ta, đơn giản chính là khoe thôi.”Nhìn nhìn hai người thay tất dần tươi cười, hắc nói tiếp:“Hơn nữa, các người thật sự tin tưởng một cái hai mươi tuổi còn gả không ra, lại còn phải bức người khác lấy nàng nhờ báo lại ân thì sẽ đẹp?”Nghe như vậy, hai người nhất thời ỉu xiu.Đúng lúc này, cửa sương phòng bị người ta đẩy ra. Dám không gõ cửa liền trực tiếp xông tới , trừ bỏ Lãng Liệt, không còn ai khác:“Rất cực cũng đến?” Ba người bất mãn oán giận. Cự nhiên làm cho bọn họ chờ lâu như vậy.Lãng Liệt không để ý tới ba người oán giận, liền đem đi theo phía sau Vô Vi kéo đến phía trước, giới thiệu nói:“Tiêu Vô Vi, của ta tân hôn thê tử.”Bộ dạng thật đúng là khá tốt a! Ba người đều đồng loạt đánh giá trước mắt nữ tử. Mắt to mi cong, môi anh đào mũi thẳng, không son phấn lại xem tươi đẹp sáng sủa, xem như mỹ nhân đi. Không biết tính tình như thế nào ;‘A Liệt, người vừa mới nói tân nương tử của người tên là gì?” Thượng Quan Tuấn theo bản năng hỏi. Là hắc nghe lầm sao;‘Tiêu Vô Vi!” Bạch Tiểu Thiên cười khê, giúp hắc giải tỏa nghi vấn. “Chính là tâm thường vô vi vô vi?” Thẩm Huyền Lăng hỏi, bất giác bật cười.Người này! Hai người vô vọng nhìn Thẩm Huyền Lăng lắc đầu. Bọn họ đều nhin không dám nói, hắc lại trước mặt người ta nói ra. Xem A Liệt có hay không thu thập tốt tên ngốc này.Nhưng ngoài dự đoán mọi người là, Lãng Liệt không có gì quá lớn phản ứng, nhưng thật ra cái kia tưởng xem dụ ngoạn đáng yêu tiểu nữ tử giận dữ nhảy ra.“Các người ba cái là trư không xem sách sao? Không học qua lão tử ‘Vô Vi mà đều bị vì’ a? Hừ! Thật không biết Lãng Liệt mang ta tới gặp ba tên ngốc làm gì!” Vô Vi khinh thường trừng mắt nhìn ba người.Trời ạ! Nguy hiểm thật! Nếu nàng biết, hắc lần đầu tiên nghe được của nàng tên của cũng là loại này ý tưởng chỉ sợ của hắc ngày liền càng khó qua. Lãng Liệt ở trong lòng thở phào. Hoàn hảo hắc không bị nàng mắng thành là trư, nếu không hắc sẽ thật mất mặt .Bất quá nói trở về, trư? Nói “Tam công tử” là trư? Ha ha ha trước kia sao chưa từng ai nghĩ thế đâu? Nhịn xuống! Nhịn xuống! Nếu cười đi ra, kia ba người khẳng định sẽ liền thủ đánh hắc.“Kia ba cái ngu ngốc là loại người nào a?” Vô Vi ngửa đầu nhìn Lãng Liệt đang cố nhịn cười đến vặn vẹo khuôn mặt.Lần này, hắc rốt cuộc nhịn không được ,“Ha ha ha.....” Ngửa mặt lên trời cười lớn;‘Tần Châu Tam công tử” Đầu tiên là bị nàng mắng thành trư, hiện tại lại bảo bọn họ ngu ngốc, càng châm chọc là, ở tại Tần Châu phủ phụ cận mười năm, nàng cự nhiên không biết bọn họ. Bọn họ bốn người chính là từ mười tuổi bắt đầu thanh danh ở bên ngoài a.“Người.....” Ba người hận nghiêng rằng:“A Liệt, người này tiểu thê tử là loại người nào a?” Nhịn xuống! Nhịn xuống! Tốt xấu nàng là Lãng Liệt thê tử.Nhìn bạn tốt khó có sắc mặt, Lãng Liệt trong lòng hiểu rõ đến cực điểm. Loại này rõ ràng hận phải chết lại không thể bùng phát, hắc nhưng là tràn đầy vui vẻ a.Nhìn đến Lãng Liệt vẻ mặt cười mỉa, như không đếm xỉa đến, chờ xem kịch vui bộ dáng, ba người rốt cực hiểu được, hắc là không thể giúp bọn họ . Vì thế, người xem ta, ta xem người, ngầm hiểu, vẫn là chính mình tự giúp chính mình đi, dù thế nào cũng không thể làm cho bọn họ một đời anh minh bị hủy hoại chỉ trong chớp lát a.“Bà chị, tại hạ Thượng Quan Tuấn.”“Bạch Tiểu Thiên.”“Thẩm Huyền Lăng.”Ba người xuất ra chính mình mê người tươi cười, tao nhã phong độ, ý đồ phản kích:“Nga.” Vô Vi lên tiếng, xem như trả lời.Cứ như vậy? Nàng đối bọn họ đều làm như không thấy!? Chẳng lẽ bọn họ còn không bằng một bàn hảo rượu hảo đồ ăn? Xem nàng một người ở đằng kia ăn ngon.“Bà chị không biết là ta phong lưu phóng khoáng?” Thượng Quan Tuấn hỏi:“Ngọc thụ lâm phong?” Bạch Tiểu Thiên cũng chỉ vào chính mình hỏi:“Anh tuấn tiêu sái?” Thẩm Huyền Lăng cũng đang chỉ vào chính mình.Nếu là “Tần Châu tứ công tử”, làm sao có thể thiếu Lãng Liệt? Vì thế, ba người ăn ý chỉ vào Lãng Liệt, cùng kêu lên nói:“Nổi bật bất phàm?”“Khụ khụ!” Vô Vi bị bọn họ không biết thẹn lời nói làm sắc . Lãng Liệt thấy thế, liền vỗ nhẹ của nàng lưng,

giúp nàng thuận khí. Trên mặt là lo lắng, trong mắt là ôn nhu. Bọn họ bao lâu gặp qua Lăng Liệt như thế ôn nhu sẵn sốc? Ba người hoảng sợ, đây là bọn họ nhận thức Lăng thiếu gia sao? Là cái kia đối nữ tử không đối sắc thái tự phụ nam tử? Vô Vi không quen hẳn vượt ve, “Tạch” một tiếng đứng lên, một cước đạp ở trên ghế vừa ngồi, một tay chống nạnh, một tay mang theo chiếc đũa chỉ hướng bọn họ nói: “Người cái này gọi là phong lưu phóng khoáng? Người cái này gọi là ngọc thụ lâm phong? Người cái này gọi là anh tuấn tiêu sái? Người.....” Vô Vi một đường chỉ lại đây, nhưng khi chỉ đến Lăng Liệt, nàng do dự một chút, vẫn là nói: “Người cái này gọi là nổi bật bất phàm?” Vô Vi khinh thường động miệng, hừ lạnh: “Người, người, người, nhiều lắm là không khó xem mà thôi.” Nàng lại lấy tay cầm đũa chỉ ba người. Nàng có làm hay không? Bọn họ nha! Tần Châu phủ được cực kỳ nhiều nữ tử yêu thích người! Ở trong miệng nàng, bọn họ cư nhiên chính là “Không khó xem mà thôi”, “Kia A Liệt thì sao?” Có người hỏi. Nàng cũng không nói gì hẳn, không phải A Liệt ngay cả không khó xem đều không đủ trình độ đi! “Hắn.....” Vô Vi nhìn Lăng Liệt liếc mắt một cái, phát hiện hắn cũng nhìn chăm chăm chính mình, mặt không tự giác đỏ bừng, quay đầu, nói: “Hắn, so với các người đẹp hơn một chút.” Đây, đây là sự thật sao? Có cần thiết vậy không? Kỳ thật trong bốn người, được công nhận bộ dạng tối tuấn mỹ là Thẩm Huyền Lăng. Mà Lăng Liệt là tối kiêu căng tối tự phụ, cho nên ba người có khi đều sợ hắn tức giận. Nữ nhân này là người mù sao? Cư nhiên đối bọn họ tứ công tử như thế khinh thường: “A Liệt, nương tử của người làm sao vậy? Cư nhiên như vậy khinh thường chúng ta?” Bọn họ oán giận. “Ha ha, ngay cả ta này tướng công, nàng cũng nể, huống chi các người?” Kỳ thật vừa mới nghe nàng nói “Hắn, so với các người đẹp hơn một chút”, trong lòng hắn liền ngọt ngào. Nàng có phải hay không bắt đầu ý thức được của hắn ưu điểm? Lăng Liệt mỉm cười nhìn về phía của hắn nương tử, trong mắt tràn đầy sủng nịch cùng vô tận ôn nhu. Đột nhiên, ba người tựa hồ hiểu được bọn họ bị gọi tới chỗ này nguyên nhân, – nguyên lai hắn là tìm bọn họ tới làm nể! Không có bọn họ bình thường, có thể nào nổi bật của hắn bất phàm? Đáng giận Lăng Liệt, cư nhiên lợi dụng bọn họ! Ba người đều là lòng đầy căm phẫn. “Các người a, bốn người đều so với cha ta kém!” Vô Vi liếc mắt một cái, bắt đầu dĩ lặc dĩ, ngồi xuống tiếp tục hưởng thụ trước mắt mỹ thực. Không biết rằng, của nàng một câu cảm thán lại làm cho Lăng Liệt theo thiên đường ngã xuống địa ngục. Nói đến nói đi, hắn vẫn là không bằng cha nàng!

9. Chương 9: Tư Chất Bà Mối

“Lăng Liệt, vì sao chúng ta đi dạo phố, bọn họ ba người còn muốn đi theo a?”

Từ từ lâu đi ra, đám người Thượng Quan Tuấn liền đi theo Vô Vi cùng Lăng Liệt, cũng không biết bọn họ âm mưu gì nữa.

“Bọn họ đi theo không tốt sao? Vừa này ăn cơm là bọn họ trả tiền. Tiện thể nếu người thích mua cái gì đó, bọn họ cũng có thể chỉ trả luôn a. Bất quá, nếu người không thích bọn họ đi theo, ta liền đuổi bọn họ đi.” Kỳ thật hắn cũng không biết ba cái tên này đi theo làm cái gì, nhưng có thể đoán được là, chợ sẽ rất nhanh tụ tập đông người.

“Quên đi, làm cho bọn họ đi theo đi.” Nghĩ đến việc bọn họ mời mình ăn một bữa sơn hào hải vị, Vô Vi ngượng ngùng đuổi người, liền đồng ý để ba bọn họ theo đuổi.

Đúng như Lăng Liệt dự đoán giống nhau, không bao lâu, cả phố chật ních người, hơn nữa đều là nữ nhân. Kia rầm rộ thẳng truy “Giang Nam tứ đại tài tử”.

Này đương nhiên là do “Tứ công tử” bất phàm mị lực. Tuy rằng tứ công tử không phải cái gì khó gặp thần bí, nhưng bốn người cùng xuất hiện, còn như thế rêu rao khắp nơi tình hình, cũng là từ trước tới nay chưa từng có. Cho nên, rất nhiều nữ nhân tưởng bọn họ đến tốt cùng ai có mị lực nhất đến đây. Cũng có người kêu to tên của người mình ái mộ. Cũng không biết là ai bắt đầu hét to một tiếng “Lăng Liệt”, tiếp theo liền có người kêu “Thượng Quan Tuấn”..... Chỉ chớp lát sau, trên đường tràn ngập bốn âm thanh – “Lăng Liệt”, “Thượng Quan Tuấn”, “Bạch Tiểu Thiên”, “Thẩm Huyền Lăng”.

Tiếng hô sau to hơn tiếng hô trước, này náo nhiệt làm bốn người trên mặt cười nở hoa. – đây là “Tứ công tử” bất phàm mị lực.

Đều do Tiêu Vô Vi kia tiểu nữ tử không ngừng đả kích bọn họ, bằng không, bọn họ đâu cần mượn việc này tìm về tự tin, chứng minh chính mình mị lực?

Như thế nào? Hiểu được bọn họ thực lực đi? Xem nàng về sau còn dám khinh thường bọn họ không! Bốn người đặc ý nhìn Vô Vi. Nhưng nào bọn họ có biết Vô Vi ý tưởng?

Nhìn thấy như vậy cảnh tượng, cũng nhìn ra được bốn người này nổi tiếng thế nào. Nhưng có điều khó hiểu là, vì sao nàng cảm thấy cả người không thoải mái. Nàng phát hiện trên phố nữ nhân đều đang nhìn bọn họ, hơn nữa nàng trực giác của nàng cho thấy tất cả những nữ nhân này một con mắt nhìn chằm chằm bốn người, mà một khác con mắt còn lại là ở trường nàng, như là tưởng tượng nàng ăn sống nuốt tươi.

Đáng giận! Đều là này tứ chim công gây họa! Nếu ngày nào đó bị người ta giết thì nhất định là lỗi của bọn họ. Trước khi chết nàng thế nào cũng phải kéo xuống bọn họ danh tiếng.

“A —” Một tiếng kêu của nữ nhân thanh thúy truyền đến.

Chờ mọi người hiểu được sự tình đã thấy đi ở phía trước Lăng Liệt tiến lên vài bước, vung vàng đồ lấy suýt nữa té ngã nữ tử. “Lí tiểu thư, cẩn thận!”

“Cám ơn, công tử!” Bị gọi là Lí tiểu thư nữ tử ổn định chân, ngẩng đầu nói lời cảm tạ, gặp là Lăng Liệt, rõ ràng lấp bắp kinh hãi, “Lăng, Lăng đại ca?”

Lăng Liệt làm sao có thể cứu nàng? Hẳn đối với nữ nhân không hề hòa nhã.

Vô Vi cũng nhìn đến bên này tình hình. Trong lòng nàng hảo đồ kị hảo buồn nga! Lăng Liệt cư nhiên chạy tới anh hùng cứu mỹ nhân nha, hơn nữa cứu vẫn là cái so với nàng xinh đẹp dịu dàng nữ tử! Càng tệ hơn là, bọn họ giống như rất quen thuộc.

“Lăng Liệt, vị cô nương này là ai a?” Vô Vi tỏ ra bình thản hỏi, nhưng trong lời nói lại bất giác tràn đầy vị dấm chua.

“Một cái thích A Liệt thiên kim tiểu thư!” Phía sau ba người nhỏ giọng nói.

Nghe xong nói, Vô Vi không tự giác nhíu mày.

Nhưng bên kia, Lí Tú Nhi nghe được Vô Vi lời nói, quay đầu đến xem nàng, lại nhìn đến nàng phía sau người nào đó, vội vàng lui cách xa Lăng Liệt vài bước.

Đây là tình huống gì? Vô Vi cùng Thượng Quan Tuấn ba người đã đi đến hai người trước mặt. Nhưng Lí Tú Nhi không nói một lời, chính là vụng trộm nhìn Thượng Quan Tuấn hai mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

“Vô Vi, vị này là Lí viên ngoại nhà buôn tơ lụa có tiếng thiên kim, Lí Tú Nhi Lí tiểu thư.” Lăng Liệt giới thiệu.

Nguyên bản lòng tràn đầy không vui Vô Vi, vừa nhìn đến Lí Tú Nhi ôn nhu uyển chuyển hàm xúc chọc người thương tiếc đến ngay cả nữ nhân đều thương tiếc, nhưng lại không chán ghét nàng, thậm chí có điểm thích nàng. Có lẽ là bởi vì nàng phát hiện, này nữ tử người trong lòng kỳ thật.....

“Nàng nhưng là Tần Châu có tiếng đại mỹ nhân nha!” Thượng Quan Tuấn nhỏ giọng ở lỗ tai Vô Vi nói thầm.

Bạch Tiểu Thiên cũng sán lại đây nhỏ giọng nói: “Nàng nhưng là thực thích A Liệt nga!”

“A Liệt cũng thực thích nàng nha! Còn nói, nếu qua hai năm mà không gặp một cái rất tốt nữ tử, hẳn liền cưới Lí tiểu thư.” Thẩm Huyền Lăng cười nói.

“Ha — ha — ha —” Nghe qua bọn họ lời nói, nàng chẳng những không tức giận, ngược lại cười lạnh hướng bọn họ nói, “Tuyệt không buồn cười. Các người không có mắt sao? Nhà người ta Lí tiểu thư thích không phải Lăng Liệt, mà là —” Nàng thừa nước đục thả câu, buồn cười nhìn về mặt hoảng sợ ba người.

Đùa giỡn cái gì? Lí Tú Nhi thích Lăng Liệt là Tần Châu công khai bí mật, sao lại có thể giả?

“Người, Thượng Quan Tuấn!” Nàng khẳng định chỉ vào Thượng Quan Tuấn.

Thượng Quan Tuấn nhất thời trắng mặt. Cái quái quỷ gì thế này? Lí Tú Nhi làm sao có thể thích hẳn một kẻ hoa hoa công tử đâu? Hơn nữa, hẳn còn không nghĩ buông tha cho chính mình phong lưu khoái hoạt tiêu dao ngày. Tuy nói hẳn lần đầu tiên nhìn thấy nàng là có nhất thời kinh diễm, nhưng hẳn biết nàng không phải có thể chạm vào nữ tử. Cho nên, hẳn cũng không đi trêu chọc nàng, kia nàng lại như thế nào sẽ thích thượng hẳn? Ha ha, hay nói giỡn đi.

“Người không tin a?” Vô Vi nhìn ra của hẳn hoài nghi, “Không tin người hỏi nàng a.”

Không đợi mọi người phản ánh, nàng lại nhảy đến Lí Tú Nhi trước mặt, trực tiếp hỏi: “Lí tiểu thư, người thích là Thượng Quan Tuấn, đúng không?”

Trước công chúng dưới, Vô Vi cứ như vậy thẳng tắp hỏi ra không thích hợp vấn đề, làm thế nào một cái tiểu thư khuê các có thể mở miệng trả lời nàng? Mọi người đều ở kinh ngạc Vô Vi lớn mật.

Lí tú nhi vừa không thừa nhận cũng không phủ nhận, chính là phiếm hồng khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ đến càng đỏ, còn xấu hổ nhìn Thượng Quan Tuấn liếc mắt một cái.

Xong rồi! Xem này tình hình, chỉ sợ..... Mấy người đồng tình nhìn về phía Thượng Quan Tuấn, ai cũng biết Lí Tú Nhi rất ôn nhu si tình, nàng nếu thích một người, nàng sẽ không phiền người, sẽ không cầu người, cũng sẽ không bức người, nàng sẽ chỉ làm người đau lòng mà chết. Mà loại này nữ tử đúng là Thượng Quan Tuấn sợ nhất.

“Ta..... Ta có việc, đi trước một bước.” Thượng Quan Tuấn bịa một cái cớ, xoay người nhanh như chớp chạy thoát.

Nhìn kích động rồi đi Thượng Quan Tuấn, Lí Tú Nhi không tự giác ảm đạm thương tâm.

“Lí Tú Nhi, Tú Nhi?” Vô Vi gọi thất thần Lí Tú Nhi, “Ta là Tiêu Vô Vi, người bảo ta Vô Vi. Ta ở tại Lăng phủ, nhà của hẳn.” Nàng chỉ chỉ Lăng Liệt, “Có rảnh đến chơi a, ta có thể giúp người nga!” Vô Vi một cách tinh quái hướng nàng nháy mắt.

“Ta, ta đi trước.” Lí Tú Nhi ngượng ngùng lấy cớ rồi đi, trong lòng lại là tinh tế cân nhắc Vô Vi trong lời nói. Nàng thật sự có thể giúp nàng sao?

“Người làm sao mà biết nàng thích là A Tuấn mà không phải ta?” Lăng Liệt hỏi. Hẳn chưa bao giờ biết tiểu nữ tử này còn có thể đọc tâm tư người khác. Nhưng tại sao nàng lại không biết hẳn thích nàng?

“Ta chính là biết.” Vô Vi đắc ý cười, ra vẻ thần bí không chịu nói ra nguyên do.

Kỳ thật rất đơn giản a, bởi vì Lí Tú Nhi ánh mắt nhìn Thượng Quan Tuấn cực kỳ giống ánh mắt của nàng nương nhìn cha. Nàng nương đều khẳng vì nàng cha đã chết, kia còn không phải thích không phải yêu là cái gì? Kia Lí Tú Nhi nói vậy cũng là thực thích Thượng Quan Tuấn.?

Hai người bên ngoài đi dạo một ngày, khi tối chạng vạng mới chậm rãi về nhà.

Ra ngoài một ngày, tuy rằng không có đạt tới mong muốn kết quả, nhưng Lăng Liệt cũng không thất phần tiếc nuối. Bởi vì, hẳn càng ngày càng phát hiện, của hẳn nương tử thật sự là đáng yêu, tuy rằng làm cho người ta trong yêu có hận, lại luyến tiếc sủng ái nàng, dung túng nàng.

Một ngày qua đi, của hẳn kia ba cái bạn tốt đều bị nàng dọa sợ tới mức chạy trốn chết. Ba người đối nàng là hận nghiêng răng nghiêng lợi. Mà Tần Châu phủ khó đối phó nhất ba nữ tử lại sùng bái nàng. Thật không biết của hẳn thê tử là làm cái gì, cư nhiên thu thập “Tam công tử”, còn thu phục “Tam khó chơi”. Mà việc này đều phát sinh ở cùng một ngày.

“Nương tử!” Lăng Liệt mỉm cười, ôn nhu nhẹ gọi.

“A?” Nương tử? Hẳn không phải đều kêu nàng Vô Vi sao? Như thế nào đột nhiên sửa miệng gọi nàng nương tử? Vô Vi tuy rằng khó hiểu, nhưng trong lòng lại không hiểu lộ ra ngọt ý.

“Chúng ta sớm bái đường thành thân, ta gọi người nương tử cũng là phải đi?” Hẳn cười nói. Xem nàng giật mình bộ dáng!

Vô Vi trực giác lắc đầu.

“Nương tử, ta hôm nay mới phát hiện, nguyên lai ngươi có làm tư chất làm bà mối nga!”

Nghĩ đến ban ngày việc, hân liên nhện không được muốn cười.

Thượng Quan Tuấn tự cho là phong lưu phóng khoáng, sợ nhất chính là si tình nữ tử. Nhưng nàng cố tình kết hợp hân với cái si tình nữ tử Lí Tú Nhi. Mà Bạch Tiểu Thiên, từ nhỏ liền cùng thanh mai trúc mã Lâm Nhược Quân ghét bỏ nhau, là oan gia có tiếng. Nhưng nàng lại nói bọn họ có tình cảm. Thâm nhất là Thâm Huyền Lăng, hân bộ dạng tối tuấn, xuất thân thư hương thế gia, tuy có điểm tiểu ngoạn kém, nhưng này thân mình vẫn là người khiêm tốn, phong độ. Kết quả đầu, nàng lại nói cái kia diện mạo thường thường, cử chỉ thô lỗ, còn xuất đầu lộ diện vung đại đao bán trư thịt “Trư thịt Tây Thi” thật tình thích hân, cùng hân rất xứng. Kết quả có thể nghĩ, ba người đều bị sợ tới mức hồn lìa khỏi xác, chạy trốn chết.

“Bà mối?” Nói nàng sao?

“Ngươi có biết hay không, ngươi hôm nay làm mối hành động rất nhanh sẽ truyền khắp Tần Châu phủ.” Hân nhẹ điểm nàng linh hoạt mũi nhỏ, “Đối với ngươi mai mối, bọn họ sẽ không lấy mấy nàng.”

“A? Vì sao?” Các nàng đều tốt lắm a.

“Các nàng không phải loại ba tên kia thích.”

“Hừ! Vì sao không thích?” Nàng tức giận chống nạnh hướng hân rống, giống như bọn họ vốn là là một người.

“Lí Tú Nhi xinh đẹp ôn nhu, ta thấy vưu liên, xứng Thượng Quan Tuấn kia hoa hoa đại thiếu gia còn đáng tiếc cơ! Lâm Nhược Quân huệ chất lan tâm, hoạt bát đáng yêu, xứng Bạch Tiểu Thiên nam hiểm, quả thực là lãng phí! Trư thịt Tây Thi’ đầu, bộ dạng là không đủ xinh đẹp, gia thế cũng không hảo, nhưng nàng thẳng thắn chân thành, hào sảng quang minh, giống như Thâm Huyền Lăng, giả chân chính, ra vẻ thanh cao. Xứng hân, ta còn sợ ủy khuất người ta à!.....” Vô Vi một hơi liền thoả, tuyệt đối miệng lưỡi lưu loát.

Của hân nương tử cũng quá lợi hại đi? Phía trước phát hiện không thể cùng nàng động thủ, bởi vì đánh không lại nàng; Hiện tại hân phỏng chừng, động khẩu hân cũng tranh không thắng nàng. Nhưng là.....

Nhìn nàng không ngừng khép mở cái miệng nhỏ nhắn, Lăng Liệt một cái nghiêng thân cúi đầu, chặt chẽ hôn trụ nàng, làm cho nàng chưa xong trong lời nói hoàn toàn biến mất ở hân trong miệng. Thật lâu sau, hân chậm rãi buông ra đã bị hân hôn hơi hơi sưng đỏ môi. Vô Vi thế này mới tỉnh táo lại, thân thủ xoa môi đau đỏ mọng, khiếp sợ nhìn hân, hân vì sao lại hôn nàng? Mà nàng cư nhiên cảm thấy không chán ghét.

Vô Vi không biết làm sao đẩy hân ra, mặt đỏ bừng, bỏ lại một câu “Ta hồi phòng nghỉ ngơi ” Liền bối rối chạy đi.

Ha ha ha! Xem ra của hân nương tử cũng không phải hoàn toàn không chịu của hân ảnh hưởng đi! Xem nàng say mê cho của hân hôn môi thần thái, cùng với nàng phiếm hồng hai má, sớm hay muộn có một ngày, nàng hội toàn tâm toàn ý yêu thương hân.

10. Chương 10: Tranh Chấp

Sáng sớm hôm sau, Vô Vi đã dậy, ở trong sân luyện kiếm. Nàng từ nhỏ liền không thích tập võ, mà Lãnh Linh cũng sẽ không bắt buộc nàng, chính là ngại cho số phận hậu thế của Lãnh Linh, nàng mới không thể không học một ít võ công để tự bảo vệ mình. Nhưng từ khi có Tiêu Thứ Kiệt làm cha, từ không thích luyện đao kiếm nàng lại thường xuyên luyện kiếm, điều kiện tiên quyết là được ở cùng phụ thân. Sau này, Tiêu Thứ Kiệt sai người vì nàng tạo ra một thanh trường kiếm tinh xảo độc đáo, cũng gọi là “Vô Vi kiếm”, khi nàng xuất giá, sẽ làm đồ cưới theo nàng đến Lăng phủ.

Gả đến Lăng phủ hai mươi mấy ngày, đây là lần đầu tiên Vô Vi luyện kiếm. Không phải bởi vì lười, mà là bởi vì không có cha cùng luyện, lại không ở nhà trên núi, liền không có thích luyện kiếm.

Mà hôm nay, nàng đột nhiên muốn luyện luyện, vì thế liền đem Vô Vi kiếm đi vào trong viện.

“Thăng hương tận trời”, “Sông dài Lạc Nhật”, “Đại bàng giương cánh” Một chiêu lại một chiêu, khi thì bay lên không, khi thì toàn thân, khi thì đi tới, khi thì lui về phía sau.....

Tiêu Thứ Kiệt cùng Lãnh Linh, thường xuyên giễu cợt Vô Vi căn bản không phải đang luyện kiếm, mà là đang múa kiếm. Vô luận nhanh cỡ nào, hiểm cỡ nào sắc bén chiêu kiếm, đi qua tay nàng, liền biến thành chỉ có thể xem tuyệt vời kiếm vũ.

Kiều tiểu mỹ nhân, mạn diêu thân ảnh, tao nhã kiếm thức..... Một hồi làm người ta cảnh đẹp ý vui. Mà người xem — còn lại là Lăng Liệt.

Hắn mỉm cười thâm tình nhìn chăm chú cách đó không xa thiên hạ.

Nương tử của hắn luôn gây cho hắn một cái lại một cái kinh hãi.

Nàng yêu khóc, nàng tình quái, nàng đơn thuần đáng yêu, nàng thô lỗ lại hào sảng, kiếm thuật giỏi giang[đương nhiên, này chính là Lăng Liệt thường dân cái nhìn] nàng.....

Không thể nghi ngờ, nàng là một cái phi thường xinh đẹp nữ tử, chẳng những đẹp làm cho người ta động tâm, hơn nữa đẹp đến kì lạ. Có khi, nàng là phi thường trí tuệ nữ tử. Nàng có thể dễ dàng nhìn thấu người khác tâm sự, nàng cũng có thể làm tan rã người khác phòng bị, tỷ như nói bao gồm hắn ở bên trong “Tần Châu tứ công tử”. Tuy rằng ba người đều hận nàng nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng hắn rất rõ ràng, kỳ thật cả ba người đều thực thưởng thức nàng. Có người tâm bị nàng tức giận dọa chết khiếp sau đó lại yêu thương nàng. Mà hắn là may mắn nhất, bởi vì hắn lấy được nàng.

Về phương diện khác, nàng lại là cái đơn thuần thiên chân nữ tử, hào sảng trong sáng, cũng không che giấu chính mình yêu thích. Nàng có thể không để ý hình tượng gào khóc, cũng có thể trước mặt mọi người chống nạnh tức giận mắng, bày ra một bộ hãn phụ (phụ nữ có chồng đánh đá) bộ dáng. Nhưng là, mặc kệ như thế nào, đều làm cho người ta mê muội.

Vô Vi, một cái như thế kỳ lạ xinh đẹp nữ tử, nhưng lại thành hắn Lăng Liệt nương tử. Dữ dội may mắn!

Thật hy vọng thời gian như vậy dừng lại, làm cho hắn có thể như vậy một mình thưởng thức cái đẹp của nàng, một mình canh giữ ở bên cạnh nàng, chỉ có hắn cùng nàng, không có ai khác.

Nhưng mà, sự thật thủy chung không phải giấc mộng.

“Thiếu phu nhân, Lí tiểu thư, Lâm tiểu thư, Chu cô nương đến xin gặp ngài, hiện tại đang ở đại sảnh chờ.” Nha hoàn báo lại.

“Người là nói Lí Tú Nhi, Lâm Nhược Quân cùng ‘Trư thị Tây Thi’?” Vô Vi kinh hãi nhướng mày.

“Vâng!”

“Ta đã biết, ta qua ngay.” Nàng dừng lại, chà lau lợi kiếm. “Ha ha! Nhanh như vậy sẽ đến !” Hôm qua mới động đến các nàng tâm sự, hôm nay sẽ thỉnh giáo .

Nàng thu hảo kiếm, tâm tình khoái trá đi vào đại sảnh. Nhưng bóng dáng ba người bọn họ đâu? Ngược lại có một người nàng chưa thấy qua xinh đẹp nữ tử, mắt chứa phần nộ cùng cừu hận trừng mắt nhìn nàng.

“Lí tiểu thư các nàng đâu?” Nàng hỏi đứng ở đại sảnh tiểu nha đầu.

“Hồi thiếu phu nhân” Tiểu nha đầu tới gần nàng, thấp giọng nói: “Bạch tiểu thư vừa đến, các nàng liền đều đi rồi.”

“Bạch tiểu thư?” Đây lại là yêu nghiệt phương nào? Dám dọa chạy khách của nàng. Vô Vi mặt nhăn mày nhíu, không phải là nữ tử trước mắt đi?

Quả nhiên, tiểu nha đầu vẻ mặt sợ hãi vội trộm nhìn nàng kia.

Vốn muốn hỏi cái này Bạch tiểu thư lai lịch ra sao, cũng không chờ nàng mở miệng, kia Bạch tiểu thư đã muốn hùng hổ tra hỏi: “Người chính là Tiêu Vô Vi? Lăng đại ca lấy cái kia nữ nhân?”

Này nữ tử là ai a? Như vậy hung dữ! Nàng có chọc tới nàng sao? “Đúng là ta a!”

“Người được lắm! Dám thừa cơ ta không ở đây, cướp đi Lãng đại ca của ta! Nói, người dùng thủ đoạn ti bỉ gì hiếp bức hần lấy người?” Bạch Tiểu Vân khí thế bức người rống giận.

Lãng đại ca của nàng? Nghe nàng kêu gào như vậy, Vô Vi trong lòng thực khó chịu. Tuy nói nàng không thích Lãng Liệt vì hần không giống cha nàng, nhưng tốt xấu hần cũng là thượng phu của nàng a, thượng phu của nàng bao giờ biến thành “của nàng ta”?

“Bạch tiểu thư, Lãng đại ca của người, là tướng công của Tiêu Vô Vi ta, hần là của ta, mà không phải của người. Còn nữa, ta là như thế nào buộc hần lấy ta, chuyện này đâu liên quan đến người đi?”

“Như thế nào không liên quan đến ta? Ta thích Lãng đại ca, Lãng đại ca cũng thích ta. Hần nói, chờ ta từ kinh thành trở về, hần liền lấy ta qua cửa.” Bạch Tiểu Vân không đỏ mặt nói dối. Lãng Liệt từng nói là thích nàng, nhưng kia cũng là huynh trưởng đối với muội muội thích, lấy nàng về là lời nói vô căn cứ.

Có loại sự tình này? Nàng như thế nào không biết? Vô Vi cắn môi dưới, trong lòng rầu rĩ.

“Cha ta là phủ đài đại nhân, cha nuôi ta là đại tướng quân, ca ca ta là bạn tốt của Lãng đại ca! Người có cái gì thân phận? Hừ, chỉ là cái cô nương thôn dã, dựa vào cái gì gả cho Lãng đại ca?” Bạch Tiểu Vân đắc ý khoe ra.

Phủ đài nữ nhi, ca ca là Lãng Liệt hảo bằng hữu, còn họ Bạch.—Bạch Tiểu Thiên muội muội? Dựa vào Bạch Tiểu Thiên cùng Lãng Liệt giao tình, này Bạch gia tiểu thư cùng Lãng Liệt tương giao tất nhiên là bình thường. Nói cách khác, nàng ta nói có thể là thật?

Vì sao nàng cảm thấy trong lòng ề ề chất chất, có loại cảm giác muốn khóc? Chẳng lẽ nàng thật sự bị bệnh? Vô duyên vô cớ đã nghĩ khóc, rất không bình thường.

Bất quá nói trở về, nàng mới là danh chính môn thuận thê tử của Lãng Liệt, vì sao phải ở chỗ này chịu nữ tử này nhục mạ? Nàng Tiêu Vô Vi là người ra sao, con gái của Tiểu Thứ Kiệt, con gái của Lãnh Linh! Cưng nhiên có người dám mắng nàng!

“Ta là hương dã thôn cô, nhưng lại là thê tử mà Lãng Liệt đem kieu tám người khênh lấy về, là Lãng phủ thiếu phu nhân!” Vô Vi liếc nhìn Bạch Tiểu Vân, hừ lạnh nói, “Ai, người nhưng là Bạch đại tiểu thư, lại ngay cả Lãng Liệt tiểu thiếp cũng không thể làm! Thật sự là đáng buồn a!”

“Người —” Bạch Tiểu Vân thuở nhỏ được nuông chiều, chưa từng chịu qua nhục nhã loại này. Nhất thời xấu hổ và giận dữ, nàng giơ tay lên định tát Vô Vi.

Vô Vi không phải người dễ bắt nạt, chẳng lẽ để người khác nói đánh là đánh? Ngay cả nương nàng Lãnh Linh cũng không từng đánh qua nàng, nàng lại như thế nào ngoan ngoãn để ột cái không biết trời cao đất rộng điều ngoa nha đầu đánh?

Chỉ thấy nàng một cái lắc mình, tránh thoát cái tát của Bạch Tiểu Vân, thuận tiện tả hữu khai công đáp lễ nàng hai cái tát. Vô Vi vốn là tập võ người, hơn nữa trong lòng bất khoái, hai cái tát này tất nhiên là không nhẹ. Kia Bạch Tiểu Vân hai gò má nhất thời sưng đỏ lên, khóe miệng còn có máu.

“Dừng tay!” Lãng Liệt kêu to chạy lại đây.

Hần thật ra vừa rồi vẫn tránh ở một bên chăm chú nhìn hai người. Bởi vì hần rất muốn biết đối với sự xuất hiện của Bạch Tiểu Vân, Vô Vi sẽ phản ứng ra sao. Khi thấy Bạch Tiểu Vân chuẩn bị đánh Vô Vi, hần đã nghĩ lao ra ngăn cản. Nhưng tình huống đột nhiên chuyển biến, người đánh ngược lại thành bị đánh. Cái này hần muốn ngăn cản liền lại không còn kịp rồi.

“Lãng đại ca!” Bạch Tiểu Vân khóc, đầu nhập trong lòng Lãng Liệt. “Nàng, nàng đánh ta!”

“Người làm sao có thể ra tay nặng như vậy?” Nhìn đến tình huống bi thảm của Bạch Tiểu Vân, Lãng Liệt vừa sợ vừa giận. Cho dù là Tiểu Vân có sai trước nàng cũng không nên ra tay nặng như vậy. Nói như thế nào Tiểu Vân cũng là muội muội của Tiểu Thiên.

Hần cư nhiên hung dữ với nàng?

“Đau lòng a? Vậy người hừ ta lấy nàng a!” (hừ: ly hôn). Vô Vi giận đỏ mắt, xoay người xoắn bước rồi đi.

Nước mắt sớm ở xoay người thời điểm nháy mắt chảy xuống đầy mặt.

Vô Vi đưa tay sờ sờ trên mặt ẩm ướt. Tò mò quá, nàng rơi lệ, lại không giống trước kia như vậy lớn tiếng khóc. Trước kia khóc thực hăng, kỳ thật trong lòng không có cảm giác gì; Mà lần này, nàng lại cảm thấy đau lòng. Sinh bệnh sao? Như vậy chính mình thật lạ lùng!

Nàng không cần chính mình trở nên như vậy kỳ quái, nàng muốn là chính mình a!

Nàng lại xuất ra Vô Vi kiếm, luyện kiếm. Nàng tưởng tượng chính mình ở chân núi, tưởng tượng phụ thân ngay tại bên người..... Nhưng mà Lăng phủ đình viện thủy chung không phải sơn dã mặt cỏ, mà phụ thân Tiêu Thứ Kiệt chung quy không ở bên người..... Sau đó, Lăng Liệt tuần dật khuôn mặt hiện lên trong óc. Nhưng là hấn hung dữ với nàng, hấn rống nàng.....

Khi nàng phân tâm là lúc trường kiếm rời tay đánh vào tảng núi to rồi bật trở về.

Vội vàng trấn an hảo Bạch Tiểu Vân, Lăng Liệt tới nơi rồi nhìn đến đó một màn làm cho hấn tim đập đình chỉ.“Cẩn thận –”

Vô Vi trực giác tay nhanh chóng tiếp được lưỡi kiếm. Máu tươi theo mũi kiếm chảy xuống. Nàng có thể né tránh, cũng có thể dễ dàng cầm chuôi kiếm, nhưng nàng lại cố tình cầm lưỡi kiếm.

Nhìn đến Lăng Liệt tái nhợt sắc mặt, nàng mới ý thức được, cúi đầu, trên tay máu như thế đỏ điểm loá mắt! Nhưng nàng tuyệt không đau!

Nàng tựa hồ có điểm hiểu được lúc trước vì nương mà cha tự mình hại thân thể mình cảm thụ.

“Vì sao muốn như vậy thương tổn chính mình?” Lăng Liệt nắm tay không ngừng chảy máu của nàng, đau lòng lại tự trách.

Hấn kéo nàng trở lại trong phòng, vội vàng giúp nàng rửa sạch miệng vết thương, còn không quên phân phó hạ nhân cấp tốc thỉnh đại phu.

“Ta không nên đối với người như vậy hung dữ, là ta không đúng. Người đánh ta cũng tốt, mắng ta cũng tốt, nhưng ta cầu người, đừng bao giờ thương tổn chính mình được không? Người như vậy so với giết ta còn khó chịu hơn. Vô Vi.....”

“Lăng Liệt!” Vô Vi ngắt lời hấn.

11. Chương 11: Tranh Chấp 2

Từ lúc bắt đầu băng bó miệng vết thương cho nàng, Lăng Liệt vẫn ngồi xổm trước mặt nàng, đang cầm tay nàng, không tha nhìn xem chăm chăm. Nghe được của nàng gọi, hấn ngẩng đầu, nhìn lên nàng, thâm tình, xót xa.

Nhìn đến ánh mắt của hấn, trái tim Vô Vi loạn nhịp. Nàng vội vàng dời tầm mắt. Như vậy ánh mắt, nàng rất quen thuộc. – cha nàng vẫn dùng loại này ánh mắt xem nương.

“Lăng Liệt, ta hảo nhớ cha cùng nương, ta nghĩ đi tìm bọn họ.” Nàng không dám nhìn ánh mắt của hấn. Thẳng nhìn ngoài cửa sổ, thấp giọng nói ra ý nghĩ của chính mình.

“Ta không cho phép!” Hấn bắt an đem nàng ôm vào trong lòng. Hấn không cho phép nàng rời đi, hấn không cho phép nàng nhớ cha, hấn lại càng không đồng ý cho nàng đi tìm cha nàng. Hấn như thế nào đã quên, trong lòng nàng thích “Cha” nàng.

“Lăng Liệt,” Nàng tránh ra ôm ấp của hấn, “Ta không thuộc nơi này. Ta cùng cha ta, nương giống nhau, chúng ta đều là người trong giang hồ, không thích cuộc sống bình thản vô kì. Ta có thói quen phiêu bạt, khát vọng kích thích, hướng tới lưu lạc thiên nhai, vô câu vô thúc, tiêu sái quay lại, tựa như cha ta giống nhau.”

Vô Vi cố gắng làm cho chính mình trấn tĩnh kiên định nói ra mà không hiện ra biểu tình lừa dối. Trời biết nàng tuyệt nhiên không thích cuộc sống như vậy!

Nàng ba tuổi bị người nhà vứt bỏ trên đường khi đang lẩn trốn, sau đó đụng phải Lãnh Linh. Lãnh Linh thu nàng làm đồ đệ, vốn muốn truyền cho nàng võ nghệ, cẩn thận bồi dưỡng. Nhưng biết nàng không vui thích luyện võ thì lại dính với nàng, còn kêu nàng một tiếng nương. Đây đối với trải qua sự đời, do đó đối với lãnh khốc tuyệt tình Lãnh Linh mà nói là một chuyện chưa bao giờ từng có. Mỗi người đàn bà đều có một mặt mẫu tía. Nữ ma đầu Lãnh Linh cũng không ngoại lệ. Bởi vì Vô Vi cố ý kêu nương mà không gọi sư phụ, Lãnh Linh cũng liền nhận nữ nhi này.

Mà lúc trước Lãnh Linh thay nàng gọi là “Vô Vi”, vốn là ký thác chính mình đối giang hồ chán ghét. Mà Vô Vi lại người cũng như tên, yêu thích bình tĩnh không sóng gió, không ham muốn, bình thản cuộc sống.

Về phần Tiêu Thứ Kiệt, trước khi gặp được hơn hắn ba tuổi lãnh diễm nữ ma đầu Lãnh Linh, thật là muốn lưu lạc giang hồ, tạo nên chính mình vang dội danh tiếng, còn kém điểm làm võ lâm minh chủ. Nhưng từ khi gặp được mẹ con Lãnh Linh, hắn liền bắt đầu lui về ở ẩn chỉ cần được gần nhau cả đời.

Mười năm qua, ba người ẩn cư ở Tần Châu chân núi ngoài thành, sống khoái hoạt bình thường thích ý ngày, chưa từng chán ghét nhàm chán.

Vô Vi hội nói như vậy, thuần túy là lấy cớ thoát đi Lăng Liệt.

“Ta đã nói rồi, ta không cho phép ngươi rời đi, có nghe hay không?” Lăng Liệt tức giận lắc hai vai nàng.

Vì sao nàng vẫn là nghĩ cha nàng? Vì sao nàng không chịu chiều cố hấn một chút? Hấn đối nàng tình thâm ý thiết, nàng đều nhìn không tới sao?

“Vô dụng, Lăng Liệt, ngươi không phải cha ta, ta sẽ không thích ngươi. Ngươi sao không hưu ta, rồi lấy nữ tử ngươi yêu làm vợ?” Nàng ý đồ khuyên phục hấn, lại làm cho hấn càng thêm tức giận.

“Tiêu Vô Vi, ngươi nói cái gì? Ngươi có dám lặp lại lần nữa!” Hấn nửa nheo lại ánh mắt, vẻ mặt quái dị nói. Hấn không thể tin được, nàng cư nhiên hỏi hấn muốn hưu thư. Nàng liền như vậy ước gì rời đi hấn? Lăng Liệt hoàn toàn bị nàng chọc giận.

“Lăng Liệt, ngươi.....”

“Không cần nói nữa.” Lăng Liệt giận không thể át tiêu sái đi ra ngoài, ở cửa đứng lại, “Các ngươi canh chừng thiếu phu nhân cho ta. Nàng đi chỗ nào, các ngươi liền đi theo chỗ nào. Nếu để mất người, các ngươi liền đề đầu tới gặp ta.”

“Dạ.” Hai gã gia đinh đáp.

Đây mới là chân chính Lăng Liệt! Làm việc quyết đoán, tác phong cường ngạnh, làm người bá đạo.

Hấn tuyệt đối có năng lực giết người đơn giản như giết một con kiến. Mà hấn hội cố ý ở cửa lớn tiếng nói, là muốn cảnh báo nàng. Nếu nàng dám chạy, hấn sẽ giết người trông coi nàng. – bởi vì, hấn biết, Lăng phủ không ai là đối thủ của nàng.

“Ha ha ha!” Tiếng cười vui theo Bạch Tiểu Thiên trong miệng tràn ra. “Không nghĩ tới nữ nhân kia lại ra tay như vậy!”

“Có người như vậy làm huynh trưởng sao? Nhà mình muội muội bị người đánh, còn cười như vậy vui vẻ.” Thẩm Huyền Lăng bất mãn nói. Tuy nói hấn cũng hiểu được Tiểu Vân kia tiểu nữ tử quá kiêu ngạo, rất đáng giận, thiếu giáo huấn, nhưng Bạch Tiểu Thiên người này, không giúp muội muội thì thôi, cư nhiên còn vui sướng khi người gặp họa.

“Người khác gia sự, người ít quản thì tốt rồi.” Thượng Quan Tuấn trách cứ nói. Bạch gia sự, hấn là biết một chút. Nghe nói Bạch Tiểu Vân là đại tướng quân nữ nhi, Bạch đại nhân chính là ở nhận nuôi dưỡng nữ.

“Chính là! Nàng có phải ta muội muội hay không còn phải bàn lại.” Bạch Tiểu Thiên không vui nói. Hấn vốn là vì mẫu thân do mẫu thân nàng mà bị phụ thân xa lánh, lại vì nàng đều không phải là phụ thân nữ nhi. Tuy rằng đó là hấn không thích muội muội này nguyên nhân, nhưng trọng yếu nhất là, hấn này muội muội không tốt đẹp, phẩm hạnh không tốt, ý thế hiếp người, ác danh sớm truyền xa. Thử hỏi, hấn phải như thế nào yêu thương một cái “Muội muội” như vậy?

“Đừng nói Tiểu Vân, vẫn là nói Tiêu Vô Vi kia tiểu nữ tử đi.” Thượng Quan Tuấn nói sang chuyện khác.

“Ha ha ha! Ta chỉ biết kia nữ nhân không phải kẻ dễ bắt nạt, nàng tuyệt đối sẽ không thua Tiểu Vân. Chính là ta không nghĩ tới, nàng cứ nhiên ra tay đánh Tiểu Vân.” Bạch Tiểu Thiên cười nói.

“Đúng vậy. Ai có thể ở nàng trước mặt chiếm được tiện nghi?” Thẩm Huyền Lăng tán thành, “Vậy người còn cùng Tiểu Vân nói A Liệt chuyện thành thân?..... Người..... Người không phải cố ý đi?” Thẩm Huyền Lăng hậu tri hậu giác kêu sợ hãi.

“Ha ha ha.....” “Ha ha ha.....” Bạch Tiểu Thiên cùng Thượng Quan Tuấn ăn ý cùng nhau cười to. Bọn họ này bằng hữu có phải hay không thật sự có điểm ngốc a? Mỗi lần đều như vậy!

Ký có thể giáo huấn một chút Tiểu Vân kia ác nữ, có năng lực làm cho Tiêu Vô Vi chịu chút đau khổ, có sao mà không làm?

12. Chương 12: Khiêu Khích

“Lăng Liệt đáng chết! Lăng Liệt thôi! Đáng giận! Chán ghét! Ta muốn giết người!.....” Vô Vi mỗi ngày đều mắng như vậy vài lần, nhưng vẫn như cũ không thể thay đổi tình hình trước mắt của nàng. Từ ngày đó, vô luận Vô Vi đi đến đâu, bên người đều có hai cái như hình với bóng gia đình đi theo. Nàng đi dạo phố, bọn họ đi theo, thuận tiện giúp nàng bê vác này nọ; Nàng luyện kiếm, bọn họ canh chừng, thuận tiện bưng trà rót nước; Nàng đi nhà vệ sinh, bọn họ canh chừng, thuận tiện giúp nàng lấy giấy. Càng khoa trương là, nàng đi gặp đám người Lí Tú Nhi, bọn họ cũng đi theo canh cửa. Đây cũng còn có thể tạm cho qua, nhưng đáng giận là, nếu ở phòng các nàng uống trà nói chuyện phiếm có cửa sổ, kia bọn họ tuyệt đối là một người đứng cửa, một người canh giữ bên cửa sổ, sợ nàng nhảy cửa sổ mà chạy. Vài ngày tiếp theo, Vô Vi rốt cục chịu không nổi. Những ngày này tuyệt đối không phải dành cho người. Đối với một người đang tự do hiếu động như Vô Vi mà nói, đây là địa ngục trần gian. Trên đời này, Vô Vi không thể chấp nhận người khác nói xấu cha nàng, kia nàng càng không thể chấp nhận chuyện mất đi tự do, bị trông coi giống tù nhân. “Lăng Liệt ở đâu? Nói cho ta biết, Lăng Liệt ở đâu?” Vô Vi túm lấy “bóng dáng” phía sau giận dữ hỏi. Nàng không muốn khiến bọn họ gặp phiền toái, bọn họ chính là nghe lệnh hành sự, nhưng nàng có thể tìm người hạ lệnh. Nàng phải làm cho hắn nếm mùi vị khổ sở như nàng đã phải chịu mấy ngày nay. “Hồi..... Hồi thiếu phu nhân, đại thiếu gia, đại thiếu gia ở ‘Thái cùng lâu’ cùng người ta bàn chuyện kinh doanh.” Bóng dáng lấp bắp nói, mồ hôi lạnh ứa ra. Đại thiếu gia khủng bố còn chưa tính, lại lấy một cái thiếu phu nhân so với hắn còn khủng bố. Đáng thương bọn họ này đó rất nhát gan a. Đời trước nhất định làm nhiều chuyện xấu, hiện tại mới có thể gặp như vậy báo ứng. “Thái cùng lâu”? Hừ! Chúng ta đi ‘Thái cùng lâu’. Vô Vi kiên quyết xuất phát. “Phanh –” Vô Vi trực tiếp phá cửa mà vào, chuẩn bị giáo huấn một chút nam nhân đáng giận. Lúc này, Lăng Liệt đang cùng một cái đại thương gia từ kinh thành tới bàn chuyện buôn bán. Gặp Vô Vi vô lễ đột nhiên xông tới, trong lòng vừa kinh, vừa giận lại vừa vui vẻ. Kinh là nàng làm sao có thể đến đây? Giận là việc nàng đến đã làm loạn công việc bàn buôn bán của hắn, đây chính là một hợp đồng lớn! Vui là vì cái gì? Đương nhiên là tiểu nương tử của hắn cứ nhiên sẽ chủ động tìm đến hắn. Từ sau ngày đó, nàng liền vẫn không chịu để ý đến hắn, ăn cơm cũng trốn tránh, đi dạo phố cũng trốn tránh, ở trong phủ nhàn chơi cũng trốn tránh. Nếu không cẩn thận đụng phải, nàng tuyệt đối là quay đầu ngoảnh đi, một bộ khinh thường không thèm nhìn đến hắn. Hiện tại, nàng thể nhưng chủ động xuất hiện ở trước mặt hắn. Tuy phương thức nàng xuất hiện làm cho người ta có điểm khó có thể chấp nhận, nhưng hắn trong lòng vẫn là mừng thầm. Lăng Liệt ngồi nghiêm chỉnh trao đổi chính sự, vẻ mặt lạnh lùng, điều này làm cho hắn nguyên bản cũng có nam tử khí phách. Mà lúc này hắn cùng với trước kia ở nhà hoàn toàn bất đồng. Tâm nàng không tự giác như vậy rung động một chút. Mặc dù có vậy cũng không thể thay đổi chuyện tình phải làm lúc này của nàng. Nhìn dáng vẻ của hắn là đang nói chuyện rất trọng yếu? Vô Vi trong lòng cười lạnh hai tiếng, rồi thay một bộ cực kỳ bi thương biểu tình, chạy qua. Lăng Liệt như thế nào cũng không nghĩ đến Vô Vi thể nhưng sẽ khóc, chạy đến cửa trước mặt khách của hắn mắng to hắn không phải, nói hắn không tuân thủ hứa hẹn, làm cho người ta hoãn lại việc buôn bán cùng hắn. Nàng nói: “Đại thúc a, ngài đừng cùng loại này tiểu nhân không coi trọng lời hứa buôn bán. Ô — ngài cũng không biết, trước khi hắn lấy ta nói sẽ hảo hảo đối đãi, nhưng này vừa thành thân một tháng, hắn liền đánh ta, còn muốn giết ta. Nếu không phải ta lấy tay bắt lấy lưỡi dao, lại có người đứng lúc ngăn cản hắn, ta đã sớm đã chết. Ô —” Vô Vi vừa khóc vừa kể chuyện xưa, “Không tin, người xem a, miệng vết thương hảo thâm hảo thâm đi?” Nói xong, Vô Vi liền để lộ tay phải bị thương, đưa đến trước mặt trung niên nam tử. Đây trung niên nam tử vốn là không tin lời của nàng, tốt xấu Lăng Liệt ở giới buôn bán hàng đầu chính là tiếng lành đồn xa. Nhưng

này một lát nhìn đến Vô Vi bàn tay rõ ràng vết thương, hấn bắt đầu không xác định . Tục ngữ nói, tri nhân tri diện bất tri tâm.(thấy mặt, thấy người nhưng không thấy lòng.)“Đại thúc a, ta xem ngài là người tốt, mới mạo hiểm cùng ngài nói , hấn thật là cái tiểu nhân không đáng tin nhiệm âm hiểm a. Hấn thật sự thường xuyên đánh ta nga. Ngài đừng nhìn ta dường như không sao, kỳ thật a, hấn đều đánh vào chỗ người khác nhìn không thấy. Ngài còn không tin, ta trên người còn có vô số vết thương có thể chứng minh nga.”Vô Vi thêm mắm thêm muối nói xong, còn làm bộ muốn đem khởi làn váy, kéo tay áo.Này còn rất quá?Nguyên bản ở một bên kệ nàng hồ nháo Lăng Liệt, một phen ôm nàng vào lòng, ngăn lại nàng điên cuồng hành động.“Lăng..... Lăng công tử, ta xem, chúng ta này việc làm ăn này vẫn là.....” Người nọ nói quanh co nửa ngày, cuối cùng bỏ lại một câu “Ta đi trước một bước” Liền chuồn mất .Nhìn đại hộ khách theo trước mắt trốn, Lăng Liệt chẳng những không tức giận, ngược lại cảm thấy rất thú vị. Vì sao cùng hấn có giao thiệp nam tử, cuối cùng đều là bị nàng dọa sợ tới mức chạy trốn chết? Phía trước đắc tội nàng Thượng Quan Tuấn đám người như thế, hiện tại này cùng nàng không oán không cừu nhân cũng là như thế.“Buông! Người buông!” Vô Vi tránh ra Lăng Liệt ôm ấp, khó hiểu hận trừng mắt hấn.“Nháo đủ không?” Lăng Liệt sững nịch hỏi.“Người.....” Vì sao hấn không tức giận? Nàng phá hư của hấn chính sự a.“Hừ, ta muốn đi theo người, phá hư người sở hữu hảo sự, thẳng đến người không hề làm cho người đi theo ta mới thôi!” Vô Vi vênh mặt cao giọng tuyên bố. Nàng cũng muốn làm cho hấn phiền chết!“Tốt, phu xứng phụ tùy thời, người là nương tử của ta, đi theo ta vốn là đúng nha .” Hấn thật sự khéo hử của nàng anh minh quyết định . Hấn thân thủ néo néo cái mũi đáng yêu của nàng, lại bị nàng dùng sức lau đi.“Người sẽ không sợ đến lúc đó ta nói lung tung?” Vô Vi phi thường khó chịu. Vì sao nàng nói muốn đi theo hấn, hấn chẳng những không phiền não, ngược lại thật cao hứng bộ dáng? Quái nhân!“Nói lung tung ?Ha ha ha! Người vừa mới không phải đã nói rồi sao?” Hấn cười nói,“Nhưng là ta giống sợ sao?”Hấn lại đem nàng kéo vào trong lòng, ôm lấy. Hấn càng ngày càng thích cảm giác nàng ở trong lòng hấn, thật muốn như vậy ôm nàng, vĩnh viễn không buông ra.“Hừ!” Vô Vi tức giận bất bình.Sau nhiều lần giãy dụa, vẫn tránh không ra của hấn hai tay, nàng buông xuôi không giãy dụa. Kỳ thật cũng không phải thật sự tránh không ra, mà là nàng không đành lòng cưỡng thịnh tránh ra hấn. Phải biết rằng lần trước một đòn, hấn liền mất mặt, thân có thương tích chật vật không chịu nổi, lần này cũng không phải là ở nhà. Bất quá với lại, của hấn ôm ấp còn rất thoải mái , cũng giống như phụ thân. Nàng quyết không thừa nhận, của hấn ôm ấp so với phụ thân càng làm cho nàng lưu luyến.“Bất quá, ta cảnh cáo người,” Lăng Liệt đột nhiên lãnh mặt, nghiêm túc lại bá đạo nói:“Về sau không được trước mặt nam nhân khác lộ cánh tay lộ chân, của người hết thấy đều là của ta! Chỉ có ta mới có thể xem!”“Uy! Uy! Uy! Người là ai a? Ta dựa vào cái gì nghe lời người? Ta càng muốn lộ cho người khác xem, sẽ không cho người xem!” Vô Vi quật cường tranh luận.“Ta là ai?” Lăng Liệt âm dương quái khí,“Ta là tướng công của người, là người cả đời này duy nhất nam nhân!” Hấn thật sự phát hỏa .Hấn mạnh mẽ nâng lên cằm nàng, không để nàng cự tuyệt, hôn nàng.Làm ôm nàng thành thói quen, hôn nàng thành ham, chân chính có được nàng liền thành khát vọng tối rõ ràng trong nội tâm của hấn!Nhưng là, khi hấn cặp kia bàn tay to bắt đầu không an phận ở trên người nàng chạy, nàng đột nhiên dùng sức đẩy hấn ra, một đôi mắt to đen nhánh tràn ngập bất an cùng bối rối.Hấn như thế nào lại hôn nàng ? Miệng nàng lại không có bôi mật đường. Hơn nữa, cảm giác tò mò quái, cũng muốn lằng lằng. Cha từng nói, làm người là phải làm đến nơi đến chốn. Cho nên nàng đẩy ra làm cho nàng lằng lằng thủ phạm. “Đi thôi.” Lăng Liệt nhẹ nhàng ôm qua nàng, chuẩn bị đi ra ngoài. Tiểu nương tử của hấn còn cần thời gian, hấn không nghĩ nóng vội, làm nàng sợ. Hơn nữa địa điểm cũng không đúng.“A?” Vô Vi còn tại ngăn người, trong lúc nhất thời còn không có hoàn hồn.“Người không phải muốn đi theo ta sao? Ta hiện tại muốn đi tuần tra hiệu buôn.” Hấn lôi kéo nàng, tâm tình khoái trá đi ra ngoài.Trời trong nắng ấm, tình không vạn lí.(có lẽ là vạn dặm thoáng dăng)Có người nói đây là hình dung thời tiết . Nhưng Lăng Liệt lại muốn nói, đây là dùng để hình dung tâm tình của hấn giờ phút này. So với vài ngày trước nàng đối hấn lạnh lùng, xa cách, tránh né, thái độ hiện tại đã muốn hảo làm cho hấn hưng phấn không thôi .Lúc trước nghĩ hảo hảo nhìn xem nàng, cùng nàng trò chuyện đều không được. Hiện tại, nàng ngay tại bên người, còn tuyên bố muốn đi theo hấn. Này có thể không làm cho hấn vui đến điên đảo?Nhìn hai cái gia đình bị Lăng Liệt đuổi về nhà, Vô Vi bất mãn mãn mê cái miệng nhỏ nhắn. Vì sao hấn một câu, nàng như thế nào đều đá không xong bóng dáng, liền ngoan ngoãn biến mất.“Lăng Liệt.”“Bảo ta A Liệt, hoặc là tướng công.” Lăng Liệt ngắt lời nàng. Đều thành thân lâu như vậy , hấn đều kêu nàng nương tử, nàng như thế nào vốn không có tự giác gọi hấn tướng công đâu?“Đều không cần! Kêu Lăng Liệt có vẻ dễ gọi.” Vô Vi không thuận theo.Lăng Liệt quay đầu lại, bán nheo lại ánh mắt xem nàng, âm dương quái khí hỏi:“Thật sự không cần?”Hấn..... Hấn..... Không phải vừa muốn tức giận đi? Vô Vi sợ nhất biểu tình này của hấn .Người hiểu biết hấn đều biết rằng, này tuyệt đối là hấn phát hỏa điềm báo. Có thể không ai biết, lần này

là hán làm bộ .“A Liệt.” Vô Vi tâm không cam lòng, không muốn kêu lên.“Kỳ thật, ta ưa người bảo ta tướng công.”“Hừ! Người đừng được một tắc lại muốn tiến một thước nga!” Nàng bắt mắt vung nắm đấm nhỏ.Lăng Liệt thu chuyển biến tốt. Tục ngữ nói, hán hán không so đo trước mắt. Hán rõ ràng biết, kia hai cái nhìn như không hề uy hiếp nắm đấm nhỏ nhưng thật ra rất lợi hại!“Hảo! A Liệt liền A Liệt, được rồi đi, thân ái nương tử?” Hán đưa tay muốn sờ khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận của nàng, thuận tiện ha ha ăn chút đậu hũ. Không có biện pháp, tiểu nương tử của hán thật sự rất đáng yêu .“Hừ! Tính người thức thời.” Nàng xoa xoa chỗ hán vừa sờ vào mặt,“Ta hỏi người nga, có phải hay không chỉ cần ta đi theo người, người sẽ không phái người đi theo ta ?”Hán còn có thể không biết của nàng ý tưởng,“Đúng vậy.”“Đây chính là người nói nga. Vạn nhất ngày nào đó, người không cho ta đi theo người , người cũng không thể phái người đi theo ta nga. Bởi vì đó là người không cho ta đi cùng .”“Hảo!” Hán cười đồng ý.“Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy!” Nàng hưng phấn kéo tay hán,“Ba –” Một tiếng thúy vang,“Nói định rồi nga!” Vô Vi cười đến hão vui vẻ. Nàng tin tưởng không quá hai ngày, hán nhất định sẽ sợ nàng. Đến lúc đó nàng là có thể rời đi tìm cha mẹ, lại không cần liên lụy ai . Thật sự là càng nghĩ càng vui vẻ.Thật đẹp! Hán thâm tình nhìn chăm chú vào nàng đang cười tươi như hoa, chính mình cũng là tươi cười đầy mặt.“Uy, người mau nhìn, người mau nhìn, Lăng Liệt đang cười nha!” Một người tuổi còn trẻ nữ tử nói.“Làm sao? Làm sao?..... Oa! Thật sự nha! Không nghĩ tới hán cư nhiên sẽ cười đâu!” Lại một kinh hỉ thanh âm.“Đúng vậy, hán cười đến hão ngọt, hão có cá tính, hão hão xem nga!”“Ân, ân.....” Vô Vi nghe được hai cái háo sắc lời nói, trong lòng khó chịu lại không muốn thừa nhận. Lập tức kéo Lăng Liệt đi đến nhị nữ trước mặt, chỉ vào Lăng Liệt hỏi:“Các người nói hán cười lộ lên đẹp mặt? Cười lộ lên có cá tính?”Hai gã nữ tử nhìn thấy Vô Vi hùng hổ, nào dám nói chuyện? Từ lần trước nàng cùng Lăng Liệt bốn người đi dạo phố, nàng liền danh chấn Tần Châu .“Hán cười kêu dối trá, kêu âm hiểm, kêu ti bỉ!” Nàng hét lớn.Xong rồi, xong rồi, một nữ tử nhát gan bị nàng dọa khóc, một cái khác cũng là cả người run run, hoàn hảo đủ thanh tỉnh, kéo nữ tử hoàn toàn dọa ngốc bỏ chạy mặc kệ không có thực nữ hình tượng.“Ha ha ha.....” Lăng Liệt cười ha hả. Nàng cư nhiên ngay cả nữ tử cũng có thể dọa chạy!“Cười cái gì cười a? Hừ! Chỉ biết khoe loạn mặt mũi.” Nàng tức giận đi về phía trước.Nàng đây là đang ghen sao? Như vậy vừa nghĩ, Lăng Liệt cười đến càng vui sướng .“Thực nghĩ đến chính mình bộ dạng tốt lắm xem a? Hừ, còn chưa kịp bằng cha ta một phần.” Vô Vi nhỏ giọng nói thầm.Thực không khéo, của nàng “nhỏ giọng” còn chưa đủ nhỏ, vừa vặn bị Lăng Liệt nghe được.Nháy mắt, hán giận tái mặt đến, vẻ u sầu che kín trái tim. Hán hiện tại đã không cảm thấy phần nộ, mà là tràn ngập cảm giác thất bại. Ở trong lòng nương tử của hán, hán vẫn so ra kém nhạc phụ của hán. Nhưng là hán lại rất không cam tâm. Hán thậm chí đến nay cũng không từng gặp qua nhạc phụ. Có lẽ hán nên cùng nàng đi tìm của hán nhạc phụ mẫu, hiểu biết rộng rãi một chút cái kia so với hán vĩ đại, so với hán trác tuyệt nhạc phụ.

13. Chương 13: Lăng Công Tử Bán Thịt Lợn

Lăng Liệt nằm mơ cũng không tưởng đến, hán cư nhiên sẽ có một ngày bán thịt lợn.Hán đứng ở sau quầy thịt lợn, biểu tình lạnh lùng che giấu hán đang xấu hổ. Hán đường đường là Lăng gia – Tần Châu thủ phủ đại thiếu gia, cũng là người đứng đầu trong Tứ công tử, hiện tại cư nhiên lưu lạc đến tận chợ bán thịt lợn, bị người qua lại xoi mói.Hán trong cơn giận dữ trừng mắt nhìn bên kia bốn nữ tử đang ngồi thành một vòng.Thật sự là tức chết hán ! Rõ ràng là hán làm chính sự, nàng đi theo , cho tới sau lại thành nàng đi phía trước, hán ở phía sau đuổi theo. Này cũng còn thôi. Nhưng nàng cư nhiên chạy đến chợ tìm đến “Trư thịt Tây Thi”, còn “Xảo ngộ” hai nữ tử khác. Như thế rất tốt, các nàng nói chuyện phiếm, hán lại nhận được “mệnh lệnh” trấn thủ quán thịt lợn.Nói cũng kỳ quái, từ nửa tháng trước, sau khi dạo phố một chuyến, này bốn nữ tử liền biến thành tri kỷ, thường không có việc gì liền tụ tập nói chuyện phiếm. Tưởng cái kia Lí Tú Nhi, trước kia ôn nhu nhược nhược, văn văn lẳng lẳng, đại môn không ra nhị môn không mại, hiện tại được, ngay cả chợ – một nơi hỗn tạp đều đến. Lâm Nhược Quân kia là quan gia tiểu thư, không hề bận tâm đem chợ làm nhà, tùy thời quay lại. Về phần Vô Vi vốn không chịu lễ giáo quản thúc liền càng hăng hái “Vô Vi, người tướng công giống như rất tức giận nga.” Đối diện Lăng Liệt, Lí Tú Nhi có điểm hơi sợ nói.Nghe nàng vừa nói như vậy, ba người còn lại đồng loạt quay đầu nhìn về phía Lăng Liệt. Thật sự nha!“Các người nói, hán có thể hay không qua đây làm thịt chúng ta a?” Lâm Nhược Quân cười tình quái. Kia tươi cười tuyệt đối cùng một khuôn đúc ra với Bạch Tiểu Thiên thanh mai trúc mã của nàng.Lời của

nàng vừa nói xong, “Trư thị Tây Thi” lập tức đứng lên, lại bị bên cạnh Vô Vi cùng Lâm Nhược Quân kéo lại. “Người đi làm gì chứ?” “Ta đi lấy dao a! Hiện tại ba cái dao của ta đều nằm ở quán thịt à. Nếu hấn cầm dao qua đây thì làm thế nào? Ta phải đi lấy lại dao kia a!” “Trư thị Tây Thi” về mặt “ta nghĩ thật sự chu đáo”, biểu tình cũng cực kỳ giống Thẩm Huyền Lăng. “Ha ha ha ha –” Ba người cười lớn. Vô Vi vỗ vỗ vai của nàng, “Yên tâm, có ta ở đây, các người tuyệt đối không chết được.” Lí Tú Nhi cũng nói: “Lăng đại ca thoát nhìn có điểm lãnh khốc, đối nữ tử cũng không đủ ôn nhu, nhưng hấn rất phong độ, cũng không đánh nữ nhân, lại càng không giết người.” Lý gia cùng Lăng gia đều là thương gia, thường có chuyện làm ăn cùng nhau, mà họ coi như cũng có giao tình, cho nên nàng xem như có vẻ hiểu biết Lăng Liệt. “Kỳ thật, như vậy Lăng đại thiếu gia còn rất có nam nhân mị lực, khuôn mặt u ám, đôi mắt cũng chết người à!” Lâm Nhược Quân bắt hạo cười nói. Thật không biết nàng là khen hay là chê người ta nữa. “Uy!” Vô Vi bắt mồm kêu, “Hấn như vậy mà gọi là có mị lực? Hắc hắc, đó là các người chưa thấy qua cha ta! Hấn kia còn gọi có phong độ? Ai, vẫn là bởi vì các người chưa thấy qua cha ta.” Nàng lại bắt đầu bốn phía khoe chính mình độc nhất vô nhị phụ thân, thuận tiện chèn ép Lăng Liệt, làm cho hấn giận. Thời gian dài ở chung làm cho nàng phát hiện, chỉ cần nàng nói hấn không bằng nàng cha, mặt hấn liền đặc biệt khó coi. “Cha ta a, so với Lăng Liệt đẹp hơn, so với Thượng Quan Tuấn tiêu sái, so với Bạch Tiểu Thiên phong thú, so với Thẩm Huyền Lăng phong độ. Người lại ôn nhu, lại sắc sảo, lại si tình, võ công giỏi nhất! Trên đời này, không còn ai có thể so sánh với cha ta!” Nàng cố ý nói lớn tiếng, làm cho Lăng Liệt nghe được rõ ràng mỗi một cái từ nàng nói. Tức giận đi! Quả nhiên, sắc mặt của hấn càng ngày càng khó coi. “Thật sự có người như vậy trác tuyệt bất phàm như thần tiên?” Lí Tú Nhi kinh hỏi. “Đương nhiên!” Nàng vỗ ngực cam đoan. Lâm Nhược Quân phe phẩy đầu, không tin nói: “Nếu cha người vĩ đại như vậy, người còn có thể nguyện ý gả cho hấn?” Vô Vi bóp cổ tay thở dài nói: “Ai nói ta xem trọng hấn? Ai! Ta là mắc lừa mới có thể gả cho hấn!” Có điểm chột dạ, nhưng đây là sự thật a. “Mắc mưu, bị lừa?” “Trư thị Tây Thi” kêu lên sợ hãi. Lăng đại thiếu gia không giống cái loại cần lừa mới lấy được vợ a. “Àn!” Nàng gật đầu, “Nương ta gạt ta nói Lăng Liệt cái gì cũng tốt như cha ta, lớn lên tướng đều giống cha ta, cho nên ta mới đồng ý gả tới. Ai! Ai! Ai biết, hấn cư nhiên lớn lên xấu như vậy!.....” “A –” Đột nhiên, bốn nữ nhân đồng loạt thét chói tai. Chỉ thấy Lăng Liệt sắc mặt khó coi, ba bước vọt đến, túm lấy chính miệng lưỡi lưu loát Vô Vi, khiêng đi. Nàng giãy dụa, ba nữ nhân kinh ngạc, trên đường ánh mắt quái dị của mọi người cũng không thể ngăn cản hành động của hấn. Hấn quyết định, hấn muốn lập tức mang nàng đi tìm nhạc phụ của hấn. Hấn muốn nhìn xem nhạc phụ của hấn đến tột cùng có chỗ nào hơn người. Hấn cũng không tin, một cái lão nhân còn có thể so với hấn hảo, so với hấn có mị lực? Cho đến trở lại Lăng phủ, hấn mới buông nàng xuống. “Người làm gì?” Vô Vi tức giận oa oa kêu to, tay giờ lên chuẩn bị thưởng hấn một cái tát, nhưng lại bị hấn bắt được cổ tay. “Đi thu dọn hành lý!” Hấn mặt lạnh lùng, lãnh thanh, cường ngạnh mệnh lệnh. “Hả?” “Người không phải muốn đi tìm cha người?” Hấn thật sự làm cho nàng đi? Làm cho nàng đi tìm cha? Nàng nên cao hứng, nhưng vì sao lại có chút không đành lòng? Lăng Liệt cường thế tuyên bố: “Hiện tại đi thu thập hành lý, chúng ta lập tức khởi hành.” “Chúng ta?” Nàng kinh ngạc cực kỳ. Là nàng mong như vậy sao? “Đúng! Chúng ta! Ta mang người đi tìm cha người!” Không để cho nàng cự tuyệt. Hấn sẽ không làm cho nàng có cơ hội cự tuyệt. Hơn nữa, cho dù nàng không đồng ý, hấn cũng không tính thay đổi chủ ý. Nghe hấn nói như vậy, Vô Vi mừng rỡ như điên. Nàng cũng không biết vì sao, dù sao cứ nghĩ đến không cần cùng hấn tách ra, nàng đã rất vui vẻ. “Thật vậy chăng? Người muốn cùng ta đi?” Lại xác nhận một chút có vẻ tốt, miễn ừng hụt. “Người có ý kiến?” Hấn không hờn giận nhú mày. “Không phải, ta là thật vui. Cảm ơn người, A Liệt!” Nàng kích động kiễng chân, hôn lên mặt hấn, sau đó vui vẻ chạy đi thu thập hành lý. Đây.....!? Nàng vì sao như vậy cao hứng, còn hôn hấn? Lăng Liệt có chút nghi hoặc, nhưng cái hôn này, không thể nghi ngờ khiến cho tâm tình của hấn tốt hơn không ít. Nhạc phụ đại nhân thân ái của ta, ta thật sự khẩn cấp muốn gặp người! Trong lòng hấn nói thầm, thuận tiện hơn nữa, nhìn thấy người liền đem người so với ta không tốt bằng, làm cho Vô Vi đối với người hết hy vọng, sau đó yêu thương ta! Tự tin tươi cười lạng lẽ ở trên mặt xuất hiện.

14. Chương 14: Đường Tìm Cha

Đối với lần này xuất môn, Vô Vi cao hứng vạn phần. Ven đường ngắm cảnh, bên người lại có Lăng Liệt đi theo, sau đó không lâu còn có thể nhìn đến cha mẹ, thuận tiện thăm quan thiên hạ đệ nhất trang. Vợ chồng Tiêu Thứ Kiệt rời nhà đi thăm bạn bè, đó là đến thiên hạ đệ nhất trang “Vạn Long sơn trang”. Tiêu Thứ Kiệt từng lưu lạc giang hồ kết giao bằng hữu, thanh danh xa gần, được mọi người kính yêu. Nhưng hần chân chính tri kỉ sinh tử bạn lại chỉ có “Vạn Long sơn trang” trang chủ Độc Cô Linh, cũng chính là võ lâm minh chủ hiện tại. Mười năm trước, Tiêu Thứ Kiệt cùng Độc Cô Linh đều là nhân tài mới xuất hiện trong chốn giang hồ, cũng lấy này xuất thần nhập hóa kiếm thuật có được “Thượng cổ Kiếm Thần” cùng “Độc cô Kiếm Thánh” danh hiệu, còn cùng nhau được đề cử làm võ lâm minh chủ. Tiêu Thứ Kiệt trời sinh tính tự do, chủ động từ chối vị trí võ lâm minh chủ. Mà Độc Cô Linh vì không để bạn tốt thân hãm hiểm cảnh liền tự nhậm chức võ lâm minh chủ bởi lúc ấy có lời đồn nữ ma đầu sẽ không để ột cái võ lâm minh chủ sống quá ba tháng. Mà phía trước lần lượt chết thảm mới nhậm chức minh chủ đó là chứng minh tốt nhất. Nhưng là, này đối với Tiêu Thứ Kiệt cùng Độc Cô Linh mà nói, căn bản chính là lời nói vô căn cứ. Sự thật chứng minh, minh chủ mới không giống người thường, bởi vì hần đã làm minh chủ quá mười năm. Mà mỗi người nghe thấy đều sợ hãi nữ ma đầu cũng đã biến mất. Kỳ thật, cũng không phải nữ ma đầu vô công không mạnh, trái lại, nàng so với hai người đều lợi hại, chính là khi nàng gặp gỡ tình yêu, hết thảy sẽ không còn. Đương nhiên, nữ ma đầu này là thê tử của Tiêu Thứ Kiệt, nương của Tiêu Vô Vi, Lãnh Linh. Mười năm trước, Tiêu Thứ Kiệt từng mang theo tuổi nhỏ Vô Vi đến “Vạn Long sơn trang” tránh một thời gian. Ẩn lui mười năm, bọn họ một nhà ba người cũng chưa từng quay về “Vạn Long sơn trang”, gần nhất là lần này. Trong trí nhớ của Vô Vi, “Vạn Long sơn trang” là sơn trang có khí thế nhất, môn quy to lớn nhất mà nàng từng gặp qua. Nhưng lần trước đến, nàng cũng chưa có thể dạo hết toàn bộ sơn trang. Cho nên, nàng hạ quyết tâm, lần này nhất định phải hảo hảo dạo hết một lần. “Nghĩ cái gì mà cười vui vẻ vậy?” Lăng Liệt cười hỏi. Xem vẻ mặt tươi cười của nàng, hần cũng bị tâm tình tốt của nàng cuốn hút. Vô Vi vui vẻ nói: “Nghĩ cha ta, ta nương, nghĩ Độc Cô thúc thúc, nghĩ Vạn Long sơn trang của Độc Cô thúc thúc.” Lăng Liệt ngừng tươi cười. Một câu, chính là không nghĩ hần. “Người nói Vạn Long sơn trang?” Lăng Liệt kinh ngạc hỏi, là cái kia được xưng thiên hạ đệ nhất trang Vạn Long sơn trang? Hần mặc dù không phải người trong giang hồ, nhưng biết “Vạn Long sơn trang” danh hào. Này sơn trang không chỉ có tàng long ngoại hổ, thế lực hùng hậu; Ở trên thương trường lại rất có thế lực. Làm ăn cùng “Vạn Long sơn trang” là các thương nhân từ bắc đến nam, khắp thiên hạ không ai là không mong chờ. Kia trang chủ của sơn trang liền lại càng không cần phải nói. Võ công, nhân phẩm, quyết đoán, năng lực, thực lực, không thiếu thứ gì, lại võ lâm minh chủ. Hần nhớ không lầm, này học của trang chủ là Độc Cô. “Đúng vậy. Vạn Long sơn trang của Độc Cô thúc thúc là thiên hạ đệ nhất trang!” Vô Vi满眼 quý thần sắc. “Thật lớn, thật khá! Nhưng mỗi khi ta chưa dạo hết đã bị cha và nương mang đi. Ai!” “Độc Cô thúc thúc? Chẳng lẽ, nhạc phụ nhạc mẫu của hần cùng Độc Cô Linh còn có giao tình? Có thể cùng người này gặp mặt, đã là phúc khí, mà một nhà nương tử của hần lại là.... Hần càng ngày càng nghi hoặc của hần nhạc phụ nhạc mẫu đến tột cùng thần thánh phương nào a? Không, nhất định là hần nghĩ nhiều. Bọn họ có thể là cái gì đại nhân vật? Nhất định chính là cùng một cái thuộc hạ nào đó của sơn trang có giao tình, nếu không, bọn họ làm sao có thể ở tại mấy gian nhà tranh rách nát ở núi hoang rừng rậm? Còn muốn dựa vào báo ân mới có thể đem nữ nhi gả ra ngoài! Lăng Liệt luôn luôn nghĩ về chuyện của nhạc phụ nhạc mẫu. “A Liệt, người xem, qua chỗ này là đến ‘Thái bình trấn’.” Nàng lôi kéo Lăng Liệt cao hứng kêu. Có cần kích động như vậy không? Hần nhú mày, “Người chắc chứ?” “Đương nhiên rồi. Đây chính là đường đi Vạn Long sơn trang!” Nói xong nàng lại dẫn đầu hướng trên núi đi đến. Trời ạ, trời ạ! Lại tleo núi! Lăng Liệt tâm sinh ra e ngại. “Nương tử, có hay không không cần leo núi a? Người sẽ không lại cố ý làm cho ta xẽ núi băng rừng đi?” “Hừ! Cứ nhiên hoài nghi ta!” Vô Vi tuyệt không thích người khác oan uổng nàng, “Cha ta lại không ở ‘Thái bình trấn’ chờ ta, ta còn leo núi làm cái gì? Đi cho ai xem a? Hừ! Người không tin kệ người.” Nàng tức giận bỏ lại Lăng Liệt, một người ở phía trước chạy vội. Không đến một cái canh giờ nàng liền đến “Thái bình trấn”. Nhưng mà đáng thương Lăng Liệt bị bỏ lại rất xa, không biết kết cục ra sao. Ở trấn khẩu đợi một cái canh giờ, vẫn không thấy thân ảnh của hần. Trong lòng nàng vừa vội lại hối hận, nhưng lại không dám hạ mình quay lại tìm hần. Nghĩ lại, hần là một đại nam nhân còn có thể lạc đường sao? Nhất định là đường đi quá khó khăn rồi! Vừa vặn, nàng cảm thấy đói bụng, liền một người tiến thôn trấn tìm khách sạn, ăn cái gì đó. Dù sao này thôn trấn lại không lớn, thực dễ dàng tìm người. Vô Vi chọn cách cửa trấn gần nhất “Lăng giang khách sạn”. Vừa ngồi xuống, tiểu nhị liền nhiệt tình tiếp đón nàng, liền thoắt kể ra thực đơn. Vô Vi vốn không phải người khảnh ăn, rau xanh đậu hũ cùng tổ yến vây cá đối nàng mà nói đều không sai biệt lắm.

Nhưng ngại cho tiểu nhị thịnh tình không thể chối từ, liền làm cho hắn tùy tiện mang vài món lên. Khi đồ ăn dọn lên bàn, nàng choáng váng. Có tất yếu nhiều như vậy sao? Bát đồ ăn hai canh, gà vịt thịt bò mọi thứ đầy đủ hết. Cho lợn ăn cũng không cần nhiều như vậy đi? Bất quá, dù sao đã muốn bưng lên, trước lấp đầy bụng rồi nói sau. Vừa canh giờ sau. “Cách!” Nàng đã ăn no cách. Hảo chống đỡ nga. Nàng thể này mới buông chiếc đĩa. Lúc này tiểu nhị vẻ mặt tươi cười lại đây. “Đồ ăn có hợp khẩu vị của ngài không?” “Ân! Tốt lắm! Đặc biệt này, này, còn có này!” Vô Vi gật đầu, chỉ vào vài cái đĩa. “Kia, thỉnh cô nương thanh toán.” Đây mới là mục đích của tiểu nhị. “Nga, bao nhiêu tiền?” Nàng hào sảng đứng lên lấy bạc tính tiền. Nhưng là, nàng trái sờ phải sờ, chính là không phát hiện bạc ở đâu. Thảm ! Hành lý đều ở chỗ Lăng Liệt! Cái này thật là phiền toái. “Tổng cộng là bảy mươi hai lượng.” Tiểu nhị nhanh nói. Hắn sớm liền nhìn ra cô nương này quần áo sang trọng, tuyệt đối là cái có tiền. “Bảy mươi hai lượng!?” Vô Vi thét chói tai, như thế nào nhiều như vậy? Làm sao bây giờ? Trên người nàng một đồng đều không có! Lúc này tiểu nhị cũng phát hiện sự khác lạ của nàng. Xem nàng một bộ thất kinh bộ dáng, không phải là không có tiền đi? Tiểu nhị kiểm chế tính tình, hỏi: “Có vấn đề sao? Cô nương có phải hay không có tiền lẻ? Không quan hệ, tiểu điểm có thể đổi cho ngài.” Đây..... Vô Vi nghĩ rằng, tiểu nhị rất khách khí, nói với hắn rõ một chút, đợi khi tìm được A Liệt thì trả cho hắn cũng được đi. “Tiểu nhị ca, sự tình là như vậy, ta trên người không mang tiền,,,” “Không có tiền!?” Tiểu nhị vừa nghe nàng không có tiền, lập tức thay đổi thái độ, “Không có tiền người còn dám ăn cơm bá vương?” “Không, không phải, bằng hữu của ta.....” Vô Vi ý đồ giải thích, nhưng là tiểu nhị nghe nàng sao? “Chường quây, có người ăn cơm không trả tiền!” Tiểu nhị hướng bên trong kêu lớn. Chỉ thấy bốn người vạm vỡ lao tới, đem Vô Vi bao vây. Theo sau, một cái dáng người ngũ đoản, vẻ mặt dữ tợn trung niên nam tử, ưỡn bụng đi ra. “Tiểu cô nương, này bá vương cơm không phải người nào cũng có thể ăn.” Trung niên nam tử một đôi sắc mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm Vô Vi. Vô Vi cảm thấy ghê tởm đã chết, nhưng lại không thể phát tác, nói như thế nào cũng là sai lầm ở chính mình, không có tiền còn dám ăn bữa cơm. “Lão bản, tiền của ta đều ở chỗ bằng hữu, chờ hắn đến đây lập trả.” “Ha ha ha, thật sự là chê cười!” “Chính là!”..... Điểm tiểu nhị cùng đám đại hán cũng không tin tưởng cười. “Tiểu cô nương, cho người hai con đường. Một là lập tức trả tiền; Hai là” Trung niên nam tử lăm lăm lét lét, không có hảo ý ánh mắt ở trên người nàng chuyển loạn, “Theo giúp ta một đêm.” Đáng giận! Đáng giận! Trên đời làm sao có thể có loại này lão sắc quỷ a? Vô Vi xanh mặt, “Hồn dân! Vô sỉ! Hạ lưu! Lão sắc quỷ!.....” “Lên cho ta! Bắt lấy nàng!” Trung niên nam tử hạ lệnh. Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt? Bốn gã đại hán hướng đến gần nàng. Nàng chuẩn bị động thủ. Hừ! Nàng Tiểu Vô Vi còn có thể sợ bọn họ? “Đây là đang làm cái gì?” Một thanh âm từ trên trời giáng xuống. Lăng Liệt! Vô Vi nhìn thấy hắn, thế nhưng có loại xúc động muốn khóc. Nàng đẩy ra kẻ chắn trước mặt, vọt tới trước mặt hắn, tràn ngập ủy khuất nói: “Bọn họ nói ta ăn cơm không trả tiền, không cho ta đi. Cái kia ục ịch đáng chết còn muốn khinh bạc ta.” Thật sự là kỳ quái, nàng cảm thấy chính mình trở nên rất yếu ớt, thậm chí tránh ở trong lòng hắn, làm cho hắn giúp nàng giải quyết phiền toái. Nàng giống như càng ngày càng y lại hắn. Lăng Liệt không đành lòng đem nàng ôm vào trong lòng, khẽ vuốt đầu nàng, an ủi. Rất đáng giận! Hắn chưa bao giờ biết, Lăng gia khách sạn của bọn họ cư nhiên biến thành hắc điểm. Hắn phần nộ trùng mắt nhìn trung niên nam tử, cũng chính là khách sạn chường quây Lí Phó. Lúc trước này khách sạn là hắn giao cho hắn quản lý. Không nghĩ tới, ngắn ngủn vài năm thời gian, nguyên bản trung hậu thành thật nam tử, nhưng lại biến thành loại này. Thật sự là không nhìn rõ người. Theo hắn vào cửa bắt đầu, Lí Phó liền sợ tới mức lạnh run. Hiện tại bị hắn trừng như vậy, quỳ trên mặt đất không đứng dậy. Hắn như thế nào không hay ho, cư nhiên động đến ông chủ. “Đại thiếu gia, tha mạng a, bỏ qua cho tiểu nhân lúc này đi, về sau ta cũng không dám nữa. Van cầu người, thiếu gia.....” Lí Phó vừa cầu xin tha thứ vừa dập đầu. Lăng Liệt lãnh nghiêm mặt, “Cho người hai con đường, một, lập tức chính mình cuốn gói; Hai, ta đưa người đi nha môn.” “Đại thiếu gia, không cần đuổi ta đi, đại thiếu gia.....” Lí Phó còn tại làm ở đây. Rời đi người này, hắn còn có thể làm cái gì a? “Nghe không hiểu của ta nói sao?” Lăng Liệt không kiên nhẫn quát. Nếu không phải vì hắn từng có công một chút đối với Lăng gia, hôm nay có thể khinh địch như vậy buông tha hắn? Không thể nể hà, Lí Phó phải ngoan ngoãn thu dọn. Kia điểm tiểu nhị cùng bốn gã đại hán cũng lần lượt rời đi. Tất cả mọi người đang kỳ quái, Lí Phó sao không “không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng”, rõ ràng đem Lăng đại thiếu gia giải quyết tại đây. Nhưng chỉ có Lí Phó trong lòng rõ ràng, Lăng Liệt không phải người có thể chọc đến. Kết cục bi thảm của trường quây trước hắn vẫn còn nhớ rõ. “A Liệt, sao họ lại sợ người như vậy?” Vô Vi ngẩng mặt lên, si ngốc hỏi. Nàng phát hiện, vừa rồi Lăng Liệt hảo có quyết đoán. Nàng lần đầu tiên cảm thấy hắn nguyên lai lợi hại như vậy. Cái gì cũng không làm, khiến cho người ta sợ tới mức phát run. “Ha ha! Bởi vì ‘Lăng gia khách sạn’ là chúng ta Lăng gia sản nghiệp. Cho nên bọn họ đều sợ ta.” Lăng Liệt có lệ nói. “Thật sự liền như vậy đơn giản?” “Đương nhiên.” Hắn cũng không thể nói cho nàng, hắn Lăng Liệt

ở thương trường thượng được mệnh danh tâm ngoan thủ lạt, đối kẻ thù lại càng không có nhân từ, nếu ai đắc tội hắn, sẽ chờ chết không có chỗ chôn đi. “Hiện tại khách sạn này nên làm cái gì bây giờ a? Không có giường quây không thể được a.” Vô Vi đưa ra vấn đề. “Này không vội, ngày mai đưa ra thông báo, nói tìm giường quây. Rất nhanh sẽ có người tới cửa.” “Sẽ không mất nhiều thời gian chứ? Ta còn muốn lên đường sớm một chút.” Quyết không thể chậm trễ hành trình. “Biết! Ta cũng muốn nhanh chút nhìn thấy nhạc phụ nhạc mẫu của ta!” Hắn hiểu rõ tâm tình của Vô Vi. “Sớm một chút nghỉ ngơi đi, hôm nay chạy một ngày đường.” “Àn!” Nàng gật đầu đáp ứng, “Vây còn người?” “Ta còn phải chỉnh đốn lại nhân sự trong điểm, người trước ngủ đi, đừng chờ ta.” “Ta đây lên lầu trước.” Vô Vi ly khai, Lăng Liệt không khỏe, ngồi ở trên ghế.

15. Chương 15: Tìm Kiếm Chuồng Quây

Ngày hôm sau, Vô Vi rất sớm đã liền xông vào phòng Lăng Liệt. Nguyên nhân không cần nói, tìm được giường quây sớm một chút là có thể ra đi sớm một chút. Nhưng mà, khi nàng vọt vào một khắc, nàng ngáy người.

Chỉ thấy Lăng Liệt nửa thân trần, đang ở trước bàn gian nan bôi thuốc. Mà hắn trên người đều có rõ ràng thâm tím. Thấy nàng xông vào, Lăng Liệt muốn mặc quần áo che giấu sự thật, nhưng đã không còn kịp rồi. Vì không để nàng phát hiện, hắn đã rời giường sớm bôi thuốc, không nghĩ tới nàng còn đến sớm hơn.

Vô Vi thấy tình cảnh như vậy, lập tức đỏ hốc mắt, trong lòng khó chịu nói không nên lời.

Nàng đi qua, lấy bình dược trong tay hắn, tinh tế giúp hắn lau xoa chỗ thương.

Vì sao nàng tối hôm qua không phát hiện đâu? Trong lòng nàng cực kỳ khó chịu. Đều tại chính mình, vì sao bỏ lại hắn đi trước? Như thế nào không nghĩ đến hắn sẽ có nguy hiểm?

“Nương tử, ta không sao.” Hắn muốn an ủi nàng. Hắn chính là không muốn nàng tự trách, mới giấu diếm chuyện này.

Đều như vậy còn không có sao? Vô Vi càng khó chịu. Hắn là thiếu gia nhà giàu, thanh danh hiển hách Tần Châu công tử, khi nào thì chịu qua loại khổ này a?

“Có thể không có việc gì sao? Nơi nơi đều là thương!” Thanh âm có chút ghen ngào.

“Ngốc nghếch, ta nói không có việc gì thì sẽ không có việc gì.” Hắn lấy quần áo mặc vào, “Tốt lắm, chúng ta nên đi tuyển chuồng quây.”

“Người không thể đi!” Nàng che ở phía trước hắn, “Người đứng ở trong phòng nghỉ ngơi, chuyện kiếm chuồng quây liền giao cho ta đi.”

“Ta thật sự không có việc gì, người không cần lo lắng.”

“Không có việc gì?” Nàng chạm một cái vào bả vai hắn, hắn lập tức đau tái sắc mặt.

“Còn dám nói không có việc gì? Người đứng ở trong phòng không cho phép đi ra. Hôm nay người nếu dám rời phòng, ta về sau cũng không để ý người. Nghe không?” Nàng uy hiếp.

“Tiểu nhân nghe lệnh. Như vậy được chưa?” Hắn giống như ủy khuất nói.

“Phốc –” Nhìn bộ dáng buồn cười của hắn, nàng cười to ra tiếng. “Bản đại nhân đi ra ngoài.” Nói xong, nàng học giống như quan béo đại nhân, chấp tay sau lưng, uốn bụng, nghênh ngang hướng phía ngoài đi ra.

Tìm một cái chuồng quây thích hợp thật đúng là không dễ dàng!

Tối tới lui lui, một cái buổi sáng, Vô Vi đã muốn xem qua mười mấy người. Cũng không chọn được người thích hợp. Người tới không phải rất trẻ thì là rất già, không phải rất khoe khoang thì cũng là rất mộc mạc, sẽ không có một ai khiến nàng cảm thấy thích hợp. Kỳ thật đến tốt cùng loại người nào thích hợp làm chuồng quây, nàng cũng không rõ, dù sao bằng cảm giác đi, những người này cũng không thích hợp.

“Quý thúc, còn có ai đến không a?” Nàng mỗi một hỏi nam tử đứng thẳng bên người.

Này Quý thúc chính là bếp trưởng của Lãng gia khách sạn, làm người trung hậu, nhưng là về kinh doanh không hiểu biết, nếu không chức chương quầy hẳn là giao cho hắn.

“Thiếu phu nhân, không có người.” Quý thúc cũng là không thể nề hà.

Lúc này một cái tầm bảy tám tuổi tuấn tú tiểu nam hài chạy tới: “Còn có ta!”

“Ách? Tiểu đệ đệ, người có làm không vậy? Chúng ta tìm chương quầy, người còn nhỏ chỉ sợ.....” Nàng thú vị đánh giá trước mắt tiểu nam hài.

Mắt to đen láy, sáng ngời, rất sống động, tràn ngập tinh quang; Long mi dài lại cong, so với nữ hài tử còn xinh đẹp hơn; Miệng nhỏ, cái mũi rất..... Một cái đáng yêu tiểu mỹ nhân. Không, là một cái đáng yêu đẹp trai tiểu hài tử.

“Ta là thay Phúc bá đến.” Tiểu nam hài ngẩng đầu nhìn nàng.

“Phúc bá? Hắn vì sao không đích thân đến?”

“Phúc thẩm bị bệnh, hắn không đi được.”

Như vậy a, không thấy hắn sao nàng biết hắn có hợp với vị trí chương quầy không.

“Phúc bá là cái người tốt. Thật sự, ta không lừa người. Hắn không chỉ có thu nhận ta, còn dạy ta đọc sách, biết chữ, gầy bàn tính. Tỷ tỷ, người thuê Phúc bá được không? Phúc thẩm bị bệnh, Phúc bá cũng không có tiền mua thuốc, còn phải nuôi sống cô nhi như ta, hảo vất vả. Tỷ tỷ, người làm cho hắn tới chỗ này làm việc đi.....”

Đọc sách, biết chữ, gầy bàn tính? Thì phải là biết chữ. Thu dưỡng cô nhi? Thì phải là tâm địa thiện lương. Hai điểm này cũng gần đạt được yêu cầu của nàng. Trước hết vẫn phải xem hắn ra sao.

“Tiểu đệ đệ, người tên là gì?” Nàng ngồi xổm xuống, hỏi.

“Ta không biết. Phúc bá bảo ta tiểu oa nhi.” Tiểu nam hài xụt xịt cái mũi.

“Như vậy a, người hiện tại mang ta đi gặp Phúc bá được không?”

“Người đáp ứng thuê Phúc bá sao? Oa, thật tốt quá!” Tiểu nam hài kêu lên vui mừng kéo nàng bỏ chạy, ước gì lập tức liền có thể trở về.

Chỉ chốc lát sau, Vô Vi đi theo tiểu nam hài đến một chỗ thoát nhìn cũ rách phòng.

“Phúc bá, Phúc bá,” Còn tại cửa, hắn liền nhịn không được hô lên.

Lúc này, một cái nam nhân tuổi chừng sáu mươi, quần áo giản dị, vẻ mặt ngưng trọng, mắt lại chứa bao dung đi ra. Đây đó là Phúc bá.

Vô Vi nhìn đến Phúc bá liền quyết định chương quầy chọn hắn.

“Tiểu oa nhi, lại nghịch ngợm gì rồi?” Hắn sùng ái sờ đầu tiểu nam hài, “Vị cô nương này là.....”

Tiểu nam hài vui vẻ kéo qua Vô Vi, “Phúc bá, tỷ tỷ này là tới tìm người đi làm chương quầy, còn là ‘Lãng giang khách sạn’ nga.”

Phúc bá vui sướng lại nghi hoặc nhìn về phía Vô Vi, “Cô nương, này.....”

“Phúc bá, ta là Tần Châu Lãng phủ thiếu phu nhân, lần này đến, thật là muốn mời ngài đi làm ‘Lãng giang khách sạn’ chương quầy.” Nàng mặt mang tươi cười nói.

“Đây là thật chăng?” Phúc bá không thể tin được.

“Là thật!”

Phúc bá kích động đến rơi nước mắt.

Bất quá, cũng phải nói, có thể thuê Phúc bá, đó là Vô Vi vô tình nhặt bậy mà nhặt được trân bảo . Phúc bá ban đầu là “Vạn Long sơn trang” một cái phân đà chưởng quỳ. Đến khi tuổi tác cao, liền quay về nhà , cũng là muốn chăm sóc phu nhân thân thể không tốt. Ai ngờ tại đây trấn nhỏ, muốn tìm một công việc thích hợp cũng không dễ dàng. Hơn nữa hai năm trước lại nhặt tiểu oa nhi về, ngày càng khổn khổ . Lúc này đi “Lăng giang khách sạn” làm chưởng quỳ, đối Phúc bá mà nói quả là may mắn.

Vô Vi gấp gáp không đợi ngày mai, liền thúc giục Phúc bá thu thập đồ đạc đến khách sạn. Nhưng là, khi trở lại khách sạn đã xảy ra chuyện không tưởng được.

Trong điểm, năm nam nhân đem Lăng Liệt vây quanh ở trung giữa, tình thế không phải bàn cãi.

Này năm người như thế nào nhìn như vậy quen mắt? Nghĩ tới, chính là hôm qua bị đuổi đi điểm tiểu nhị cùng bốn gã đại hán.

“Ta đang lo không thấy được ngươi đâu, trở về vừa vặn. Các huynh đệ, đem bọn họ cùng nhau giải quyết .” Điểm tiểu nhị ác độc nói. Chờ hán đem bọn họ hai người giết, khách sạn này sẽ thuộc về hán .(hoang tưởng =.)

Nhưng mà, tình thế thay đổi. Nguyên bản bốn người chiếm hết ưu thế, trong chớp mắt lại bị đánh không đứng dậy nổi.

Điểm tiểu nhị bỏ chạy. Hán như thế nào cũng không nghĩ đến nhìn như vậy yếu đuối Vô Vi sẽ có tốt như vậy thân thủ. Đáng tiếc, đã quá muộn.

Vô Vi nhanh tay bắt hán lại, vứt trên mặt đất, vỗ vỗ tay nhỏ bé, giống như chuyện gì cũng không phát sinh, tuyệt không mệt.“Xử lý như thế nào?”

“Đưa nha môn, ta sẽ cùng Bạch Tri Phủ thông báo một tiếng, không nói tử tội, ít nhất cũng phải phán ba đến mười năm tù.” Lăng Liệt thoải mái nói.

Cái này, mấy người rốt cục biết Lí Phó vì sao sợ Lăng Liệt như vậy . Đáng tiếc đã quá muộn.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ,” Tiểu nam hài vui sướng đã chạy tới, vẻ mặt sùng bái nhìn nàng,“Ngươi dạy ta võ công được không?”

“Ngươi muốn học võ công?”

“Ân! Học võ công là có thể khiến người xấu chạy, tựa như tỷ tỷ vừa rồi uy phong như vậy.”

Lăng Liệt bắt mãn ,“Tiểu quỷ này là chỗ nào chạy tới a?”

Này vừa hỏi, Vô Vi mới nhớ tới Phúc bá vợ chồng.

“Đây là Phúc bá, Phúc thẩm, về sau, Phúc bá chính là chưởng quỳ .”

Lăng Liệt ngẩn người, lập tức vui vẻ đồng ý. Này Phúc bá trên người có từng trải, trầm ổn cùng giỏi giang. Thật là tốt nhất. Không thể tưởng được ánh mắt của nàng cũng không tệ lắm.

16. Chương 16: Con Trai Kêu “tiểu Nhân”

“Nương tử, ngươi không nghĩ nhanh tìm được cha ngươi sao?”“Có a!”“Vậy mau thu thập hành lý, chúng ta hiện tại liền đi.”“Nhưng là, tiểu oa nhi hán.....”“Mặc kệ nó!”Tức chết đi được, còn không có xử lý xong nhạc phụ của hán, hiện tại lại xuất hiện một cái tiểu quỷ tranh nương tử cùng hán. Nguyên bản ngày hôm sau nên ra đi , nhưng hiện tại đã là ngày thứ năm , vì tiểu quỷkia, Vô Vi vẫn không chịu khởi hành.Từ sau khi gặp được Vô Vi võ nghệ giỏi giang, tiểu oa nhi liền bám theo sau nàng, nói muốn học cái gì võ công. Còn trái một tiếng tỷ tỷ, phải một tiếng tỷ tỷ. Tiểu quỷ này lớn lên tinh xảo đáng yêu, hơn nữa hán lại ngọt ngào thanh âm, không khuất phục mới là lạ. Chính vì Vô Vi đã bị hán chinh phục , hành trình mới bị trì hoãn như vậy.Lăng Liệt thật sự chịu không nổi tiểu quỷ kia vẫn quấn quýt lấy thể tử của hán, vì thế mới mau chóng thúc giục Vô Vi lên đường. Ai biết nương tử của hán lại một bộ vạn phần không muốn. Thật sự là tức giận a! Mới quen vài ngày a, nàng liền như vậy thích tiểu quỷ kia.“Thùng thùng –” Tiếng đập cửa đánh ngắt quãng hai người tranh luận.“Tiến vào.” Lăng Liệt cảm tức hướng cửa kêu.“Thiếu gia, thiếu

phu nhân.” Phúc bá tiến vào, phát hiện không khí có điểm không thích hợp, lại không thể lui ra ngoài nên có điểm xấu hổ.“Có chuyện gì sao, Phúc bá?” Vô Vi hỏi.Phúc bá lúc này mới bình thường lại, nói:“Thiếu phu nhân, ta nghĩ cùng ngài nói về chuyện của tiểu oa nhi. Ngài biết ta tuổi lớn, lão bà có bệnh, trông nom tiểu oa nhi cũng có chút lực bất tòng tâm. Hẳn hiện tại tuổi còn nhỏ, như vậy đi theo chúng ta thật không có biện pháp. Ai!” Phúc bá thở dài.Này, Phúc bá muốn làm gì? Không phải là..... Lãng Liệt thầm kêu không ổn.Quả nhiên, Phúc bá tiếp theo nói:“Ta xem hẳn cùng thiếu phu nhân cực hợp ý, không bằng về sau khiến cho hẳn đi theo thiếu phu nhân đi, coi như để hầu hạ thiếu phu nhân.”“Không được!” Lãng Liệt nhảy ngay ra phản đối. Hẳn biết ngay sẽ là như vậy,“ý của ta là hẳn còn nhỏ như vậy, đi theo chúng ta sẽ khiến hẳn mệt, khổ hẳn ra.” Hẳn cũng không thể nói, hẳn không cần tiểu quỷ kia đến tranh nường tử cùng hẳn đi? Cũng không ngấm lại, ngày hôm qua tiểu quỷ kia còn tuyên bố chờ hẳn trưởng thành muốn kết hôn Vô Vi tỷ tỷ làm vợ.(dịch thủ đáng gờm:)) “Đại thiếu gia, tiểu oa nhi là cái đứa nhỏ số khổ, hai năm này cái gì khổ đều trải qua hẳn cũng không sợ.” Phúc bá lòng chua xót nói,“Hai năm trước, hẳn cùng cha mẹ đi qua đây, bất hạnh gặp phải sơn tặc. Cha mẹ hẳn đều đã chết, hẳn lúc ấy bị ngắt đi thôi, thế mới may mắn còn sống sót. Tĩnh lại sau, hẳn cái gì cũng đã quên, ngay cả chính mình gọi là gì cũng không nhớ rõ. Ngài cũng biết, ta tìm được việc làm, trong nhà lại có cái ẩm sắc thuốc (nói bà vợ đây mà!), hẳn đi theo chúng ta cũng là bữa no bữa đói.”Nói xong, Phúc bá lệ rơi tung hoành.Đều đến mức này, hẳn còn có thể cự tuyệt sao? Lãng Liệt rốt cục nói,“Phúc bá, ngài cũng đừng khổ sở, sau này tiểu quỷ kia liền để đi theo chúng ta.”“Cám ơn thiếu gia, cám ơn thiếu phu nhân.” Phúc bá vừa buồn vừa vui. Vui là tiểu oa nhi không cần đi theo hẳn chịu khổ, buồn là do đứa nhỏ dù gì cũng đã ở chung với hẳn hai năm sẽ rời đi, trong lòng thật sự là luyến tiếc.“Tiểu oa nhi, tiến vào.” Phúc bá ngừng lệ, gọi đứa bé trai tránh ở ngoài cửa.“Lại đây gặp qua thiếu gia, thiếu phu nhân. Về sau người liền đi theo thiếu gia, thiếu phu nhân, hảo hảo hầu hạ.”Bảy tám tuổi tiểu hài tử có thể hiểu được chuyện gì? Nhưng hẳn nghe được về sau có thể đi theo tỷ tỷ lợi hại, lòng liền tràn đầy vui mừng đã chạy tới, kêu:“Thiếu gia, thiếu phu nhân.”Vô Vi vội vàng ngăn cản nói,“Nhỏ như vậy, đáng yêu như vậy làm sao có thể cho làm nô tài?”Nghe nàng nói như vậy, hai người trong lúc nhất thời không hiểu nàng định làm gì.“Ta muốn nhận tiểu oa nhi làm con nuôi.” Nàng cao giọng tuyên bố,“Lúc trước nường ta cũng là nhận nuôi ta, hiện tại ta cũng muốn nhận nuôi tiểu oa nhi.”Thu dưỡng? Đến lúc này Lãng Liệt mới biết được một sự thật khác, nhạc mẫu của hẳn cũng không phải là mẹ đẻ của Vô Vi. Nói cách khác, nàng và cha nàng không hề liên quan, trừ bỏ trên danh nghĩa là quan hệ cha và con gái! Hẳn bị chuyện này dọa sợ ngây người. Mà Vô Vi thì cho là hẳn trầm mặc tức là đồng ý:“Tiểu oa nhi, mau gọi cha, nường a!” Phúc bá cười ha ha thúc giục “Đến, kính trà cha mẹ.” Phúc bá lưu loát rót hai chén trà để đưa tiểu oa nhi.Tiểu nam hài thuận theo quỳ gối trước mặt hai người,“Cha, uống trà, nường, uống trà!”Tiếp nhận trà, Vô Vi vui vẻ kéo tiểu quỷ,“Ta có con nha! Ha ha! Nên đặt cho người cái tên thế nào đây?” Nàng suy tư:“Tên của ta là do nường đặt, đặt theo tư tưởng của Lão Tử ‘Vô Vi mà đều bị vì’. Ta đây dùng tư tưởng ‘nhân ái’ của Khổng Tử gọi người là Nhân nhi, thế nào?”“A Liệt, kêu con Nhân nhi được không?” Nàng cao hứng hỏi Lãng Liệt đang ngốc ở một bên.Lãng Liệt thế này mới lấy lại tinh thần:“Tốt, Lãng Nhân, Lãng Nhân.” Như thế nào như vậy kì quái? Lãng Nhân, Lãng Nhân? Cả vú lấp miệng em? “Không phải Lãng Nhân, là Tiêu Nhân!” Vô Vi sửa. Nàng thu dưỡng con, đương nhiên phải theo họ nàng. “Ta là tướng công của người, là cha hẳn, hẳn đương nhiên nên theo họ ta.”“Họ Tiêu!”“Họ Lãng!”“Nhân nhi, người nói, người muốn theo họ ai?” Vô Vi hỏi tiểu quỷ, nàng cũng không tin Nhân nhi sẽ nguyện ý cùng họ hẳn.Tiểu quỷ không chút do dự nói:“Ta muốn cùng họ với nường.”“Nha! Ta đã nói mà.” Nàng thắng lợi hoan hô.Lãng Liệt thực không vừa ý hỏi tiểu quỷ:“Người xác định? Theo họ ta, đã kêu Lãng Nhân; theo họ nàng, người kêu Tiêu Nhân. Là Tiêu Nhân! Tiêu Nhân nga!”Tiêu Nhân, Tiêu Nhân, đó không phải là tiểu nhân sao? Không phải tiểu quỷ này nghe không hiểu đi?Tiểu quỷ khó chịu quay mặt đi,“Ta muốn họ Tiêu. Bởi vì cha không lợi hại bằng nường. Cho nên ta sẽ họ Tiêu, kêu Tiêu Nhân.”“Nha!” Vô Vi vui vẻ hôn một cái ở trên mặt tiểu quỷ,“Thật sự là đứa con có hiếu của ta.”Buồn bực! Nàng làm sao có thể hôn tiểu quỷ kia? Cho dù là con cũng không được. Hẳn tức chết mà. Còn có tiểu quỷ kia, cư nhiên đỏ mặt! Trời ạ, ai tới giúp hẳn a.Nường tử của hẳn nói “Tướng công không bằng cha”, hiện tại lại có đứa con nói “Cha không bằng nường!” Hẳn ngày sau này thật không dám tưởng tượng!

17. Chương 17: Vô Vi Độc Chiến Sơn Tặc 1

Sự tình cuối cùng cũng kết thúc. Lăng Liệt nghĩ rằng, lúc này có thể ra đi. Ai ngờ vừa vào phòng Vô Vi, liền phát hiện nàng đang lén lút chuẩn bị đi ra ngoài. Hơn nữa, khả nghi là, hôm nay quần áo của nàng cùng ngày thường bất đồng. Ngày thường nàng thích mặc váy xanh biếc, thoát nhìn sinh động hoạt bát, tinh thần phấn chấn bông bột. Mà nay, nàng lại mặc thân toàn màu đen, rất giống sát thủ máu lạnh cùng thần bí. Khả nghi hơn là nàng cư nhiên cầm kiếm theo người. Bình thường nàng không động đến kiếm, mà hần cũng không nhớ rõ bọn họ xuất môn có mang kiếm a. Hần bắt an ngăn lại nàng, “Nương tử, người muốn đi đâu?” “Đi ra ngoài một chút, thuận tiện luyện kiếm.” Vô Vi ra vẻ thoải mái nói. Đơn giản như vậy? Thiên tài mới tin nàng! “Ta xem vẫn là dừng đi. Thu thập hành lý đi, chúng ta lên đường.” Không biết vì sao, hần cảm thấy bất an, không muốn làm cho nàng ra khỏi cửa. “Tốt, người thu dọn đi, ta đi ra ngoài một chút, chờ ta trở lại liền đi. Còn có, nhớ rõ giúp Nhân nhi thu dọn hành lý nha.” Nàng cười ha ha, ý đồ vòng qua hần, đi trước. “Đứng lại!” Hần dễ bị lừa vậy sao? “Người đến tột cùng muốn làm cái gì? Không nói rõ ràng thì dừng nghĩ ra cửa.” “A Liệt!” Vô Vi lôi kéo tay hần, làm nũng nói, “Một lát thôi mà? Ta rất nhanh sẽ trở lại. Thật sự, chỉ cần một lát thôi.” Vô Vi như vậy, làm cho hần rất khó chống đỡ. Hần đành ra sẽ đáp ứng nàng a, nhưng sự bất an đã chiến thắng mềm lòng. “Không được! Trừ phi người nói cho ta biết người làm cái gì.” Hần thái độ cứng ngạnh. Ăn nói khép nép cầu hần như vậy còn không được nga? Nàng ảo não quyết miệng, “Sợ người lo lắng mới không nói cho người a.” “Àn?” “Được rồi, ta muốn đi tìm bọn sơn tặc kia, hảo hảo giáo huấn chúng một chút.” Nàng thần khí ngẩng cao đầu lên. Không phải chứ? “Người muốn chết a? Không có chuyện gì sao đi trêu chọc bọn họ?” Lăng Liệt đương nhiên sẽ không để cho nàng đi. Huống chi, đối với sơn tặc này, hần đã muốn xử lý. Kỳ thật ở đến “Thái bình trấn”, hần đã muốn tự tay viết thư cho Bạch Tiểu Thiên xuất binh tiêu diệt. Nhưng bởi vì việc vật vãn còn con, cho nên đến nay hần vẫn chưa có viết. Nhưng đây cũng là chuyện sớm hay muộn, nàng cần gì phải nóng lòng như vậy. “Bọn họ đoạt hành lý của người, còn đã thương người. Ta muốn giúp người giáo huấn bọn họ.” “Ta không sao. Lại không chết! Không cần người đi liều mạng.” “Bọn họ giết cha mẹ Nhân nhi, ta muốn giúp hần báo thù.” “Người có biết bọn họ là sơn tặc hung mãnh nhất vùng?” “Ta mặc kệ, ta muốn đi.” Vô Vi quật cường nói. “Vô Vi, người bình tĩnh một chút nghe ta nói, ta sẽ viết thư gửi Tiểu Thiên, Tri phủ đại nhân sẽ rất nhanh phái binh tiêu diệt sơn tặc. Cho nên, người không cần đi.” Lăng Liệt ôm Vô Vi, kiên nhẫn giải thích. Như vậy a, nhưng nàng muốn tự mình giúp bọn hần báo thù. “A Liệt, người cho ta đi đi. Ta thật sự không thể không đi.” “Người.....” Tiểu nữ nhân này sao lại cố chấp như vậy. Hần tức giận nói: “Ta đây cũng phải đi, ta không thể trở mặt nhìn người một mình mạo hiểm.” Lần này đến phiên Vô Vi không đồng ý. “Người không thể đi! Người không có võ công, đi chỉ vướng chân vướng tay.” “Ta không đi, người cũng đừng mong đi!” Lại là cự tuyệt, thái độ tuyệt đối cứng ngạnh. “Đi chỗ nào? Nhân nhi cũng phải đi!” Tiêu Nhân sôi nổi chạy tới. “Cha mẹ không thể bỏ lại Nhân nhi!” Vô Vi thật sự đau đầu. Nàng là đi tìm người đánh nhau a, hai cha con nhà này làm như nàng đi dạo chơi không bằng. Lăng Liệt cùng Tiêu Nhân liếc nhau, rất ăn ý nói: “Không cho chúng ta đi, người cũng không thể đi!” Đây..... Không có biện pháp, đồng loạt đi. Nhưng nàng là đi động đao động kiếm, mang theo bọn họ một lớn một nhỏ hai cái gánh nặng, nghĩ như thế nào đều cảm thấy không ổn. Dọc theo đường đi, Lăng Liệt thần sắc ngưng trọng, lòng tràn đầy bất an, vẫn lải nhải lẩm bẩm ý đồ khuyên bảo Vô Vi buông tha cho kế hoạch mạo hiểm lần này. Vô Vi như ăn quả cam quyết tâm không buông tay. Mà Tiêu Nhân tiểu quỷ này, lòng tràn đầy chờ mong, lại vẻ mặt sùng bái nhìn chằm chằm Vô Vi. Thực tại này làm cho Vô Vi tin tưởng tăng lên nhiều, lại làm cho Lăng Liệt tức giận không thôi. Hần đã nói tiểu quỷ này là ông trời phái tới cùng hần đối nghịch. Do Lăng Liệt cố ý kéo dài cùng Tiêu Nhân tiếng hoan hô thúc giục hạ, sau nửa canh giờ, ba người rốt cục đi tới nơi Lăng Liệt bị đã thương. Nơi đây nằm giữa sườn núi bằng phẳng, có thể ngắm cảnh từ xa, không hề thiếu những tảng đá trơn nhẵn để ngồi. Thật là nơi thích hợp ọi người qua đường dừng chân. Vô Vi đi dạo một vòng, không thấy được bất cứ ai, không khỏi hoài nghi, “A Liệt, người xác định ngày đó người chính là ở chỗ này bị đã thương?” “Đúng!” Hần tức giận trả lời, hần – một đại nam nhân bị sơn tặc đánh cướp, còn nhờ nữ nhân giúp hần báo thù, mặt mũi hần còn biết giấu vào đâu a? Còn có, tiểu quỷ kia có ý gì? Cư nhiên làm bộ khinh thường, còn dùng cái mũi đối với hần! “Vậy người không phải vừa đến chúng liền xông ra sao?” Nàng kinh ngạc hỏi. Nàng còn tưởng rằng sơn tặc cường đạo đều là trước tiên mai phục ở trên đường, chờ có người đến liền lập tức nhảy ra chặn đường cơ. Lăng Liệt mất tự nhiên nhìn qua chỗ khác. “Ta là định nghỉ ngơi ở kia trong chốc lát nên sơn tặc mãi sau mới xuất hiện.” Hần chỉ vào một khối đá đón gió.

18. Chương 18: Vô Vi Độc Chiến Sơn Tặc 2

“Như vậy a,” Vô Vi nhìn quanh bốn phía, thoải mái tự tại về phía sau nằm xuống. Ân, tảng đá này đủ lớn, cũng bằng phẳng. “A Liệt, Nhân nhi, khi sơn tặc đến đây, các người trốn sau tảng đá đi, đừng làm cho bọn họ phát hiện. Biết không?” Nàng phân phó nói. Nàng cũng không muốn bọn họ cản trở nàng triển khai quyền cước. “Đã biết.” Phụ tử hai người cùng kêu lên trả lời. Kỳ thật, Lăng Liệt càng muốn đem nàng cùng trốn sau tảng đá. Không lâu sau, Vô Vi tỉnh táo ngồi dậy, hướng về phía bên cạnh hai cha con nói: “Sơn tặc đến, các người mau trốn.” Có sao? Bọn họ như thế nào không thấy được? Hai người không tin nhìn xung quanh, vẫn là không thấy ai cả. “Hai người ngu ngốc! Có nghe ta nói không?” Vô Vi vô cùng nổi giận. Cứ nhiên dám hoài nghi năng lực phán đoán của nàng! Cũng không ngấm lại, lúc trước nàng đi theo mẫu thân Lãnh Linh phiêu bạt, khắp nơi phòng bị cái gọi là giang hồ chính phái nhân sĩ, độ cảnh giác của nàng không cao sao? Tuy nói mười năm này không phải cảnh giác cao độ như vậy nhưng năng lực của nàng chẳng lẽ lại bỏ đi? Hai người thế mới chậm rãi trốn sau tảng đá. Vừa trốn xong, sơn tặc liền xuất hiện ở trước mắt. Lúc này hai người mới tròng lớn hai mắt, vỗ ngực, thâm hô nguy hiểm thật. Lại không thể không bội phục Vô Vi kia nhìn như lỗ mãng tiểu nữ tử. Đương nhiên, Tiêu Nhân đối Vô Vi kính nể càng sâu. Người tới một hàng mười ba người, người người cao lớn, hung hãn. Lăng Liệt đột nhiên sợ hãi. Lần trước cướp bóc hãn cũng chỉ có tám, lần này cứ nhiên lại nhiều ra năm! Hắn biết Vô Vi có võ công, nhưng nói hai đám khó địch bốn tay, huống chi nàng chỉ là một cái kiều nữ tử, làm sao một lúc đối phó mười ba đại hãn. Nên làm thế nào cho phải? Trận này, Vô Vi tất nhiên là không sợ, trên mặt cũng không hề sợ hãi. Nàng thậm chí cảm thấy người tới quá ít, thực hận không thể khiến toàn bộ sơn trại đi ra. Nàng tự tin như thế, nguyên nhân không cần bàn, nàng là con gái của “Thượng cổ Kiếm Thần”, mà võ công của nàng lại do chính cha truyền. Cho dù nàng không giỏi giang, cũng đủ để ứng phó lũ hạ lưu này. Bọn sơn tặc trông thấy Vô Vi, sớm thoải mái cười to. “Ha ha, quả nhiên là cái tiểu mỹ nhân!” “Bộ dạng thật xinh đẹp!” “Hôm nay thật may nha!” “Chính là, hôm nay là ngày gì mà có thể gặp một cô nương xinh đẹp như vậy?” Nguyên lai sơn tặc thấy rất xa ơ “khu vực săn bắn” có con mồi, lại là nữ tử, liền tranh nhau đuổi tới. Cho nên lúc này liền so với bình thường nhiều hơn vài tên. Vô Vi còn muốn cho bọn chúng một cơ hội, nhưng thấy chúng hồ ngôn ác ngữ liền phần nộ không nói một câu rút kiếm đánh tới. Không phải chứ? Bọn sơn tặc rút đao đến chắn. Nhìn không ra tiểu nương tử này còn rất lợi hại! Vô Vi mặc dù người mang tinh diệu kiếm pháp, nhưng lĩnh giáo không đủ, chỉ học được vẻ ngoài, mà không học được huyền cơ bên trong, kinh nghiệm đánh nhau với người khác không đủ, nhưng vẫn có thể ứng phó bình tĩnh. Mà sơn tặc vốn là nổi lên sắc tâm, không muốn bị thương nũng nịu mỹ nhân này. Nhưng sau nhiều lần đấu, phát hiện bọn họ hơn mười người còn không bắt được một cái tiểu nữ tử, thế mới biết nàng lợi hại, quyết định tấn công thật mạnh. Mất thấy Vô Vi trái phải chống đỡ, tình cảnh càng ngày càng gian nan, Lăng Liệt rốt cục nhìn không được đứng lên hô to can thiệp. Nhờ hắn nhắc nhở, Vô Vi tránh thoát sau lưng đánh lén. Nhưng mà hai đám cuối cùng đánh không lại bốn tay đi! Ngay khi nàng bận chống đỡ phía trước, một cây đao hướng phía sau lưng nàng bay tới. Chỉ mảnh treo chuông, Lăng Liệt nảy vào đám người, đánh rơi đao đó. Cứ nhiên cùng lúc chính mình cũng đã trúng hai đao. Một đao nơi y cánh tay, không đáng lo ngại; một đao khác vào thắt lưng, máu tươi cuộn cuộn chảy ra, nhiễm đỏ tuyết trắng áo dài, cũng nhiễm đỏ hai mắt của nàng. Nàng dùng sức xuất một kiếm đẩy lui mọi người, giúp đỡ Lăng Liệt dựa vào trên tảng đá. “Chờ ta, một chút là tốt rồi!” Nàng nhẹ giọng đối hắn nói. Hắn nghĩ ngăn cản nàng, tựa như trước đó giống nhau. Nhưng là hắn biết vô dụng. Hắn thấy được trong mắt nàng kiên trì, cùng với một ít hãn chưa bao giờ gặp qua, mà nàng lại cố gắng đè nén cái gì đó. Hắn biết, chuyện tới nước này, hắn nói cái gì đều không có tác dụng, chỉ đành gật đầu. Thấy hắn gật đầu, nàng không chút do dự xoay người, về mặt hàn băng, mẫn nhãn lửa giận nhìn mọi người, dùng u linh phiêu dật thanh âm, sâu kín nói: “Chịu chết đi!” Nàng cùng trước đó hoàn toàn bất đồng. Vẫn là nàng, nhưng làm cho bọn sơn tặc không hiểu kinh hồn khiếp vía. Nàng nhẹ nhàng nhổ ra ba chữ tựa như bùa đòi mạng làm ọi người khủng hoảng: “Các huynh đệ..... Cùng nhau..... Lên –” Đi đầu đại hãn kêu to xông vào trước mặt. Chỉ tiếc, chờ hắn kêu đầy đủ câu, hắn sớm bất động dưới đất. Một chiêu, một người một kiếm! Chỉ nháy mắt công phu, cả mười ba tên đều chết hết. Nếu nói kiếm pháp của Tiêu Thử Kiệt dùng để khắc chế, như vậy, ma nữ kiếm pháp của Lãnh Linh là giết người đoạt mệnh. Tại loại thời điểm này, thường thường Lãnh Linh kiếm pháp mới là bảo đảm thắng lợi. “Nương, mau tới a, cha đã chết!” Tiêu Nhân kinh hô gọi nàng. “A Liệt!” Người không thể chết được! Không thể chết được a! Ta không cho người chết! Nàng

vọt tới bên người Lăng Liệt, thấy hần nhắm chặt hai mắt, đầu gục xuống, sắc mặt tái nhợt, đôi môi không hề cử động, giống như đã ngừng thở. Đó là một loại so với đau triệt nội tâm còn muốn đau, đó là một loại so với sống không bằng chết còn muốn khó chịu. Loại này đau, loại này khó chịu chính là mất đi hần! Nàng ngừng thở, cắn chặt cằm, tay dò tìm hơi thở của hần. Hần không chết, hần không chết,..... Nàng ở trong lòng yên lặng khẩn cầu. Nàng không thể đổi mặt, càng không thể chấp nhận sự rời đi của hần. Nàng không cần! Hiện tại, nàng đã tin tưởng, tình yêu của hần dành cho nàng giống như của cha dành cho nương. Cùng sinh cùng tử. Trước kia, khi nàng thấy phụ thân vì mẫu thân, dứt khoát cùng chính phái là địch, còn ôm mẫu thân sinh mệnh đang bị đe dọa song song nhảy xuống vực tự sát nàng liền nhận định, trên đời này không còn cái thứ hai giống phụ thân nàng si tình như vậy. Nhưng hiện tại, người như vậy đã xuất hiện lại là người mà nàng luôn luôn thực khinh thường – tướng công Lăng Liệt. “Hần không chết!” Tìm được hơi thở của hần, chỉ là ngắt đi thôi, tảng đá trong lòng rốt cục hạ xuống. Áp lực khiến nước mắt rốt cục phá đê mà ra, cùng với khóe miệng giờ lên tươi cười hình thành một bộ vừa khóc vừa cười quái dị. Nhưng là, kia thì thế nào? Hình tượng không trọng yếu, quan trọng là, A Liệt của nàng còn sống. Hần không có chết, hần thật sự không có chết!

19. Chương 19: Tư Vị Tình Yêu

Trong sương phòng của “Lăng giang khách sạn”, đại phu khám bệnh cho Lăng Liệt đang mê man, mà mọi người và Vô Vi thì lo lắng đứng ở một bên. Đại phu khám xong, quay người lại, Vô Vi liền vội vã hỏi: “Hần thế nào?” “Không có gì đáng ngại, bất quá bởi vì đổ quá nhiều máu, hần tạm thời còn không hồi tỉnh.” Đại phu vừa thu dọn đồ nghề vừa trả lời. “Vậy hần khi nào thì hồi tỉnh a?” Nàng chưa từ bỏ ý định lại hỏi. Nàng rất muốn biết hần đến tận cùng khi nào thì mới có thể mở to mắt cùng nàng nói chuyện a. Chỉ có nhìn đến hần tỉnh lại, nàng mới có thể chân chính an tâm. “Nhanh nhất cũng phải hai ba ngày.” Đại phu trả lời. “Hai ba ngày? Sao lâu như vậy? Đại phu.....” Nàng vẫn là bất an, nàng không thể chờ lâu như vậy. Hai ba ngày, lâu lắm, nàng sẽ chịu không nổi. “Thiếu phu nhân, người bình tĩnh một chút, thiếu gia hần sẽ không có việc gì. Hần là người tốt, lão thiên gia sẽ phù hộ cho hần.” Phúc bá trấn an nàng. Vô Vi cũng phát hiện chính mình thất thường, thế mới thoáng im lặng, một mình ngồi ở bên giường, ngây ngốc nhìn chằm chằm Lăng Liệt đang mê man. “Chúng ta đi ra ngoài trước đi.” Thấy thế, Phúc bá ngầm hiểu kêu mọi người đi ra ngoài. “Ta muốn ở chỗ này chờ cha tỉnh lại.” Tiêu Nhân không thuận theo nói. Nói thực ra, hần trước đối Lăng Liệt thực khinh thường, cho rằng hần cái gì đều so với nương kém cỏi. Nhưng là, sau một màn trên núi kia, hần liền cảm thấy không đúng tí nào cha cũng có chỗ đáng kính. (tất nhiên rồi, có anh nào lao ra đỡ đao cho vợ mà lại không đáng kính ^^) “Hài tử ngốc, cha người đã có nương chăm sóc. Chúng ta đi ra ngoài trước đi, qua chốc lát lại đến nhìn hần.” Phúc thẩm sủng ái vỗ vỗ đầu của hần. Hần thế này mới thuận theo tiêu sái ra khỏi gian phòng. Trong phòng chỉ còn lại có Vô Vi cùng đang nằm ở trên giường Lăng Liệt. Nhìn sắc mặt vẫn như cũ tái nhợt của Lăng Liệt, Vô Vi không tự chủ được rơi lệ đầy mặt. Nàng đưa tay lau đi, nhưng dù có lau thế nào, nước mắt tựa như nước suối càng không ngừng trào ra bên ngoài. Nàng như thế nào lại rơi lệ? Rõ ràng vốn không có khóc a! Nàng lại một lần nữa phát hiện chính mình trở nên kì quái. Trước kia, mỗi lần rơi lệ, nàng đều là gào khóc. Bây giờ không khóc nhưng vẫn rơi lệ, chỉ có một lần. Lần đó là vì Lăng Liệt mắng nàng vì một cái nữ tử khác. Hiện tại lại là vì hần. Vì hần, nàng trở nên không giống chính mình. Nhưng là nếu so với những thứ hần chịu bây giờ thì có là cái gì đâu? Hần vì nàng, ngay cả tính mạng đều không cần! “Người vì sao ngốc như vậy?” Nàng nhin không được đổi hần thổ lộ tiếng lòng. “Sau ngày thành thân người đã biết, ta sùng bái cha ta, thích cha ta, yêu cha ta. Ở trong mắt ta, thế gian này không còn ai xuất sắc như cha ta. Nhưng người vì sao còn muốn yêu thương ta? Còn ngu ngốc không để ý tánh mạng tới cứu ta! Đối với người thậm chí cũng không biết chính mình hay không cũng đồng dạng yêu người a! Người làm như vậy đáng giá sao? Vì một người không hề yêu thương người mà đánh đổi tính mạng, sao người phải khổ sở như vậy?” “Người là tên ngốc nhất trên đời! Chỉ có người ngu ngốc mới có thể yêu thương ta, ta không ôn nhu, không hiền lành, thích khóc lại thích gây chuyện thị phi. Người ngu ngốc, ta đều nói chỉ thích cha ta, người còn muốn thích ta, còn không phải đứa ngốc sao? Người là đồ ngốc nhất trên đời! Đứa ngốc! Ngu ngốc!”, “Thời gian cứ như vậy lặng yên không một tiếng động trôi đi. Chạng vạng, Tiêu Nhân tranh đưa cơm ầu thân. “Nương, ăn cơm!” Tiểu tử kia đem cơm đặt

lên bàn, liền kéo nàng, “Người nhất định phải ăn nga. Đây chính là Phúc phẩm tự mình xuống bếp làm cho ngài, Nhân nhi bưng tới cho ngài nha. Cho nên, ngài không thể không ăn.” Tiểu tử kia nói ra một đồng lý do, sợ nàng không ăn. Vô Vi nhìn con dưng tâm, lại nhìn trên bàn đồ ăn, cuối cùng không đành lòng cự tuyệt, liền đứng lên đi đến trước bàn. Bỗng nhiên, nàng xoay người hướng về phía trên giường Lăng Liệt nói: “Người này ngu ngốc, người cho là người biến thành như vậy, ta sẽ vì người không ăn không uống sao? Hừ! Còn lâu! Ta hiện tại sẽ ăn cơm, không cần để ý đứa ngốc như người!” Phát tiết xong, nàng ngồi xuống bưng lên bát liền hướng miệng nhét vào mồm một miếng cơm to, nhưng ngay sau đó, nước mắt lại bắt đầu không nghe lời cuộn cuộn chảy ra. Một ngụm cơm cứ như vậy ngậm ở trong miệng, không hơn, cũng không kém. Tiểu tử kia thấy thế, liền giơ tay áo lên thay nàng chà lau nước mắt. “Kỳ thật, cha cũng rất giỏi.” Hắn nói, “Vì nường, cha còn không sợ chết! Chảy nhiều máu như vậy cũng chưa chết! Nường, người nói cha có phải rất lợi hại hay không a?” Nghe xong lời nói của con, Vô Vi thoáng dịu đi một chút, đồng tình nói: “Đúng, hắn là đứa ngốc lợi hại nhất trên đời này, giỏi ngu ngốc.” “Ồ?” Người lợi hại nhất mà cũng là đứa ngốc sao? Nàng rất cục hiểu cái gì là sống một ngày bằng một năm. Như vậy qua hai ngày, nàng lại cảm thấy giống như đã là hai năm. Đến ngày thứ ba, Lăng Liệt vẫn còn không có tỉnh lại. “Vì sao người còn không tỉnh?” Nàng đã muốn mất bình tĩnh. “Người đứng lên a! Người nhanh chút mở to mắt! Có nghe hay không? Ta lệnh cho người tỉnh lại cùng ta nói chuyện!” Nàng không để ý hình tượng khóc hô. Đã muốn hai ngày, hắn vẫn là tỉnh lại, nhưng là không có. Đây không phải chứng minh hắn vĩnh viễn cũng không hồi tỉnh? Nàng rất sợ hãi, rất sợ hãi hắn sẽ không tỉnh lại. Nàng muốn hắn cùng nàng cãi nhau, muốn nhìn đến hắn tức giận lại không thể bộc phát, muốn nghe hắn không phục tự biến tự diễn. Nàng muốn một người sống, sẽ nói, sẽ cười, sẽ tức giận mà không phải một cái thân thể bất động như thế này. Nàng cúi người ghé vào trên người hắn, gắt gao ôm hắn, dường như tuyên thệ ghé vào lỗ tai hắn nói: “A Liệt, nếu người tỉnh lại, ta liền quay lại Tần Châu với người, về sau sẽ không bao giờ đề cập đến chuyện cha. Ta đáp ứng người, chỉ cần người mở to mắt, ta về sau sẽ không tái kiến cha ta. Thật sự, Tiêu Thứ Kiệt nữ nhi nói chuyện giữ lời.” Nàng đã muốn bắt chấp chính mình có hay không thương hắn, quên mất chuyện gặp phụ thân rồi. Nàng hiện tại chỉ hy vọng hắn tỉnh lại, cái khác cũng không trọng yếu. Nhưng mà kỳ tích cũng không có phát sinh, Lăng Liệt vẫn như cũ hôn mê. Nửa canh giờ, một canh giờ, hai canh giờ..... Đến buổi tối, Vô Vi rốt cục tâm như tro tàn mỗi một nặng nề ngủ. “A Liệt, A Liệt.....” Vô Vi kêu lên vui mừng theo trong mộng bừng tỉnh. Trong lúc ngủ mơ, của nàng A Liệt tỉnh lại, còn dùng đôi mắt thâm tình nhìn nàng chăm chú. Nàng ngẩng đầu nhìn phía đang hôn mê Lăng Liệt. Hôn mê?..... Đáng hôn mê có thể mở to mắt sao? Một đôi ánh mắt thâm tình. “A Liệt!” Nàng kích động không thôi tiến tới ôm lấy hắn thật chặt, “Người tỉnh, đúng hay không? Ta không có nằm mơ, người là thật sự tỉnh?” Cực kì vui mừng, Vô Vi khóc, gắt gao ôm hắn, một bộ đánh chết cũng không buông tay. “Nường tử, người nếu không buông tay, ta có thể lại hôn mê nữa.” Lăng Liệt trêu chọc nói. Phản ứng của nàng làm cho hắn thụ sủng nhược kinh, nhưng nàng động đến miệng vết thương của hắn, rất đau; Hơn nữa, nàng đem cổ của hắn ôm gắt gao, hại hắn không thể hô hấp. Nghe vậy, Vô Vi lập tức buông hắn ra, đứng lên, đột nhiên chỉ vào hắn rống to: “Không được tiếp tục hôn mê, có nghe hay không? Đáng giận, hôn mê, cũng không xem người khác có bao nhiêu lo lắng sốt ruột, chính mình ngủ một mạch ba ngày, hại ta nghĩ đến người không bao giờ tỉnh lại nữa. Ô — chán ghét! Ta cảnh cáo người nga, người không thể ngủ tiếp, ô — nếu không, ta, ta sẽ cho người biết tay! Ô — thôi A Liệt!.....” Áp lực cảm xúc mấy ngày qua rốt cục một khắc bùng nổ, bằng đặc hữu phương thức của nàng! Hẳn biết, nàng lại bắt đầu! Chính là cảm giác nàng giống như thật lâu không như vậy khóc, tuy rằng bị nàng mắng, nhưng hắn vẫn như cũ nhớ bộ dạng khóc nháo của nàng. Hắn đưa tay kéo nàng ngồi ở bên giường, cứ như vậy nhìn nàng khóc, nghe nàng mắng. Như vậy thời khắc thật sự làm người ta thích ý a! (cuồng ngược — BT quá) Hai người rời nhà gần một tháng, nhưng vướng lại ở “Thái bình trấn” liền hai mươi ngày. Đối chứng quây cho “Lăng giang khách sạn”, thu dưỡng Tiêu Nhân, Lăng Liệt bị thương, lại dưỡng thương..... “Thái bình trấn” tuyệt không làm cho người ta thái bình a. Sau vài ngày, Lăng Liệt đã đỡ hơn nhiều, có thể vì không muốn tới “Vạn Long sơn trang” nữa. Nàng luôn tìm cớ kéo dài thời gian. Hắn không hiểu trong lòng nàng tính gì, nhưng ý muốn gặp nhạc phụ, nhạc mẫu của hắn thật kiên định. Một ngày, hắn thu thập hành lý xong xuôi liền đến tìm nàng: “A Liệt, người làm gì?” Thấy hắn đeo hành lý, Vô Vi kinh ngạc hỏi: “Nường tử, chúng ta đi đến ‘Vạn Long sơn trang’.” Hắn không hiểu vì sao từ sau hắn bị thương, nàng liền không hề đề cập tới chuyện tìm cha. Rõ ràng gần ngay trước mắt, không phải sao? Nghe hắn nói như vậy, Vô Vi bất an thay đổi sắc mặt. Nàng cũng không hiểu chính mình vì sao sẽ sợ hãi như thế trước việc đi “Vạn Long sơn trang”. Theo lý thuyết, đó không phải nàng ngày tư đêm tưởng sao? “A Liệt, chúng ta..... Chúng ta không đi ‘Vạn Long sơn trang’, trực tiếp về Tần Châu được không?” Nàng muốn thay đổi phương hướng. Lăng Liệt nhíu mày, “Vì sao?” Vì sao? Nàng cũng không biết, có lẽ là sợ hãi đi. Nàng

biết Lăng Liệt là thật tâm yêu nàng, nhưng nàng không biết chính mình có hay không thương hắn, nàng không nghĩ cô phụ hắn. Nàng không biết sau khi thấy cha, nàng còn hay không giống hiện tại thích hắn, có hay không còn nguyện ý cùng hắn về Tần Châu, về Lăng phủ..... Nàng sợ đến lúc đó nàng vẫn là càng thích phụ thân, càng muốn ở lại bên cha, kia Lăng Liệt làm sao bây giờ? Hắn như vậy yêu nàng, hắn nhất định sẽ rất khó vượt qua..... Cho nên, cứ như vậy đi, ít nhất nàng thích hắn, hiện tại về Tần Châu, về sau không bao giờ gặp phụ thân nữa, sẽ không sợ cô phụ hắn. “A Liệt, chúng ta về Tần Châu đi.” Nàng đang trốn tránh cái gì? Vì sao sau khi hắn bị thương nàng liền thay đổi? “Không, chúng ta đi tìm cha mẹ nàng.” Hắn kiên định trả lời, đôi mắt nhìn chăm chú vào nàng, như là muốn xem thấu lòng của nàng. Nàng nhìn đi chỗ khác, nhẹ giọng thở dài, “Người sẽ hối hận.” Hắn sẽ sao? Hắn không biết. Nhưng hắn biết nếu không thấy được nhạc phụ, nhạc mẫu của hắn, hắn sẽ có thần hối hận. “Người thu dọn hành lý đi, ta đi kêu Nhân nhi, còn cáo biệt Phúc bá.” Hắn ra khỏi phòng, trong lòng còn tại suy tư về câu “người sẽ hối hận” của nàng.

20. Chương 20: Vạn Long Sơn Trang

Dọc đường đi câu nói thường xuyên nhất của Vô Vi đầu tiên là “Thật sự muốn đi Vạn Long sơn trang sao?” Đến một ngày, Vạn Long sơn trang thật sự đã gần ngay trước mắt. Chỉ cần qua sông, leo núi là đến. Nhưng Vô Vi vẫn đang lôi kéo Lăng Liệt hỏi: “Thật sự muốn đi Vạn Long sơn trang sao?” “Nương tử,” Lăng Liệt cúi người, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn buồn rầu của nàng, “Đã đến Vạn Long sơn trang!” “Đến? Nhanh như vậy?” Tựa hồ mới phát hiện chuyện này thật bình thường, nàng hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn xung quanh. Đến khi thật sự nhìn thấy sơn trang thì buồn rầu nhiều ngày này đều biến mất không tìm thấy, trong lòng tràn đầy sung sướng. Nàng rất cục cựa cũng đến! Độc Cô thúc thúc! Cha! Nương!..... Nhìn thấy nàng vui vẻ tươi cười, hắn biết mình đã làm đúng. Chỉ cần nhìn nàng vui vẻ, hắn cũng sẽ vui vẻ. “Tiêu cô nương!” Một nam tử tuổi xấp xỉ Lăng Liệt, bên hông đeo kiếm, khí chất hiên ngang, đầy kinh hỉ và kích động hướng Vô Vi đi tới. “Àn?” Vô Vi nhìn lên, “Mạc đại ca!” Nàng kinh hỉ kêu to. Không nghĩ tới, tới chỗ này gặp được người quen đầu tiên cư nhiên là Mạc đại ca. “Bốn năm không thấy, người còn nhớ rõ ta?” Mạc Vừa không hiểu kích động. Nàng càng lớn càng xinh đẹp. Mà tâm ý của hắn đối nàng, bốn năm trước không hề thay đổi. Bốn năm rồi mà nàng còn có thể liếc mắt một cái liền nhận ra hắn, đây không phải chứng minh rằng hắn cũng có chút địa vị trong lòng nàng, là hắn có thể hy vọng xa vời... Hai mắt nhìn Vô Vi, không tự giác toát ra nồng đậm yêu. Lăng Liệt sao lại không nhìn ra? Hắn trong lòng không vui, không ra tiếng ôm Vô Vi, tuyên thệ chủ quyền. Quả nhiên, sắc mặt Mạc Vừa trắng bệch, hai mắt nhìn hắn cũng tràn ngập phòng bị. “Tiêu cô nương, vị này là.....?” “Ta là Vi nhi tướng công!” Lăng Liệt giành nói, còn đem một bên Tiêu Nhân kéo qua, “Đây là con của ta cùng Vi nhi, Nhân nhi.” Nhìn Mạc Vừa tràn ngập khiêu khích. Nghe xong lời này, sắc mặt Mạc Vừa trắng bệch, hai mắt lộ ra thất vọng, lại ầm ầm hàm chứa không cam lòng: “Người, người thành thân?” Thực rõ ràng, Mạc Vừa không muốn tin chuyện này là thật, “Đứa nhỏ này.....” Điều này sao có thể? Vô Vi mới hai mươi tuổi, làm sao có thể có đứa con bảy, tám tuổi? “Nga, Nhân nhi là con của chúng ta a, bất quá là thu dưỡng.” Vô Vi hoàn toàn không có phát giác hai người kia sòng ngằm mãnh liệt, còn nhiệt tâm giúp hai người giới thiệu. “Không biết sư phụ Lăng huynh là ai? Rảnh rồi còn thỉnh Lăng huynh chỉ giáo mấy chiêu.” Vô Vi từng nói qua, nàng phải gả một cái giống cha nàng như đúc. Nam nhân kêu Lăng Liệt này bộ dạng cũng đẹp, nhưng tuyệt không giống Tiêu đại hiệp, vậy thì chắc võ công phải rất ỏi có được tâm của Vô Vi. Lăng Liệt không biết nguyên nhân này, chỉ nghĩ là hỏi thông thường. Không đợi hắn trả lời, Vô Vi đã sớm ra tiếng, “Ha ha, Mạc đại ca, A Liệt không võ công. Khi nào có thời gian, ta với người giao đấu một chút đi.” Nàng vô tư cười. Mạc Vừa lại thay đổi sắc mặt. Lăng Liệt bắt đầu hoài nghi, Mạc Vừa không phải là biến sắc mặt đại sư chứ? “Tiêu cô nương nói đùa. Người là nữ nhi của Tiêu đại hiệp. Chỉ bằng này chân truyền, ta làm sao dám giao đấu với người?” Tiêu Thứ Kiệt được xưng là Kiếm Thần, học được của hắn một chiêu là đã rất may mắn, huống chi toàn bộ kiếm pháp của hắn đều truyền cho Vô Vi. Chỉ tiếc, Vô Vi chỉ có mặt ngoài hư chiêu, căn bản không có học được một chiêu nửa thức của Tiêu Thứ Kiệt. “Mạc đại ca, người lại giấu cột ta. Người biết rõ là cha ta lợi hại, cũng không phải ta, còn như vậy đùa ta.” Nàng ngữ khí mang hờn dỗi nói. Lăng Liệt nắm thật chặt tay Vô Vi, biểu lộ mình bất mãn. Nhưng có người lại không thèm để ý đến nó. Mạc Vừa cười nói, “Tiêu cô nương lên núi sao? Ta xin dẫn đường.” Ở chung nhiều một chút, tìm về một chút tình cảm ngày xưa. Khi biết được Lăng Liệt không có võ công khi,

Mạc Vừa liền nhận định, Lăng Liệt căn bản không xứng với Vô Vi. Nếu có thể.....“Không cần đi. Mạc huynh xuống núi đến không phải có việc muốn làm sao?” Lăng Liệt ra tiếng cự tuyệt. Đáng giận! Nam nhân này đang làm cái gì? Bây giờ còn định bám theo Vô Vi? Vô Vi gật đầu phụ họa, “Đúng vậy. Mạc đại ca, người cứ đi việc của người đi. Chúng ta tự lên núi là đến nơi. Tuy rằng chỉ ghé qua hai lần, ta vẫn còn nhớ đường.” “Kia..... Ta đây đi làm việc trước, hồi trang sẽ tìm Tiêu cô nương ôn chuyện.” Mạc Vừa bắt đầu chia tay. “Mạc đại ca đi sớm về sớm, ta ở trang chờ người nga.” Vô Vi vẫy tay, mỉm cười nhìn theo hướng Mạc Vừa đi. Thấy tình cảnh như vậy, Lăng Liệt rất tức giận. Mới gặp được người đầu tiên, cư nhiên lại là tình địch. Đã nói tướng công Vô Vi, hẳn họ Lăng, vậy mà Mạc Vừa còn một tiếng Tiêu cô nương, Không kêu Lăng phu nhân, ắt có tà tâm! Nhìn Mạc Vừa bóng dáng, trong mắt hắn tràn đầy lửa giận, thật muốn đánh hắn một trận. Nhưng là, hắn không phải đối thủ của người ta nha! “A Liệt, A Liệt, chúng ta đi thôi.” Vô Vi lôi kéo hắn. Hắn như thế nào một bộ cùng người ta có thù oán a! “Nga.” Không đến một nén nhang, bọn họ liền đi tới cửa lớn của sơn trang. “Vạn Long sơn trang” dựa vào sông lớn, vị trí tuyệt hảo. Qua sông là những bậc thềm đá, dẫn đến cửa chính giữa sườn núi của sơn trang. Toàn bộ kiến trúc của sơn trang theo thế núi dần dần đi à phân tầng. Hơn nữa tự nhiên tồn tại phần đông cổ thụ trăm năm, xa xa nhìn lại, sơn trang tựa như một tòa tháp ẩn giấu bởi rừng cây. “Các người là người nào? Dám đến gần Vạn Long sơn trang!” Hai thủ vệ trẻ tuổi ngăn lại ba người. Hai người này mới đến sơn trang hai ngày, tất nhiên không nhận ra Vô Vi. “Hai vị đại ca, ta là tới tìm cha ta Tiêu Thứ Kiệt. Phiên các người vào thông báo một chút.” Vô Vi nói ra danh hào của phụ thân. Không có biện pháp, thủ vệ thay đổi, lại không nhận biết nàng. “Người là con gái Tiêu đại hiệp?” Thủ vệ cao kinh ngạc hỏi. “Ha ha ha! Đừng nói giỡn, Tiêu đại hiệp cùng trang chủ chúng ta tuổi cũng gần, làm sao có thể có con gái lớn như vậy?” thủ vệ lùn cười nói. Bọn họ không hề tin tưởng. Phải biết rằng, Tiêu đại hiệp cùng Độc Cô minh chủ là nhân vật anh hùng, muốn giả có quan hệ để trà trộn vào sơn trang không phải ít. Bọn họ cũng không thể thất trách. Huống chi, bọn họ hận nhất loại người “thấy người sang bắt quàng làm họ” này. “Tiểu cô nương, chuyện người gặp Tiêu đại hiệp là không có khả năng, vẫn là nên đánh mất ý niệm này trong đầu, sớm về nhà đi thôi. Vô luận người tìm cách nào, chúng ta cũng không cho người vào.” Người cao hảo tâm khuyên bảo. Xem nữ tử này tướng mạo bất phàm, quần áo hoa lệ, nói vậy cũng là tiểu thư trong sạch, chắc gì sẽ không phải là ngưỡng mộ Tiêu đại hiệp? “Nương tử.” “Nương.” Cái này làm sao bây giờ? Hai người không biết làm sao nhìn Vô Vi. Nàng tràn ngập tự tin nhìn hai người liếc mắt một cái xem như trả lời. “Không cho chúng ta đi vào phải không?” Nàng trừng mắt nhìn hai gã thủ vệ, âm thanh lạnh lùng nói, “Vậy đừng trách ta không khách khí.” “Như thế nào? Người muốn động thủ? Nhìn người yếu liễu đào tơ, ta mới không cùng người so đo, nếu không.....” Người lùn trào phúng nói. Vô Vi hận nhất là người khác châm chọc nàng, không đem nàng để vào mắt. Cười nhạo nàng chính là cười nhạo cha nàng. Điều này tuyệt đối đủ để cho nàng phát cuồng. Ngay khi đang giận dữ, chuẩn bị động thủ, nàng bắt gặp một thân ảnh quen thuộc. “Tổng quản bá bá, tổng quản bá bá!” Vô Vi hướng về phía một vị lão giả đã tầm sáu mươi tuổi kêu lớn. Uy nghiêm lão giả đúng là Vạn Long sơn trang tổng quản Vạn bá. Vạn bá nghe tiếng trông lại, nét mặt nghiêm túc, lạnh lùng, già nua nháy mắt nở rộ tươi cười, còn bước xa như bay hướng bên này đi tới. “Tổng quản bá bá, là ta, Vô Vi.” Vô Vi hưng phấn lôi kéo Vạn bá. “Ha ha, tiểu nha đầu trưởng thành!” Vạn bá cười tủm tỉm, tay khẽ vuốt đầu Vô Vi. Lúc này, hai cái thủ vệ hoảng sợ mở to bốn mắt. Ngày thường Vạn tổng quản luôn nghiêm túc, không bao giờ cười cũng sẽ cười? Hơn nữa..... Trời ạ, nha đầu kia sẽ không phải thật sự là con gái của Tiêu đại hiệp chứ? Hai người bắt đầu ứa mồ hôi lạnh. “Tổng quản bá bá, bọn họ không cho ta đi vào.” Vô Vi cố làm ủy khuất thăm oán. Có sao? Vạn bá bản lạnh mặt, “Tiêu cô nương các người cũng dám chặn đường? Nàng là con gái của Tiêu đại hiệp, chúng ta trang chủ nghĩa nữ! Các người chính mình cân nhắc nên làm sao bây giờ.” Ngày thường Vạn bá đã muốn đủ khùng bố, hiện tại phát ra hỏa, ngữ khí góc ngày xưa lạnh hơn ngưng. Ai chẳng biết nói này sơn trang lớn nhỏ sự vụ đều là hắn Vạn tổng quản một tay đánh để ý. Tiền trang chủ cùng đương nhiệm trang chủ đều thực kính trọng hắn. Đắc tội hắn so với đắc tội trang trụ càng đáng sợ. Hai cái thủ vệ giờ phút này sớm tâm nhập tro tàn. Tuy nói Vạn Long sơn trang sẽ không đối thuộc hạ dụng hình, nhưng nghĩ đến kỷ luật nghiêm minh, tối kỵ phạm thượng. Mà bọn họ sợ nhất là bị trục xuất sơn trang. Có thể trở thành thành viên của sơn trang là niềm tự hào của bọn họ. Nhưng hôm nay,..... “Tiêu cô nương, hai huynh đệ ta có mắt như mù mạo phạm người, còn thỉnh ngài đại nhân không trách tiểu nhân.” Người cao trầm giọng nói. Bọn họ là người của Vạn Long sơn trang, phải đi cũng muốn đi một cách quang minh lỗi lạc. “Vạn tổng quản, chúng ta lấy đã phạm thượng, theo luật trục xuất sơn trang. Chúng ta rời đi, về sau cũng không tự xưng là người của Vạn Long sơn trang.” “Đại ca.....” Người lùn vội vã muốn khuyên can, lại bị người cao lôi đi hướng đường xuống trang. “Đứng lại!” Vô Vi nói. Kỳ thật Vô Vi chính là tưởng dọa bọn họ, cũng không phải muốn trả thù bọn họ. Chính là không nghĩ tới bọn họ tự rời đi. Hai người nghi

hoặc quay đầu, nàng còn không chịu buông tha bọn họ? Chỉ thấy Vô Vi ôm Vạn bá bá cánh tay, làm nũng nói: “Tổng quản bá bá, người không biết không có tội, không cần đuổi bọn họ đi? Huống chi, bọn họ cũng là tận trách với công việc a. Bọn họ a, chẳng những không nên phạt còn nên thưởng đâu.” Nàng vươn ngón trở chống cằm, chớp mắt, nói, “Như vậy đi, trong thời gian ta ở sơn trang có thể để bọn họ giúp ta luyện kiếm.” “Còn không cảm ơn Tiêu cô nương?” Vạn bá lạnh lùng nói: “Cảm ơn Têu cô nương!” Bọn họ không cần rời đi. Về sau bọn họ vẫn là thành viên của sơn trang. Lúc này, bị vắng vẻ ở một bên Lăng Liệt phụ tử, cũng rất ăn ý tán gẫu. “Cha, nương thật sự rất lợi hại. Vị bá bá kia thoát nhìn thật hung dữ cũng nghe lời của mẹ nha.” Tiêu Nhân khâm phục nhìn chằm chằm Vô Vi. “Đúng vậy, xem ra địa vị của nàng tại sơn trang còn rất cao, được người khác ủng hộ.” Hắn lần đầu tiên cảm nhận được nhạc phụ của hắn là một người bất phàm. Khi hắn nhận thấy điều này, hắn lại càng bất an, cũng lại càng cảm thấy Vô Vi cách hắn càng ngày càng xa. Nàng ở chỗ này được người ta che chở yêu thương, như cá gặp nước. Mà hắn là cái có được không có cũng không sao, vô danh tiểu tốt, bị người ta bỏ qua. Hắn bỗng nhiên nhớ tới câu nói kia “Người sẽ hối hận”.

21. Chương 21: Nản Lòng Thoái Chí 1

Lăng Liệt cùng Tiêu Nhân hoàn toàn bị quên lãng từ khi bước chân qua cổng lớn của Vạn long sơn trang. “Tổng quản bá bá, cha ta còn tại trang sao?” Vô Vi vui vẻ quần quýt lấy Vạn bá, đi ở phía trước cha con Lăng Liệt. Vạn bá từ lúc nhìn thấy Vô Vi, trên mặt vẫn duy trì mỉm cười khác hẳn với bộ dạng nghiêm túc thường ngày khiến dọc đường đi không ít người sợ hãi. Lúc này, nghe Vô Vi hỏi như vậy, Vạn bá tỏ ra hiểu rõ: “Ha ha, chỉ biết hỏi cha, một chút cũng không quan tâm nương của ngươi?” “Tổng quản bá bá!” “Lúc Tiêu đại hiệp, Tiêu phu nhân đến sơn trang, mọi người đều thấy lạ, tiểu nha đầu lúc nào cũng bám dính lấy cha vì sao không theo cùng ha. Sau mới biết được là bị Tiêu phu nhân lừa bỏ rơi. Sau đó mọi người trong trang bắt đầu đoán, người chừng nào thì đuổi đến đây, bám dính Tiêu đại hiệp.” Vạn bá nhin không được cười ha hả, “Ha ha ha..... Chúng ta đều nghĩ đến, chiếu theo trình độ bám dính của ngươi mười năm trước cùng bốn năm gần đây chắc khoảng không đến nửa tháng sẽ tìm đến. Không ngờ, cứ nhiên qua hai tháng ngươi mới đến. Ha ha, tiểu nha đầu có tiến bộ nga.” Vô Vi đỏ bừng mặt, không biết là bởi chuyện cũ bị nhắc lại, hay là bởi vì nói đến phụ thân Tiêu Thứ Kiệt tối kính yêu. Giờ phút này, nàng – bộ dạng tiểu nữ nhi thẹn thùng, thật là đáng yêu. Nhưng mà Lăng Liệt trong lòng cũng là ngũ vị trần tạp. Hắn nghĩ đến bọn họ trong lúc đó đã trải qua nhiều biến cố như vậy, nàng đối hắn cũng có tình ý, hắn thậm chí ảo tưởng nàng cũng thương hắn. Nhưng mà, sự thật tựa hồ không như hắn tưởng tượng. Từ khi đi vào Vạn Long sơn trang này, nàng trong mắt liền không còn có hắn – Lăng Liệt. Mà hắn cũng không thể tham gia vào thế giới của nàng. “Tiểu nha đầu, nghe Tiêu phu nhân nói, ngươi thành thân, cho nên mới không mau chóng đuổi tới. Là thật sao?” Vạn bá cười hỏi. Hắn tuyệt đối là loại người hai mặt, ngoài lạnh trong nóng, càng già càng thù dai nhớ lâu lại càng quái. “Ta nhớ rõ ngươi trước kia nói qua, về sau phải lấy người giống cha như đúc. Như thế nào? Thực sự tìm được một nhân vật anh hùng như vậy?” Vừa nghe xong, Vô Vi có chút ngượng ngùng, mặt càng đỏ hơn. Nàng mắt tự nhiên xoay người nhìn Lăng Liệt, liếc mắt một cái, thấp giọng nói: “Hắn chính là tướng công của ta, Lăng Liệt.” Nàng cũng không biết vì sao, sau khi tới đây, tất cả mọi người đều đề cập đến chuyện trước đây nàng như thế nào, nói cái gì, nàng đột nhiên cảm thấy chính mình trước kia thật kiên trì và ngây thơ, điều này khiến nàng có chút xấu hổ. Hơn nữa, nàng sợ Lăng Liệt sẽ bởi vì những chuyện trẻ con trước đây của nàng mà khinh thường nàng. Cho nên lời nói trong lúc đó liền không tự giác có chút mất tự nhiên. Nhưng mà, Lăng Liệt không cho rằng như vậy. Nhìn đến nàng không được tự nhiên giới thiệu, hắn tự nhiên cho rằng nàng là vì cảm thấy hắn không tốt, cảm thấy xấu hổ mới không muốn chính thức giới thiệu hắn, thậm chí không tình nguyện thừa nhận hắn. “Lăng Liệt?” Vạn bá dừng cước bộ, quay đầu lại, có thâm ý khác đánh giá hắn vừa hỏi lại. “Tần Châu phủ Lăng Liệt?” Bộ dạng đủ tuấn, ánh mắt xem Vô Vi cũng đủ thâm tình, ở thương trường danh hào cũng đủ vang. Là một nhân vật lớn, xứng đôi tiểu nha đầu. Vạn bá ở trong lòng bình luận, trước khi Lăng Liệt mở miệng lại xoay người tiếp tục đi trước. Vạn bá làm sao mà biết A Liệt là người Tần Châu? Nhất định là nương nói. Vô Vi nghi hoặc một chút liền đuổi theo Vạn bá. “Tổng quản bá bá, Nhất Nhi thế nào? Hắn là chín tuổi đi? Nhất định càng lớn càng đáng yêu!” “Độc Cô Nhất Nhi, con gái duy nhất của Độc Cô Linh, đại tiểu thư của Vạn Long sơn trang. “Tiểu thư nàng càng ngày càng giống ngươi, tiểu nha đầu.” Vạn bá bắt đầu dĩ cười khổ, cũng

không biết là tốt hay vẫn là không tốt. “Giống ta? Làm sao có thể giống ta được?” Độc Cô thúc thúc nữ nhi không phải giống Độc Cô thúc thúc sao? ‘Ta không phải nói diện mạo, mà là nói cá tính. Tiểu thư nàng với người giống nhau, phi thường mê luyện phụ thân mình. Nàng cảm thấy trang chủ là người giỏi nhất trên đời, cũng không cho phép người khác nói xấu trang chủ. Suốt ngày đều đi theo phía sau trang chủ. Tuổi còn nhỏ liền tuyên bố nói về sau chỉ gả cho ai giống trang chủ.’ Đây..... Đây không phải là Tiêu Vô Vi nàng sao? Bất quá cũng khó trách, giống cha nàng Tiêu Thứ Kiệt cùng Độc Cô thúc thúc như vậy kì nam tử, thật là thế gian ít có. “Người như thế nào đột nhiên hỏi tiểu thư Nhất Nhi?” “Nga, ta là nghĩ, Nhân nhi bảy tuổi, cùng Nhất Nhi tầm tầm như nhau. Ta nghĩ cho bọn họ làm bạn, tránh cho Nhân nhi chơi một mình sẽ thấy buồn ha. Vô Vi xoay người chỉ chỉ phía sau Tiêu Nhân. Nương đang nhìn hân! Tiêu Nhân vui vẻ cười cười, hỏi bá Vô Vi một cái siêu cấp đáng yêu tươi cười. Nương còn nhớ rõ hân nha! Lăng Liệt trong lòng càng ngày càng buồn bực, hân cảm giác mình hình như là hậu cung tần phi, đợi quân vương lâm hạnh, mà quân vương cũng không thèm để tâm đến hân. (so sánh chính xác qua, thời đại nữ tôn!!!) “Nhân nhi là do chúng ta thu dưỡng. Thực đáng yêu đi?” Vô Vi cười quay đầu nhìn tiểu quý, lại cố ý xem nhẹ một bên Lăng Liệt. Vạn bá cũng thuận thế nhìn thoáng qua Tiêu Nhân, bộ dạng là rất đáng yêu, bất quá rất khó cùng tiểu thư chơi đùa. “Tiểu nha đầu, cha ngươi, nương ngươi, còn có trang chủ đều ở trong phòng, chính ngươi đi qua đi, ta còn có việc, sẽ không vào cùng ngươi.” Vạn bá chỉ vào chỗ rẽ hướng đến một căn phòng. “Nga, ngươi cứ đi làm việc của ngươi đi thôi, tổng quản bá bá. Cảm ơn ngươi nga!” Vô Vi ngọt ngào nói lời cảm tạ. Nhìn Vạn bá vui tươi hơn hờ rời đi, Lăng Liệt trong lòng thầm nghĩ, nguyên lai lão nhân gia đều thích bộ dạng đáng yêu thế này. Khó trách cha mẹ hân nhìn thấy Vô Vi luôn cười tủm tỉm. Lập tức sẽ nhìn thấy nhạc phụ, nhạc mẫu của hân, cùng với Độc Cô Linh trong truyền thuyết. Lăng Liệt kích động không thôi. Thời khắc chờ đợi đã lâu rốt cục tới phút cuối cùng. Vô Vi đứng ở tại chỗ nhìn trước mắt phòng, sau ba giây im lặng, một tiếng trống làm tinh thần hân hái thêm. vọt vào. Lăng Liệt cùng con chưa đi tới cửa, tiếng khóc của Vô Vi đã truyền ra từ trong phòng. “Cha đều không cần Vi nhi! Cha đã nói sẽ không bỏ rơi Vi nhi! Ô — đều do nương, nhất định là nương giật giây cha không cần Vi nhi! Nương tệ nhất! Ô — nương không cần Vi nhi! Cha cũng không cần Vi nhi! Ô — Vi nhi không tin! Cha làm sao có thể không cần Vi nhi? Tuyệt đối không thể! Ô — ô —.....” Chờ hai người bọn họ đi vào phòng đã thấy Vô Vi ngồi ở ghế mau chóng ôm một nam nhân thoát nhìn trẻ tuổi như hân, khóc lớn đại náo. Một nữ nhân dung mạo như tiên nữ lạnh lệ thường, tuổi chừng hai mươi, vô cùng xinh đẹp đứng ở một bên, giống như sủng ái lại giống như ghét trừng mắt nhìn Vô Vi. Đây, đây là nhạc phụ, nhạc mẫu của hân sao? So với hân còn trẻ, lại so với hân càng thành thực ổn trọng. Đặc biệt nam tử ôm Vô Vi, nhạc phụ của hân, quả thực như nàng miêu tả, bình thường anh tuấn tiêu sái, gờ tay nhắc chân đều có một loại khí chất hiệp nghĩa, mà ánh mắt lại tỏa ra loại khí chất của tinh anh của người học võ. Đến lúc này, Lăng Liệt rốt cục cảm nhận được cái gì là tâm ý người lạnh. Nguyên lai nhạc phụ của hân thật là như thần tiên. Khó trách nàng nhìn hân chường mắt. Ha ha, nương tử của hân. Hân biết, cho dù làm gì đi nữa cũng không thể thắng được phụ thân của nàng. (người tự tin như anh đã bị gia đình này chinh thành tự ti. Thật là thảm a! ><) hân vẫn=“ nghĩ=“ đến=“ khi=“ nàng=“ ca=“ ngợi=“ nhạc=“ phụ=“ bất=“ quá=“ là=“ khoa=“ trường=“ phóng=“ đại=“ thôi.=“ hân=“ nghĩ=“ đến=“ nhạc=“ phụ=“ của=“ hân=“ là=“ một=“ ông=“ già=“ hân=“ còn=“ thề=“ lời=“ thề=“ son=“ sắt=“ sẽ=“ vượt=“ qua=“ nhạc=“ phụ=“ hân=“ đến=“ được=“ trái=“ tim=“ của=“ vô=“ vi.=“ nhưng=“ hiện=“ tại=“ hân=“ cảm=“ thấy=“ chính=“ mình=“ thật=“ đáng=“ buồn=“ hân=“ nghĩ=“ đến=“ ơ=“ tần=“ châu=“ tất=“ cả=“ mọi=“ người=“ ái=“ mộ=“ hân=“ tại=“ đó=“ hân=“ là=“ kẻ=“ xuất=“ chúng=“ tuần=“ vĩ=“ có=“ một=“ không=“ hai.=“ mà=“ nay.....=“ nếu=“ hân=“ không=“ gặp=“ qua=“ tiêu=“ thứ=“ kiệt.=“ có=“ lẽ=“ hân=“ còn=“ có=“ thể=“ an=“ ủi=“ mình.=“ có=“ lẽ=“ hân=“ còn=“ có=“ thể=“ tự=“ cổ=“ vũ=“ mình;=“ nhưng=“ hiện=“ tại=“ hân=“ ngay=“ cả=“ tư=“ cách=“ tự=“ an=“ ủi=“ đều=“ không=“ có.hân=“ hiện=“ tại=“ rốt=“ cục=“ biết=“ nàng=“ nói=“ “người=“ sẽ=“ hối=“ hận=“ ”=“ là=“ ý=“ tứ=“ gì=“ .=“ chắc=“ chắn=“ là=“ sợ=“ hân=“ sau=“ khi=“ gặp=“ cha=“ nàng=“ sẽ=“ phát=“ hiện=“ nàng=“ vĩnh=“ viễn=“ thua=“ kém=“ cha=“ nàng.=“ phát=“ hiện=“ nàng=“ vĩnh=“ viễn=“ cũng=“ không=“ có=“ khả=“ năng=“ yêu=“ thương=“ hân=“ đi.=“ kia=“ lúc=“ ấy=“ cật=“ lực=“ yêu=“ cầu=“ về=“ tần=“ châu.=“ còn=“ nói=“ rốt=“ cuộc=“ so=“ với=“ đi=“ tìm=“ cha=“ thì=“ hân=“ vì=“ nàng=“ đỡ=“ nhát=“ kiếm=“ suýt=“ mất=“ mạng.=“ cho=“ nên=“ nàng=“ chuẩn=“ bị=“ lấy=“ thân=“ báo=“ đáp?=“ ha=“ ha=“ ha!=“ thật=“ sự=“ là=“ rất=“ châm=“ chọc=“? tiêu=“ nhân=“ đứng=“ ở=“ một=“ bên=“ nhìn=“ nhìn=“ nương=“ gào=“ khóc.=“ lại=“ nhìn=“ xem=“ cha=“ không=“ ngừng=“ biến=“ sắc=“

mặt,=" bản=" thân=" cảm=" thấy=" nhàm=" chán.= " hấn=" là=" cảm=" thấy=" thương=" cảm,=" cha=" mẹ=" của=" hấn=" cũng=" không=" có=" quan=" tâm=" hấn,=" nhưng=" tiểu=" cô=" nương=" kia.....=" trong=" phòng=" kỳ=" thật=" còn=" có=" những=" người=" khác=" —=" độc=" cô=" linh,=" cùng=" với=" độc=" cô=" nhất=" nhi."hừ!=" lớn=" như=" vậy=" còn=" muốn=" phụ=" thân=" ôm!=" không=" biết=" xấu=" hổ=" à?=" tiêu=" nhân=" không=" vui=" châm=" chọc=" nói.cái=" gì=" ai=" dám=" nói=" với=" nằng=" như=" vậy?=" độc=" cô=" nhất=" nhi=" nhẩy=" xuống=" từ=" trong=" lòng=" phụ=" thân,=" đi=" đến=" trước=" mặt=" kẻ=" so=" với=" nằng=" thấp=" nữa=" cái=" đầu=" —=" tiêu=" nhân,=" chỉ=" vào=" hấn=" chửi=" àm=" lên:"xú=" tiểu=" tử,=" người=" ghen=" tị=" hay=" vẫn=" là=" hăm=" mộ=" a?=" ta=" chính=" là=" có=" cha=" ôm,=" có=" cha=" thương,=" thể=" nào?=" không=" phục=" sao?=" "ta=" cũng=" có=" cha!=" tiêu=" nhân=" rống=" to=" trở=" về,=" còn=" giương=" mắt=" nhìn=" bên=" cạnh=" phụ=" thân=" lảng=" liệt=" đang=" ngẩn=" người."a!=" a!=" nhất=" nhi=" hừ=" lạnh=" nói:"vừa=" thấy=" đã=" biết=" cha=" người=" không=" tốt=" như=" cha=" ta=" cha=" ta=" là=" trang=" chủ=" vạn=" long=" sơn=" trang,=" còn=" là=" 'kiếm=" thánh'trên=" giang=" hồ=" mỗi=" người=" kính=" ngưỡng,=" lại=" là=" võ=" lâm=" minh=" chủ!=" hừ,=" cha=" người=" cái=" gì=" cũng=" không=" phải!=" nhất=" nhi=" lại=" chỉ=" vào=" tiêu=" thứ=" kiệt=" nói,=" ngay=" cả=" tiêu=" thúc=" thúc=" cũng=" không=" biết=" so=" với=" cha=" người=" mạnh=" hơn=" bao=" nhiêu=" lần=" đầu!"tiêu=" nhân=" tức=" giận=" đến=" trên=" mặt=" một=" trận=" xanh=" một=" trận=" trắng,=" nguyên=" bản=" muốn=" giúp=" đỡ=" cha,=" lại=" phát=" hiện=" hấn=" từ=" lúc=" bước=" vào=" cửa=" đến=" bây=" giờ=" đều=" luôn=" ngẩn=" người.kỳ=" thật=" hai=" cái=" tiểu=" quỷ=" trong=" lời=" nói,=" lảng=" liệt=" đều=" nghe=" thấy=" rõ=" ràng=" .=" ngay=" cả=" một=" tiểu=" cô=" nương=" chín=" tuổi=" đều=" cảm=" thấy=" hấn=" không=" bằng=" tiêu=" thứ=" kiệt,=" không=" phải=" là=" hấn=" nên=" hoàn=" toàn=" hết=" hy=" vọng=" sao?phía=" sau,=" vô=" vi=" còn=" ra=" sức=" khóc,=" mà=" tiêu=" thứ=" kiệt=" đang=" an=" ủi=" nằng,=" hai=" cái=" tiểu=" quỷ=" đôi=" chọi=" gay=" gắt,=" chỉ=" có=" lãnh=" linh=" cùng=" độc=" cô=" linh=" chú=" ý=" tới=" lảng=" liệt=" thân=" sắc=" có=" điều=" không=" ổn.lãnh=" linh=" đi=" đến=" trước=" mặt=" lảng=" liệt,=" tinh=" tể=" đánh=" giá=" hấn=" từ=" đầu=" đến=" chân.= " tiểu=" tử=" này=" bộ=" dạng=" đủ=" tuấn=" a,=" nghe=" nói=" ở=" thương=" trường=" cũng=" rất=" không=" vừa,=" vậy=" mà=" cũng=" không=" bắt=" được=" tâm=" của=" một=" tiểu=" nữ=" tử?=" hừ!=" làm=" hại=" nằng=" hiện=" tại=" lại=" phải=" cùng=" tiểu=" nữ=" tử=" kia=" tranh=" tượng=" phụ=" .=" quên=" đi,=" nhìn=" hấn=" đối=" vô=" vi=" coi=" như=" có=" tâm,=" buông=" tha=" hấn.= " bắt=" quá,=" nằng=" phải=" dạy=" hấn,=" làm=" cho=" hấn=" quẩn=" đường=" tốt=" nương=" tử=" của=" mình."con=" rể!=" con=" rể!=" lãnh=" linh=" kêu=" lên=" hai=" tiếng=" mới=" có=" thể=" lôi=" kéo=" thân=" chí=" của=" hấn=" trở=" về."nhạc.....=" nhạc.....=" mẫu!=" này=" hai=" chữ=" nhạc=" mẫu=" cũng=" thật=" khó=" kêu.= " dù=" sao=" muốn=" hấn=" gọi=" một=" cái=" nữ=" tử=" so=" với=" hấn=" còn=" nhỏ=" tuổi=" là=" nhạc=" mẫu,=" đánh=" chết=" cũng=" không=" làm=" được.trên=" thực=" tể,=" lãnh=" linh=" đã=" ba=" mươi=" tám=" tuổi=" ,=" mà=" tiêu=" thứ=" kiệt=" cũng=" ba=" mươi=" lăm=" .=" chính=" là=" bởi=" vì=" hai=" người=" đều=" là=" người=" tập=" võ,=" thân=" cường=" thể=" kiện,=" hơn=" nữa=" thiên=" sinh=" lệ=" chất,=" năm=" tháng=" cũng=" sẽ=" không=" có=" thể=" lưu=" lại=" dấu=" vết=" trên=" mặt=" hai=" người.= " do=" vậy,=" lảng=" liệt=" mới=" có=" thể=" cho=" rằng=" bọn=" họ=" nhỏ=" tuổi=" hơn=" hấn.= " (ôi!=" ước=" gì=" mình=" được=" như=" cô=" ấy!*chớp=" chớp*)"bảo=" ta=" linh=" tỹ=" đi.= " dù=" sao,=" ta=" cũng=" chỉ=" so=" với=" người=" lớn=" hơn=" mười=" tuổi."= " lãnh=" linh=" cũng=" không=" muốn=" ột=" đại=" nam=" nhân=" như=" hấn=" gọi=" nằng=" nhạc=" mẫu,=" đem=" nằng=" kêu=" vậy=" nghe=" rất=" già=" a.thật=" hay=" giả?=" so=" với=" hấn=" lớn=" hơn=" mười=" tuổi?=" hấn=" hai=" mươi=" bảy,=" nằng=" không=" phải=" là=" ba=" mươi=" bảy=" chứ=" có=" khả=" năng=" sao?=" nằng=" trông=" rất=" trẻ=" tuổi.= " linh=" tỹ=" cũng=" tốt,=" so=" với=" kêu=" nhạc=" mẫu=" dễ=" hơn."linh=" tỹ!=" hấn=" bắt=" đắc=" dĩ=" kêu=" lên.= " hấn=" vẫn=" là=" cảm="

thấy=" hấn=" so=" với=" nàng=" lớn=" hơn."ta=" gọi=" người=" lẳng=" liệt=" đi.=" hai=" tháng=" này,=" thật=" sự=" là=" làm=" khó=" người=" ,=" nha=" đầu=" nhà=" chúng=" ta=" không=" gây=" phiền=" toái=" cho=" người=" chứ?...hại=" hấn=" bị=" cha=" mẹ=" mắng,=" còn=" hại=" hấn=" bị=" bằng=" hữu=" phỉ=" nhỏ,=" hại=" hấn=" đã=" đánh=" mất=" hợp=" đồng=" làm=" ăn.....=" những=" thứ=" đó=" đều=" tính=" sao?=" nếu=" có=" thể,=" hấn=" không=" ngại=" nàng=" về=" sau=" cũng=" như=" vậy=" phiền=" hấn.= " nhưng=" là,=" bọn=" họ=" còn=" có=" về=" sau=" sao, người=" không=" nói=" lời=" nào,=" linh=" tỳ=" coi=" như=" là=" không=" có=" .=" kia=" về=" sau,=" không,=" là=" cả=" đời=" này,=" chán=" ghét=" nha=" đầu=" liền=" phó=" thác=" cho=" người=" .=" không=" thể=" cự=" tuyệt=" nga!=" lãnh=" linh=" nửa=" đùa=" nửa=" thật=" nói.hấn=" thật=" rất=" muốn,=" nhưng=" hấn=" chỉ=" có=" thể=" bắt=" đắc=" dĩ=" cười=" khỏ.= " hấn=" nguyện=" ý=" a,=" nhưng=" nàng,=" sẽ=" nguyện=" ý=" sao?hôm=" sau,=" lẳng=" liệt=" rất=" sớm=" liền=" rời=" giường=" .=" kỳ=" thật,=" nếu=" nói=" hấn=" là=" rất=" sớm=" rời=" giường=" thật=" ra=" là=" nói=" hấn=" là=" một=" đêm=" không=" ngủ.ban=" đêm,=" sau=" khi=" nhìn=" thấy=" tiêu=" thị=" vợ=" chồng,=" hấn=" liền=" hoàn=" toàn=" tự=" ti=" .=" tiêu=" thứ=" kiệt=" cùng=" hấn=" tưởng=" tượng=" hoàn=" toàn=" tương=" phản,=" làm=" cho=" hấn=" chịu=" đả=" kích=" sâu=" sắc.= " nhưng=" mà,=" buổi=" chiều=" độc=" cô=" linh=" một=" mình=" đến=" thăm,=" đối=" với=" hấn=" mà=" nói=" lại=" là=" họa=" vô=" đơn=" chí.=">

22. Chương 22: Nản Lòng Thoái Chí 2

Tối hôm qua, Độc Cô Linh bày tiệc vì bọn họ đón gió tẩy trần. Tuy nói như thế, nhưng hấn rất rõ ràng, đây đều là vì Vô Vi, con gái của Tiêu Thứ Kiệt, mà không phải vì một kẻ vô danh tiểu tốt như hấn.Trong tiệc, Vô Vi là nhân vật chính, là đối tượng chú ý của mọi người. Mà hấn lại giống không được đếm xỉa đến, thờ ơ lạnh nhạt, có cũng được mà không có cũng không sao. Lần đầu tiên, hấn phát hiện mình không hề quan trọng gì, bé nhỏ không đáng kể.Tâm tình hậm hực, hấn ăn qua loa cho xong cơm liền trở về phòng nghỉ ngơi. Điều hấn không dự kiến đến là, hấn trở về phòng không lâu sau, Độc Cô Linh liền một mình đi vào phòng của hấn.“Độc cô trang chủ!” Đối với Độc Cô Linh đến thăm, Lẳng Liệt cảm giác ngoài ý muốn sâu sắc. Độc Cô Linh nói là nhân vật lớn trong giang hồ, là một nhân vật huyền thoại không thể vọng tưởng, càng không thể đến gần. Có người nói, thấy hấn còn khó hơn so với thấy hoàng đế. Mà hiện tại, đại nhân vật như vậy lại chủ động đến xem một tiểu nhân vật như hấn.Độc Cô Linh hơi nhếch khóe miệng,“Đều là người một nhà, không cần gọi xa lạ như vậy.” Hấn muốn làm cho chính mình nhìn không phải như vậy uy nghiêm lãnh khốc, nói chuyện không phải là lạnh như vậy, nhưng thực hiện nhiên thất bại . Độc Cô Linh chính là Độc Cô Linh, trời sinh mặt lạnh lãnh ngữ, cùng Tiêu Thứ Kiệt lúc nào cũng tươi cười hoàn toàn bất đồng.“Người một nhà?” Lẳng Liệt không hiểu được ý tứ của hấn.“Đương nhiên, ta cùng Thứ Kiệt, nhạc phụ của ngươi, vốn là là bạn tri kỉ sinh tử, thân như huynh đệ. Mà Vô Vi là con gái của Kiệt, lại là con gái nuôi của ta, người cưới Vô Vi, này chẳng phải chính là người một nhà?”Ha! Người một nhà? Lẳng Liệt trong lòng tràn đầy bi thương.“A Liệt, ngươi có hay không nghĩ tới đến Vạn Long sơn trang giúp ta trông coi việc làm ăn ở đây?” Độc Cô Linh thổ lộ mục đích của mình.“Cảm tạ trang chủ yêu mến, Lẳng Liệt chỉ sợ vô năng không thể tiếp nhận. Huống hồ, Vạn Long sơn trang này là Độc Cô gia , làm ột người ngoài như ta trông nom, tựa hồ không hợp tình lý.” Cơ hội này đối với người khác mà nói là vô cùng may mắn, nhưng hấn cũng không muốn, lại càng không hiềm lạ. Lẳng gia không bì kịp Vạn Long sơn trang một phần trăm, nhưng là hấn có lòng tự trọng của mình .Cơ trí như Độc Cô Linh, sao lại không biết hấn khinh thường trong lời nói? Đoán rằng hấn hiểu lầm , nhân tiện nói:“ Vạn Long sơn trang này thật là của độc cô gia , nhưng tài sản tại sơn trang lại chỉ có một nửa là của họ Độc Cô , một nửa là của Kiệt, cũng có thể nói là của Vô Vi,người là trượng phu, đến trông nom không phải thật hợp lý sao?.....”Hấn nhưng thật ra đã không còn nghe gì nữa. Tướng mạo, khí độ, võ công..... Thậm chí ngay cả tài phú đều nổi trội hơn hấn.....Độc Cô Linh chỉ nghĩ là hấn quá mức khiếp sợ, không biết trong lòng hấn tuyệt vọng từng chút một ăn mòn hấn. Hấn từng ôm một tia hy vọng cuối cùng, cho rằng Tiêu Thứ Kiệt mặc dù mọi phương diện đều thắng cho hấn,

nhưng có một phương diện không bằng hần. Đó là tài phú. Lãng gia là Tần Châu thủ phủ, mà Tiêu Thứ Kiệt lại chỉ có thể để vợ con ở nhà tranh, cho dù đi vào Vạn Long sơn trang này, cũng bất quá là ăn nhờ ở đậu. Không biết, Vạn Long sơn trang trừ bỏ danh hào, còn lại cái gì cũng có một phần của Tiêu Thứ Kiệt. Điều này không khiến hần tuyệt vọng sao? ‘Có lẽ người không biết, người là Kiệt cùng ta giúp Vô Vi chọn . Luận nhân phẩm, người mặc dù không phải trung hậu thành thật, nhưng có thể khiến Vô Vi nha đầu kia hàng phục; Luận tướng mạo, người có thể không so với Phan An, nhưng cũng không khiến Vô Vi mất mặt ; Luận gia thế, người mặc dù so ra kém Vạn Long sơn trang, nhưng là không khiến cho Vô Vi chịu khổ; Trọng yếu nhất là, người ở thương trường khôn khéo cùng giỏi giang. Về sau Vạn Long sơn trang là muốn giao cho Vô Vi cùng Nhất Nhi , các nàng chính là hai cái thiếu nữ tử, cho nên vị hôn phu của các nàng nhất định phải có cũng đủ năng lực thay các nàng gánh trọng trách này. Người, đó là lựa chọn tốt nhất của Vô Vi.....’Lãng Liệt hoàn toàn tâm ý nguội lạnh. Hần không nhớ rõ Độc Cô Linh còn nói cái gì, cũng không biết hần khi nào thì rời đi . Hần chỉ cảm thấy chính mình giống cái đứa ngốc, bị mấy nhân vật truyền kỳ này vui đùa hoàn. Bọn họ đều hiểu được Vô Vi luyện phụ, mà hần lại không hơn Tiêu Thứ Kiệt, Vô Vi cũng không có khả năng yêu thương hần, nhưng bọn họ lại khiến hần cưới Vô Vi, yêu thương Vô Vi.....Hần sắp điên mất rồi. Hần thật sự không thể chịu được nữa . Hiện tại, hần chỉ cần Vô Vi nói một câu, chỉ cần nàng nói trong lòng nàng không có hần, hần liền lập tức rời đi này – Vạn Long sơn trang. Hần là Lãng Liệt, hần là Tần Châu thủ phủ, hần là người đứng đầu Tần Châu tứ công tử, hần là dựa vào tự tin tự phụ kiêu ngạo của hần mà sống , mà hiện tại, hần khoái hoạt không nổi nữa.....Nhiều lần trần trọc, trải qua thống khổ dày vò, trời rất cực sáng.Hần đứng dậy, nhắm thẳng chỗ ở của Vô Vi mà đi. Hần muốn hỏi nàng một câu, chỉ cần một câu.“Ngày hôm qua có nhìn thấy tên họ Lãng không? Thật không nghĩ tới, Tiêu cô nương cư nhiên giả cho người như vậy. Ai!”“Đúng vậy! Sớm biết vậy. Bốn năm trước ta sẽ không từ bỏ .”“Ha! Bằng người cũng muốn lấy Tiêu cô nương? Muốn cũng nên là Mạc sư huynh a!”“Mạc sư huynh.....”Hai cái tuổi trẻ nam tử vừa đi vừa nghị luận, nhìn thấy Lãng Liệt, liền lập tức im bặt. Chính là lúc đi ngang qua Lãng Liệt thì dùng ánh mắt khinh thường liếc nhìn hần, còn cố ý đùa nghịch một chút phẩy kiếm bên hông.Hai người nói, Lãng Liệt đều nghe rõ; Hai người ám chỉ, hần hiểu. Tâm tình của hần càng trầm trọng .Kỳ thật, những lời như vậy, hần đã nghe qua rất nhiều. Tuy rằng hần đến đây còn không đến một ngày, nhưng trong sơn trang từ trên xuống dưới đều lấy hần so với Tiêu Thứ Kiệt, so với Mạc Vừa. Không hề nghi ngờ, vô luận như thế nào so, ở trong miệng bọn họ, hần đều là thua người ta.Trong đình viện, Tiêu Thứ Kiệt đang cùng Vô Vi luyện tập “Thượng cổ kiếm pháp”.Vô Vi không hiểu, cùng một bộ “Thượng cổ kiếm pháp” cha nàng có thể xưng bá giang hồ, ở nàng sử dụng, ngay cả uy lực tự bảo vệ mình cũng chưa có , còn làm hại Lãng Liệt thiếu chút nữa vì nàng toi mạng. Nàng hạ quyết tâm muốn luyện tốt bộ kiếm pháp này, chờ thời điểm trở về cùng Lãng Liệt, nàng lại một lần nữa giáo huấn đám sơn tặc kia.“Khi nào luyện kiếm lại như vậy không chuyên tâm ?” Tiêu Thứ Kiệt cười hỏi. Nha đầu kia rõ ràng là không tập trung.“..... Ân, không, không có!” Vô Vi nhìn kiếm, bướng bỉnh trả lời.“Còn nói không có? Mau nói cho cha người đang suy nghĩ cái gì nha?” Tiêu Thứ Kiệt sủng nịch cười hỏi.“Nào có?” Nàng đỏ mặt thề thốt phủ nhận. Nàng làm sao có thể cho cha biết, nàng luyện kiếm không chuyên tâm là vì suy nghĩ Lãng Liệt.“Phải không? Ta đây nên đoán, nữ nhi bảo bối của ta đến tốt cùng vì sao sẽ đỏ mặt.” Tiêu Thứ Kiệt chọc nàng nói,“Không phải suy nghĩ cha người đi?..... Không đúng, không đúng, ta ngay tại người trước mặt, không cần nghĩ, hơn nữa người cũng không ở trước mặt cha đỏ mặt . Như vậy..... Người là ở nghĩ..... Lãng Liệt ?”“Cha –” Tâm sự bị vạch trần, Vô Vi nhất thời đỏ bừng mặt, không thuận theo làm nũng, đầm nhẹ trong ngực Tiêu Thứ Kiệt.“Ha ha ha!” Tiêu Thứ Kiệt thân thủ đem nàng ôm vào trong lòng,“ Nữ nhi của ta trưởng thành, trưởng thành!” “Cha!” Vô Vi đem mặt đỏ bừng chôn ở trong lòng Tiêu Thứ Kiệt.Ôm ấp này là của nương, mà của nàng là ở chỗ Lãng Liệt. Đây là lần cuối cùng nàng phóng túng chính mình trong vòng ôm của cha. Về sau, nàng sẽ chỉ có Lãng Liệt .Nàng đã hiểu được, nàng yêu thương Lãng Liệt . Hôm qua, khi nàng nhìn thấy phụ thân một khắc kia nàng liền hiểu được . Nàng đối Lãng Liệt thích cùng đối cha thích là không giống nhau. Nàng đột nhiên hiểu được vì sao nương không thích nàng dán với cha , tựa như nàng không thích nữ tử khác tới gần Lãng Liệt.Chờ nàng luyện kiếm xong, nàng sẽ đi tìm hần, đi nói cho hần, là nàng thương hần .Nhưng mà, một màn nàng lại ở trong lòng Tiêu Thứ Kiệt làm nũng lại bị Lãng Liệt vừa vặn thấy.(Haizz!Khổ rồi!)Hần vì nàng thống khổ, vì nàng mất mát, mà trong lòng nàng căn bản là không có hần. Sáng tinh mơ liền cùng nam nhân khác ấp ấp ôm ôm, tình chàng ý thiếp.....Hần thật là tự mình đa tình . Lòng của nàng từ đầu đến cuối cũng chỉ có một mình Tiêu Thứ Kiệt!Hần nghĩ tiến lên tách ra bọn họ, nghĩ tuyên cáo thế nhân, Tiêu Vô Vi là người của Lãng Liệt. Nhưng hần không thể, cũng không dám. Mặc dù hần là tướng công trên danh nghĩa của nàng, nhưng ngay từ đầu nàng đã tỏ rõ thái độ cho hần thấy, là hần ngốc nên cứ đắm đuối vào . Hần sợ gặp mặt nàng bây giờ, nàng sẽ nói lời quyết tuyệt rằng đối với nàng hần chẳng là gì, nàng vẫn

yêu cha mình. Lăng Liệt ngơ ngẩn ở sơn trang du đãng, nghĩ đến cũng chỉ có Tiêu Nhân có thể an ủi hân một chút . Nhưng ai biết, tiểu quỷ lại cùng một chỗ với Lãnh Linh. “Tiểu nhân a, Linh tỷ dạy người võ công được không?” Lãnh Linh nhìn thấy Tiêu Nhân như nhìn thấy bảo vật, liều mạng dụ dỗ muốn dạy hân võ công. Không có biện pháp, một thân bản lĩnh này của nàng nguyên tưởng truyền cho Vô Vi, nhưng Vi nhi lại vô tâm tập võ. Trùng hợp gặp tiểu quỷ tinh cốt không sai, rất thích hợp luyện võ. “Không cần! Hơn nữa, ta gọi là Tiêu Nhân không gọi tiểu nhân. Còn có, vì sao ta phải gọi người là Linh tỷ a? Ta không phải nên gọi người bà ngoại sao?” Hân muốn học cùng nương, nương nhiều lợi hại a. “Xú tiểu tử!” Lãnh Linh thân thủ thật mạnh gõ đầu tiểu quỷ, “Muốn đem ta gọi già như vậy? Bảo người kêu Linh tỷ thì kêu Linh tỷ, có nghe hay không?” “Đau quá!” Tiểu quỷ bắt mẫn ôm đầu kêu to. “Theo ta học võ công!” Lãnh Linh lớn tiếng mệnh lệnh. “Ta không! Ta muốn cùng nương học!” “Ha! Mẹ người là do ta dạy võ công nha! Nàng nha, còn không bằng của ta một ngón tay.” Lãnh Linh khoe nói. Thật vậy chẳng? Cùng nàng học, có phải hay không có thể giống nương lợi hại như vậy a? Hân động tâm nga! Nhưng là..... “Không cần! Ta không theo người học!” Tiểu quỷ quật cường ngửa đầu. Lãnh Linh cũng hạ quyết tâm ép bằng được tiểu tử này học võ công của nàng. “Người không học cũng phải học!” Vì thế, hai người liền như vậy giằng co , thẳng đến Lăng Liệt lặng yên không một tiếng động đến, lại yên tĩnh không tiếng động đi. Tiểu quỷ cũng tìm được lý do lưu lại, chỉ có hân là dư thừa. Thật đáng buồn a!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-cong-khong-bang-cha>